

Món Nợ Ngọt Ngào

Contents

Món Nợ Ngọt Ngào	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 02	8
3. Chương 3: Chương 03	12
4. Chương 4: Chương 04	18
5. Chương 5: Chương 05	21
6. Chương 6: Chương 06	26
7. Chương 7: Chương 07	29
8. Chương 8: Chương 08	34
9. Chương 9: Chương 09	37
10. Chương 10	43
11. Chương 11	47
12. Chương 12	52
13. Chương 13	56
14. Chương 14	63
15. Chương 15	67
16. Chương 16	75
17. Chương 17	79
18. Chương 18	83
19. Chương 19	86
20. Chương 20	89
21. Chương 21	95
22. Chương 22	100
23. Chương 23	104
24. Chương 24	108
25. Chương 25	111
26. Chương 26	115
27. Chương 27	120
28. Chương 28	123
29. Chương 29	126
30. Chương 30	131
31. Chương 31	135
32. Chương 32	138

Món Nợ Ngọt Ngào

Giới thiệu

câu chuyện tình yêu mà chẳng hề có sự bảo vệ che chở của người con trai dành cho con gái, vì nhân v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-no-ngot-ngao>

1. Chương 1

- Lâm Vũ Quỳnh, thật hết nói nổi em, hết đi học muộn, trèo cổng, quậy phá lung tung, còn bày trò trên trọc thầy cô giáo và các bạn, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ phải đau đầu với những học sinh như em đâu, em có phải là con gái không thể...

- ...Oáp...

Rầm ... - Em nghĩ là tôi đùa với em à?

- Không ạ, thưa thầy. Tại hôm qua em ngủ muộn thế nên có hơi buồn ngủ một tí, cái miệng chết tiệt này chẳng chịu nghe lời gì cả, em xin lỗi, thầy cứ "kêu"...á nhầm...thầy cứ chỉ bảo em tiếp đi ạ. He he

- LÂM...VŨ...QUỲNH !!!

Tự bạch.

Họ và tên : Lâm Vũ Quỳnh.

Tuổi : 18 / Giới tính : nữ

Tính cách : hiếu thắng, cố chấp.

Đặc điểm nhận dạng : chiều cao 1m66, nặng 47 kg, mái tóc ngắn kiểu Vic ấn tượng, khi cười lộ ra cái răng khểnh cực kute.

Sở thích + sở trường : quậy phá.

Thành tích đáng tự hào : là gương mặt không bao giờ thiếu trong tất cả các trò quậy phá.

- Phù, cuối cùng cũng xong. - Tôi ngồi phịch xuống chỗ ngồi của mình, thở phào nhẹ nhõm.

- Tội nghiệp quá ha, bị ngồi nghe giảng đạo suốt 1 giờ liền. - Con Hà ngồi cạnh tôi thở dài, le lưỡi lắc đầu.

- Bực mình ghê. Cái ông thầy giám thị đó đàn ông gì đâu mà hết như đàn bà, có mấy cái nội quy vớ vẩn mà cứ lăm nhá lăm nhằm nghe muốn rụng tai. Còn bắt tao ngồi chưng tai nên nghe bài ca con cá suốt 1 giờ đồng hồ. Hừ, tình hình này tao phải nghĩ cách phá ông thầy đó một trận đã đời mới được. - Tôi đập bàn cái rầm, mặt nhăn nhó hết như khi ăn phải ớt.

- Mày lại định bày trò gì nữa đây.

- Để xem...

“Đại ca gọi, đại ca gọi, đại ca gọi...”

- Alo, con chào mẹ. - Tôi áp máy lên tai của mình, nói với giọng ngoan ngoãn hết sức có thể.

Xin đính chính, cái nhạc chuông này tôi cài đặt riêng cho số điện thoại của mẹ, cực độc luôn. Tiện thể xin nhắc, trên cái thế giới này, ma quỷ tôi không sợ, quái vật cũng chẳng là gì, người duy nhất tôi sợ đó là...mama yêu quý của tôi.

- Lâm Vũ Quỳnh, thầy giáo vừa mới gọi điện ẹ, con lại bày trò quậy phá nữa. - Mẹ tôi hét lên trong điện thoại khiến tôi giật mình, nhanh chóng đưa chiếc máy ra xa khỏi tai của mình tránh tình trạng tai bị “lão hóa” sớm hơn bình thường.

- Con có làm gì quá đáng đâu, con chỉ bỏ một con rắn làm bằng cao su vào cặp xách của cô giáo thôi mà. - Tôi phụng phịu, giọng nói năn nỉ ngọt xớt đến tôi cũng phải nổi da gà.

Mà cũng đúng, tôi chẳng làm gì quá đáng cả, có mỗi một con rắn giả vậy mà khi nhìn thấy, bà cô đó hét tướng lên, liền sau đó “ngất trên giàn quất”. Ai cho bà đó dám kiểm tra bài cũ Vũ Quỳnh này chứ. Hừ, bất tỉnh nhân sự cũng đáng.

- #@\$*%%&%>@!\$&&*...- Đầu dây bên kia vang lên cái giọng chát chúa “quen thuộc” giống như trống đánh vào tai.

< “;=” color:="" rgb(51,="" 51,="" 51);="" font-family:="" robotoregular;="" font-size:="" 19px;="" line-height:="" 24.6753px;="" text-align:="" justify;="" background-color:="" rgb(255,="" 255,="" 255);="">

< “;=” color:="" rgb(51,="" 51,="" 51);="" font-family:="" robotoregular;="" font-size:="" 19px;="" line-height:="" 24.6753px;="" text-align:="" justify;="" background-color:="" rgb(255,="" 255,="" 255);="">Mẹ tôi luôn thế, một người mẹ quan tâm con một cách cực kì quá đáng. Ai đời lại nghi, tôi là đứa con gái 18 tuổi đầu rồi mà tới cả hiệu của đôi dép cũng phải thông báo ẹ biết mới nực cười không cơ chứ, nói nhiều, quát nhiều, chửi nhiều là sở trường của mẹ.

< “;=” color:="" rgb(51,="" 51,="" 51);="" font-family:="" robotoregular;="" font-size:="" 19px;="" line-height:="" 24.6753px;="" text-align:="" justify;="" background-color:="" rgb(255,="" 255,="" 255);="">

< “;=” color:="" rgb(51,="" 51,="" 51);="" font-family:="" robotoregular;="" font-size:="" 19px;="" line-height:="" 24.6753px;="" text-align:="" justify;="" background-color:="" rgb(255,="" 255,="" 255);="">Nhưng, một khi, mẹ tôi đã khoắc trên mình một bộ đồ thời trang, đôi chân diện một đôi dép cao gót, và ngẩng đầu bước từng bước trang nhã trên sàn catwalk, mẹ tôi lại cực kì tỏa sáng. Bất ngờ đúng không, nhưng mẹ tôi là một hoa hậu nổi tiếng mang trong mình dòng máu Italia đấy.

< “;=” color:="" rgb(51,="" 51,="" 51);="" font-family:="" robotoregular;="" font-size:="" 19px;="" line-height:="" 24.6753px;="" text-align:="" justify;="" background-color:="" rgb(255,="" 255,="" 255);="">

< “;=” color:="" rgb(51,="" 51,="" 51);="" font-family:="" robotoregular;="" font-size:="" 19px;="" line-height:="" 24.6753px;="" text-align:="" justify;="" background-color:="" rgb(255,="" 255,="" 255);="">Những lúc thế này, tôi chỉ cầu mong cho có cái tên nhà báo săn tin nào đó quay lên được cái cảnh mẹ đang ngoác rộng miệng chửi rửa tôi rồi tung tin lên báo chí, hình tượng lẫn công việc mà mẹ gây dựng bao nhiêu năm công sức sẽ sụp đổ trong chớp lát. Ờ ời, sao tôi ác thế nhỉ, dám rửa xả cả mẹ mình...đồ con hư. Nhưng còn hơn là căng tai ra mà chịu tra tấn dã man về cái đức tính ngoan hiền đảm đang, hay đại loại cái gì giống như thế của người phụ nữ, mà tôi đã là phụ nữ đâu chứ, tôi mới là con gái thôi mà, hic. Cũng may, mẹ tôi vì bận công việc nên ở xa tôi, nếu không thì...nghĩ đến đó, đầu tôi quay vòng vòng chóng mặt.

< “;=” color:="" rgb(51,="" 51,="" 51);="" font-family:="" robotoregular;="" font-size:="" 19px;="" line-height:="" 24.6753px;="" text-align:="" justify;="" background-color:="" rgb(255,="" 255,="" 255);="">

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>- Tiền chi tiêu tháng này của con bị trừ 20%.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>Tút...tút...tút...

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>Tôi chưa kịp cất lên cái giọng đau thương để năn nỉ, cầu xin mẹ tha lỗi ình thì những tiếng kêu tút tút ngân dài khó chịu vang lên bên tai tôi khiến tôi muốn đập nát cái điện thoại cho bở tức.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>Nhưng đây chỉ là ‘muốn’ còn thực sự, tôi cũng tiếc cái điện thoại lắm chứ, mặc dù rằng cái điện thoại này tôi dùng được vài năm rồi, bàn phím nhấn hàng thế kỉ mới hiện lên chữ, mà người bị bố mẹ quản lí chi tiêu từng li từng tí một như tôi làm sao có khả năng mua nổi cái mới đâu. Hơn thế nữa tiền hàng tháng lúc nào cũng bị trừ không ít thì nhiều tùy theo tội tôi phạm. Mà các bạn biết đấy, tôi là cái đứa phá phách đến mức nào, mẹ tôi lại muôn đời dùng chiêu cũ đó chính là trừ tiền trong tài khoản mới tức chứ. Hơn thế nữa lần này là 20%, 20% đấy, không ít đâu nhé. Vị chi là mấy ngày cuối cùng trong tháng tôi phải bầu bạn với mì gói mất thôi.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>Sao mẹ tôi ác vậy trời.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>- Hừ, cái ông thầy chết tiệt đó, ông sẽ phải trả giá đắt cho cái tội dẽo mỗ hơn đàn bà của mình.- Tôi gằn từng chữ một cách nặng nề, hai tay nắm chặt lại hình nắm đấm, người gồng lên, đập tay xuống bàn với một lực không hề nhỏ.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=”>- Mà định bao giờ tiến hành kế hoạch vậy. - Hà hời tôi.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>- Ngày mai.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>- Không được đâu nhé.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>- ???

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>- Vì mai là Valentine. Bộ mày định phá luôn cái ngày thầy hạnh phúc bên người yêu à ?

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Nói mới nhớ, mai là valentine, ngày dành cho những cặp đôi yêu nhau. Mà theo như thông tin chính xác thì ông thầy giám thị của tôi mới có 26 tuổi và đang trong tình trạng hẹn hò.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>’Hẹn hò...”

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Bất giác cái đầu thông minh của tôi sáng lên, đôi môi nở nụ cười đều đặn. Lâm Vũ Quỳnh ơi là Lâm Vũ Quỳnh, tao cảm thấy hạnh phúc thay cho thế giới vì có những người thông minh như mày.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>- Mày nghĩ gì mà cười như con khùng vậy.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>- Có trò chơi rồi, vui lắm đấy nhé, há há...

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Công viên tình nhân...

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Công viên này hằng năm luôn chật ních người vào cái ngày Valentine, đơn giản vì công viên này là công viên dành cho những cặp đôi đang yêu nhau và tổ chức toàn những trò chơi dành cho những cặp đôi hẹn hò, hừng, để xem nào...hang động tình yêu, hồ nước thiên nga, xe đạp đôi,...là một nơi cực kì lí tưởng cho những buổi hẹn hò đầy thú vị. Không khí thật náo nhiệt như ngày hội, toàn những người có đôi có cặp tay trong tay hạnh phúc bên nhau.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Thế cho nên, một con bé áo pull trắng, quần jean, đội chiếc mũ phớt màu xanh đang đi lò dò sau quan sát một cặp yêu đương hẹn hò phía trước một cách mờ ám sẽ không tránh khỏi ánh mắt nghi ngờ của mọi người.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Nhưng từ trước tới nay, các bạn biết tôi rồi đấy, tôi có bao giờ quan tâm đến mấy thứ gọi là hình tượng đầu cơ chứ, hơn thế nữa tôi có hình tượng đầu mà rảnh rỗi quan tâm ệt. Hiện tại điều tôi quan tâm nhất chính là trả thù ông thầy giám thị chết tiệt kia.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Thông thường, ngoài bốn ngày chủ nhật được nghỉ, ngày nghỉ hiếm hoi như thế này tôi thường tận dụng thời gian cuộn tròn trăn trăn như con nhộng ngày khô khô, nhưng hôm nay, trời tờ mờ sáng tôi đã

phải bắt đắ dĩ lết mình khỏi chiếc giường thân yêu mặc dù tôi chẳng muốn tí nào, rồi gà chưa gáy sáng, tôi đã thủ phục ngay tại cổng nhà ông thầy, lò dò theo dõi ông thầy tới tận bây giờ.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>Chep, tự nhiên tôi thấy mình trở thành người thừa thời gian nhưng nghĩ tới 20% tiền chi tiêu tháng này của mình tự nhiên không cánh mà bay thì tôi thấy hơi tiếc, thôi thì hi sinh một tí có sao đâu.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>Hơn thế nữa, tôi phải làm sao cho xứng với cái thành tích “ gương mặt tiêu biểu không bao giờ thiếu trong các trò quây phá” chứ nhỉ.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>Mà khoan đã, tôi phải công nhận một điều, đến chính tôi cũng phải hâm mộ, ông thầy giám thị trường tôi mặc dù mới có 26 tuổi mà trông như ông già 40 tuổi, vừa đen đũi lại cực kì xấu xí, chưa kể đến cái tính tình “lắm lời” như mấy bà Tám, thế mà sao may rủi thế nào, vớ được cô người yêu xinh xắn dễ thương ghê luôn. Dáng người nhỏ nhắn trong bộ trang phục giản dị rất thanh thoát, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn với nụ cười đoan trang như hoa như ngọc, mái tóc óng ả đến mây phải thua, làn da trắng nõn nà đến tuyệt còn phải nhường (xin vài dòng đính chính, mấy câu văn miêu tả này tôi ăn cắp trong bài văn miêu tả vẻ đẹp của Thúy Vân trong truyện Kiều của Nguyễn Du khi tôi còn đang học lớp 9 đấy, tôi cũng có trí nhớ tốt phết chứ bộ).

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>Nói thế thôi, nhưng tóm lại, bạn gái của thầy giám thị cực kì xinh đẹp, và chỉ cần nhìn qua hình dáng, chắc ai cũng nghĩ đấy là một cô gái tốt. Mà vẫn thật khó hiểu, nghĩ đi rồi nghĩ lại, cô gái đó “ngu” dữ, người vừa xinh đẹp lại vừa tốt tính như vậy thiếu gì các anh chàng đẹp trai, tài giỏi lại tốt bụng đem lòng yêu mến, thế mà lại đâm đầu vào yêu cái ông thầy “xấu như con gấu”, hơn thế nữa “đeo mỏ” giống đàn bà, ngu thật.(Tôi ví với gấu cho nó có vần thôi chứ tôi thấy mấy con gấu cũng rất dễ thương mà).

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>Tình hình là ngày mai tôi phải điều tra lại cái khả năng “tán gái” của ông thầy này mới được.

< “;=” color=” rgb(51,=” 51,=” 51);=” font-family=” robotoregular;=” font-size=” 19px;=” line-height=” 24.6753px;=” text-align=” justify;=” background-color=” rgb(255,=” 255,=” 255);=””>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>...Cốp...

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Tôi cố đầu mình một cái rỗ đầu, mày mới ngu, mày tới đây với mục đích chính là gì mà lại nhiều chuyện quan tâm tới cái không đầu. Kệ chứ, thiên hạ mỗi người một tính sao mình biết được. Tập trung vào chuyện môn.

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>

< “;=” color:=“” rgb(51,=“” 51,=“” 51);=“” font-family:=“” robotoregular;=“” font-size:=“” 19px;=“” line-height:=“” 24.6753px;=“” text-align:=“” justify;=“” background-color:=“” rgb(255,=“” 255,=“” 255);=“”>Ông Hưng (quên mất từ đầu tới giờ tôi chưa giới thiệu nhân vật quan trọng này), ông hãy chuẩn bị lãnh nhân hậu quả cho cái tật lảm lời của ông đi...

2. Chương 2: Chương 02

Nghĩ là làm, tôi tiến lại chỗ ông thầy giám thị và người yêu của thầy không quên thủ sẵn ình một nụ cười ngây thơ vô số tội.

- Em chào thầy. – Tôi cúi đầu lễ phép, nụ cười trên khuôn mặt vô cùng lém lỉnh.

Và cái hành động ngoan ngoãn đột xuất của tôi càng làm cho ông thầy hiểu ra được điều gì đó không tốt lành sắp xảy đến với mình, liền nhăn mặt :

- Em tới đây làm gì ?

- Ô hay nhỉ, sao thầy hỏi “ngu”, á xí lộn, sao thầy hỏi lạ vậy, em đến đây hẹn hò với bạn trai, hôm nay là ngày lễ tình yêu mà thầy.- Tôi chớp chớp đôi mắt một cách đáng yêu.

- Thế bạn trai em đâu?

- Dạ, chưa tới, bọn em hẹn nhau lâu rồi mà, xem ra em bị cho leo cây rồi.- Tôi giả vờ xụ mặt xuống.

Khiếp quá, làm gì mà mày nhập vai dữ vậy Quỳnh,cái đứa như tôi thì có người yêu nổi gì, đã thế tôi quyết định, nghề diễn kịch sẽ là nghề được vinh dự lọt vào tầm ngắm khi tôi quyết định tương lai của mình.

- Vậy em gặp thầy có chuyện gì ?

Hừm, thầy giáo đang cố ý xua đuổi đây mà. Cũng đúng thôi, cái ngày hạnh phúc như thế này mà gặp phải con nhóc quái quỷ như tôi kể ra cũng tội cho thầy thật. Nhưng xin lưu ý trò chơi còn chưa bắt đầu kia mà.

Tôi liền vớt cái bộ mặt nhí nhảnh như con cá cảnh thay vào đó là bộ mặt trẻ thơ như chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nói :

- Có một cô gái nhờ em đưa cho thầy cái này. – Tôi móc trong túi, chìa ra một chiếc nhẫn rất đẹp, khuôn mặt giả bộ buồn buồn.

Cái nhẫn này là do tôi mua, hàng nhái nên cực kì rẻ tiền, nhìn bề ngoài không ai biết nó là hàng chất lượng tồi đâu nhé. Tôi đã phải cất công cất sức đi lung tìm nó khắp nơi đấy, thế nên mong rằng kế hoạch của tôi không bị bể ra.

- Cái gì đây. – Ông thầy giáo giật mình hoảng hốt, mặt nhăn nhó, hết nhìn chiếc nhẫn rồi quay lên nhìn khuôn mặt tôi, cô bạn gái kia của thầy cũng thế, mặt hai người bây giờ trông “thộn” như nhau.

- Ô hay, mắt thầy có bị mù, á...em lại nói nhầm nữa rồi, mắt thầy có bị mờ hay sao mà không biết cái này là cái gì ạ ? Nó là cái nhẫn đó, đẹp vậy mà, nhìn phải là đồ hàng hiệu, chắc mua đắt tiền lắm.- Tôi đưa chiếc nhẫn lên ngắm nghía, giả vờ suýt xoa.

- Tại sao đưa nó cho tôi.- Đến lúc này, thầy giáo yêu quý của tôi vẫn giữ bộ mặt từ tốn, bình thường.

Hừ, cứ bình thường đi, để rồi xem...

- Em đã nói là có một cô gái nhờ em gửi cho thầy mà.

- Cô gái nào ?

- Thầy không biết sao em biết, cô gái đó xinh đẹp lắm, mà từ khuôn mặt, ngoại hình đều nhác nhác giống bạn gái này của thầy, nhưng cái bụng của cô ấy to ghê luôn, chắc là có bầu được mấy tháng rồi.- Tôi kể chuyện, mặt tỉnh rụi, còn giả làm một số động tác miêu tả cực kì thực tế luôn.- Á, cô ấy còn vừa khóc nước nỏ vừa nhẫn với em : “Anh là một thằng đàn ông tồi”.

Lạy Chúa, tôi có cần phải ác vậy không? Phải công nhận tôi tự thấy mình xứng đáng với cái danh hiệu “hội trưởng hội chém gió xuyên quốc gia”, chuyện tôi chế vừa li kì lại hấp dẫn mà.

Tôi vừa dứt lời, mặt của ông thầy và cô bạn gái thầy giống hệt hai con ếch, miệng ngoác rộng như đang chờ con ruồi nào đó bay vào, mắt lồi ra như chuẩn bị rơi xuống, buồn cười không thể tả. Nhưng may mắn, tôi kịp ngăn lại cái tiếng cười như điên dại của mình chuẩn bị phát ra, bề kế hoạch là chết đấy, vở diễn của tôi chưa kết thúc mà.

- Em, em nói bậy gì đó.- Thầy rít rít ngăn tôi lại, dáng vẻ luống cuống trông thảm vô cùng, có vẻ thầy rất sợ bạn gái bên cạnh hiểu nhầm cho tình yêu chân thành của thầy.

Nhưng mà biết sao được khi mục đích tôi hướng đến chính là làm cho cô bạn gái của thầy là hiểu lầm mà. Hành động bối rối đó của thầy càng làm cho người ta hiểu thầy muốn che giấu điều gì đó.

- Anh...vậy là sao...anh giải thích rõ đi. – Đến bây giờ, cô bạn gái xinh đẹp của thầy mới bắt đầu giãy nảy lên. Và sau đó, cô ấy tháo chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út ở tay phải ra, giơ lên.

Tôi suýt ngất. Lạy Chúa, nó giống hệt cái nhẫn hàng nhái rẻ tiền của tôi mua, nhìn qua thật không biết cái nào là hàng nhái rẻ tiền. Kế hoạch của tôi không những thành công, mà còn thành công rực rỡ.

Tình hình rất chi là tình hình, không khí xung quanh sắc mùi thuốc súng, cái này giống như là cảnh trong phim kinh dị vậy, eo ôi...

- Em xin lỗi, em chỉ tưởng thuật lại đúng y như lời cô gái đó dặn thôi, bạn trai em tới rồi, em chào hai người em đi.

Ba trăm sáu mươi kế, chuẩn là thượng sách. Chuẩn thôi, chuẩn lệ kéo bom chuẩn bị nổ. Chắc chỉ cần tới đó thôi thì các bạn cũng tưởng tượng ra cái kết cục rồi chứ. Cảm nhận của tôi bây giờ thế nào nhỉ ? Cực kì vui, vui hơn bao giờ hết. Ai cũng nghĩ tôi ác phải không, nhưng tôi đã giới thiệu ngay từ đầu rồi mà, sở trường lẫn sở thích của tôi là đi phá người khác mà. Ohoo...

Em biết là em có lỗi với thầy, với cô bạn gái xinh đẹp của thầy nữa, nhưng ai bảo tại cái tật đàn bà nhiều chuyện của thầy chứ, hơn thế nữa em cũng vì cống hiến cho xã hội thêm phần hài hòa thôi, đời là thế mà, người đẹp phải lấy đẹp, người xấu phải lấy xấu thôi, thầy cố gắng kiếm một cô nàng khác để yêu đi, xấu xấu giống thầy sẽ xứng đáng hơn, chứ còn cô gái xinh đẹp vừa này, đứng với thầy chả khác nào đôi dưa lệch, mà thầy biết đấy, đôi dưa lệch làm sao gặp được thức ăn. Em xin lỗi, ngàn lần em xin lỗi...thưa thầy...

Hiện tại, tôi đang đi một đi thong thả trong công viên, hai tay cầm hai chiếc kem một vị socola một vị dâu , vừa đi thong thả vừa ăn kem một cách ngon lành mà không chú ý tới những ánh mắt đang hướng về mình,

nhòm ngó, tôi mặc kệ ,hơi đầu mà quan tâm mấy cái chuyện phiền phức đó làm gì ệt. Dù sao cũng còn sớm, đi chơi một tí có sao đâu. Thật không còn gì hạnh phúc hơn là trời nắng chang chang, được cầm trên tay que kem mát lạnh mà thưởng thức...hì.

Tâm trạng tôi đang trong trạng thái cực kì thoải mái, tôi vừa trả được mối thù đền bù cho việc những ngày cuối tháng phải làm bạn với mì gói miễn phí mà. Cứ tưởng tượng đến cái cảnh cô người yêu xinh đẹp của thầy giận dữ bỏ đi và khuôn mặt vô cùng khổ sở của ông thầy thì tôi không nhịn nổi cơn cười như điên như dại của mình.

Ồi, vui quá đi mất.

Giờ nghỉ lại, chẹp, sao mà mình ác thế không biết.

...Cốp...

Đang cười sặc sụa như một con điên trốn trại với thành quả lao động của mình, bỗng dưng trúng phải một người, đau quá. Vừa mới sung sướng hả hê chưa được bao lâu vì hại được người ta, bây giờ lại bị người ta hại lại, đúng là trời phạt mà, quả báo, quả báo.

Thôi chết tôi rồi, cứ cái đà này thì tôi phải về nhà hậu tạ ông trời nải chuối không thì ông giáng thảm họa xuống cái đầu của tôi mất thôi, tội nghiệp tôi lắm chứ bộ.

- Này, bộ không có mắt hả ? – Tôi vừa nhăn nhó xoa đầu vừa dùng cái ánh mắt tức giận nhìn tên trời đánh kia.

Nhưng tôi không dành cho hắn cái ánh nhìn giận dữ quá 1 giây và thay ngay vào đó là ánh mắt háo sắc của con dê “ cái”...

Đẹp trai quá...

Tình hình hiện tại, tôi đang bị vẻ bề ngoài cực kì đẹp trai của hắn hớp hồn. Xin vài dòng miêu tả vẻ đẹp của hắn nhé. Dáng người cao , tầm 1m85 nhí, rất cuốn hút, da hắn trắng không tì vết và tôi ghen tị khi hắn trắng hơn cả tôi, mái tóc màu nâu được cắt tỉa tinh tế và có vẻ hơi nữ tính khi nó có dài một chút nhưng cực manly luôn nhé, một bên mái rủ xuống che khuất đi một bên mắt tạo một sự quyến rũ bí ẩn mê hoặc lòng người, đặc biệt là, hắn ta có đôi mắt đẹp quá, nó có màu nâu cà phê hút hồn người khiến ai nhìn vào cũng có cảm giác phải “ hổ thẹn” vì giống như nhìn xuyên thấu được tâm can của người đối diện, sống mũi cao, thanh tú và đôi môi mỏng nhếch lên thành đường cong hoàn hảo.

- Chúa ơi, hoàng tử trong truyện cổ tích, thiên thần Hi Lạp,... giáng trần, phép lạ. phép lạ...

- Cô còn dám nói hả ?

Tôi đang bay từ độ cao 500 mét xung quanh ngập tràn vẻ đẹp có một không hai của hắn thì bỗng chốc rơi bộp xuống đất đau điếng vì câu nói sặc mùi đáng ghét của hắn.

Gì chứ, hắn vừa nói gì nhỉ ? Sao trông mặt đẹp trai mà ăn nói bất lịch sự như vậy chứ. Hừ, thật uổng công tôi khen hắn đẹp trai như hoàng tử cơ đấy, tốn thời gian, số thời gian đó tôi thà dành ra để nghe chó sủa còn thích hơn hay bạn có thể hiểu theo cách là tôi đang so sánh hắn với chó.

- Chính anh va vào tôi trước mà, còn làm hỏng hai chiếc kem của tôi nữa, hừ. – Trở về thời nguyên thủy với cái tính cổ chấp của mình, tôi đánh đá cái.

Đến thầy giáo tôi còn không sợ, cái tên nhét kẽ răng này mà tôi phải sợ à.

- Sao cô nói ngang quá vậy, tôi còn chưa tính tội kem của cô đây hết vào áo tôi đấy.-Hắn nhìn tôi, cau mày tức giận.

- Hừ, gì chứ, cái áo của anh làm sao so sánh với hai chiếc kem ngon lành của tôi . – Tôi cũng không vừa, ngang nhiên cãi.

- Cô, đừng có vô lí.

- Vô lí cái đầu anh, ai thêm vô lí với loại người như anh.- Tôi vẫn trợn mắt không chịu thua.

- Tóm lại là cô muốn gì đây.

- Muốn anh đền cho hai cái kem của tôi và cả cục u trên đầu tôi nữa.- Tôi giờ hai chiếc kem giờ đây không còn hình thù ra trước mặt hấn, quắc mắt.

Chep, tự nhiên lộ ra cái bản chất hám tiền của mình. Ai mà không hám tiền chứ, sống mà không có tiền chả khác nào người câm tập nói cả.

- Đền là xong đúng không ?

Hấn lạnh lùng phán, liền sau đó móc ví, lấy ra mấy tờ polymer màu xanh, theo cảm nhận chủ quan của tôi thì tập tiền đó tương đương với 20% tiền tri tiêu bị trừ tháng này của tôi, ô hô, số tôi cũng hên ra phết nhỉ, đùng đùng vào người cần đùng.

- Nhiều đây đủ rồi chứ ?

Và chưa kịp đợi tôi phản ứng gì, hấn tung tiền ra trước mặt tôi, mấy tờ tiền màu xanh rơi liểng xiểng xuống đầu tôi trong con mắt ngỡ ngàng của mọi người xung quanh.

Hai chữ thôi : “ Nhục nhĩ”.

Nói gì đi nữa, dù sao tôi cũng là con gái danh giá của những nhân vật nổi tiếng không hề thua kém các cô gái con nhà người khác đâu. Sao lại có thể để người ta vung tiền ra trước mặt giống như đập một cú đau điếng vào mặt vậy chứ.

Không thể tha thứ.

Không thể chấp nhận.

Hấn cười khẩy một cái đều cẳng như sỉ nhục vào mặt tôi sau đó quay lưng bỏ đi.

- Dừng. – Tôi gọi rất to, đủ để xung quanh người ta phải ngoái đầu lại nhìn, hấn cũng dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

“ Một, hai, ba...” những giọt nước mắt long lanh chảy dài trên đôi má của tôi khiến ai cũng ngỡ ngàng kể cả hấn. Hừ, cứ chờ xem, trò mới này còn nhiều điều hấp dẫn, người phải trả giá đắt cho việc dám sỉ nhục Lâm Vũ Quỳnh này. Gì chứ nước mắt đối với ta đơn giản giống như đi tè vậy (tôi xin lỗi, tôi bậy bạ, nhưng tôi chẳng ví theo cái gì ngoài cái này cả)

- Xin anh, em xin anh đấy. Anh đừng đi, em không mong anh ở lại với em, nhưng em cầu xin anh đừng bỏ rơi đứa con chưa thành hình này. – Tôi nói, ngập tràn trong nước mắt, khuôn mặt đau khổ, tay giãy vờ run run áp lên trên bụng mình.- Nó mang giọt máu của anh mà, xin anh hãy thương nó, em không muốn con em sinh ra không có bố, em đau khổ lắm.

Và tôi khụy xuống, vật vã, đau khổ.

Lạy Chúa tôi, eo ơi khiếp quá. Sao tôi lại có thể diễn kịch một cách quá thực tế như thế này chứ, thật sự tôi khâm phục mình. Còn nước mắt, sao nó rơi nhiều một cách không bình thường thế nhỉ ? Tốn calo nước trong cơ thể quá. Chep, về nhà lại phải bổ sung nước vào cơ thể nữa rồi.

- Tôi nghiệp cô bé quá, xinh xắn thế mà đại dột.

- Con trai thời này tệ thật, sao có thể hại đời con gái nhà người ta rồi bỏ đi chứ.

- Đẹp trai mà tệ hại.

...

Đó là những lời biểu tình cực kì phẫn nộ của hàng trăm nạn nhân bị vai diễn của tôi đánh lừa. Tôi nhìn khuôn mặt nhăn nhó đỏ lừ vì tức giận của hấn, cười thâm trong bụng. Hấn cũng nhìn tôi, mặc dù là khuôn mặt tôi đang tèm lem toàn nước mắt trông rõ là đau khổ nhưng tôi biết rằng, chỉ có hấn mới nhận ra tia đều cẳng lóe trong đôi mắt của tôi.

- Cô...- Hấn gằn giọng, khuôn mặt đanh lại, phẫn nộ không nói lên lời.

Giải thích đi, để xem lời lẽ mình oan cho người có sánh bằng tài năng nghệ thuật diễn xuất thiên bẩm của Lâm Vũ Quỳnh này không ? Tôi xin nhắc lại ọi người nhớ, tôi là người cầm đầu của băng nhóm siêu quỷ ma trong trường nức tiếng với đủ mọi loại trò chơi trêu trọc khiến người khác phát điên lên đấy.

Nhưng hần không giải thích gì, nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ như Diêm Vương đang trừng trị kẻ có tội vậy, rồi hần bỏ đi trong hàng vạn những ánh mắt căm giận của những người xung quanh.

Nói cho người biết, việc sai lầm nhất của người chính là dám cả gan đụng tới Lâm Vũ Quỳnh này.

Đáng đời.

Đi đi, và khi nhìn thấy ta lần nữa, liệu phần hồn mà tránh mặt nhường đường cho ta đây đi.

Good bye. See you again.

Há...há...há...

3. Chương 3: Chương 03

Tự bạch

Họ và tên : Vũ Nhật Minh

Tuổi : 20

Giới tính : Nam

Tính cách: Lạnh lùng, đáng ghét, coi tình yêu như một thứ rác rưởi chỉ để chơi đùa.

Đặc điểm nhận dạng : Cao 1m83, gầy một tí, đẹp trai vô đối.

Quan niệm về con gái; một lũ điên, rác rưởi, một thứ trò chơi để giải trí hằng ngày.

Sở thích+ sở trường : tán gái và đá gái.

Thành tích đáng tự hào : chưa một lần nào thất bại khi tán gái.

Ngày hôm sau, tôi đến lớp, hiển nhiên tâm trạng của tôi cực kì tốt, tốt hơn bao giờ hết. Nụ cười vui sướng lúc nào cũng dính chặt trên gương mặt láu cá của tôi khiến ai cũng phải nhìn vào rồi quay qua nhìn nhau, nhún vai. Trong lớp của tôi, tôi là con nhóc quậy hơn giặc, không một ai là không biết tính cách cực quái đản này của tôi, và họ thừa hiểu, một khi đã nhìn thấy tôi cười nham nhở như thế này tức là họ biết rõ, tôi vừa mới quậy thành công một trò gì đó khiến nạn nhân sống dở, chết dở.

Chính xác, các bạn cũng biết còn gì, hôm qua không những tôi thực hiện mục đích của mình một cách hoàn hảo mà còn vớ phải một trò chơi thú vị khác nữa. Nhớ lại hai cái bản mặt thộn ra vì lúng túng của hai nạn nhân hôm qua, một ông thầy xấu xí, một anh chàng bánh trai, mỗi người thể hiện một vẻ khác nhau khiến tôi cười rú lên như con điên trên cao nguyên mới về.

Vui thật đấy, vui một cách dã man, vui một cách tàn bạo, vui một cách vô nhân đạo. Thành thật mà nói, người Việt Nam phải tự hào khi một con người tài giỏi như tôi được sinh ra trên mảnh đất này ấy chứ. À quên, còn một điều chưa nói với các bạn, trình độ tự sướng của tôi không một ai có thể sánh nổi đâu, thế nên tôi thông báo trước, các bạn đừng có ngắt xỉu khi thi thoảng tôi dở chứng điên lên, tự sướng một cách vô duyên đấy nhé...oohoooo

Hà đến lớp, tôi đang hào hứng kể cho nó nghe về kết quả của trò quậy hôm qua, nhưng hôm nay nó không giống như bình thường, mặt mũi bí xị trông như cái bánh bao nhúng nước. Ờ hơ, con điên này, sao nó lại dám làm cái bộ mặt thảm trong ngày tâm trạng của Lâm Vũ Quỳnh đang tốt như vậy chứ.

- Ê, mày bị sao vậy.- Dù sao thì tôi vẫn dành cho nó câu hỏi thăm cũ rích dùng quen hàng thế kỉ để cho có lệ thôi ấy mà.

- Bỏ đi.- Hà ừ rừ, phán ngắn gọn.

Ôi trời ơi tưởng gì, mấy con người giống như Hà mệt thật đấy. Yêu làm gì rồi phải lo lắng cách này cách khác để mắt công bảo vệ cho nó khỏi tan vỡ, rồi bị đá bay không thương tiếc rồi ừ rừ, buồn bã nữa chứ. Cứ như tôi đây này, chẳng có một tình yêu vất vả tự do mà quậy phá mà chẳng phải lo lắng cái gì cả, hay nói một cách trắng trợn, cái đứa nghịch hơn quỷ như tôi có thằng ma nào nó tỏ tình đâu mà yêu với đương. Nói ra thiệt xấu hổ quá.

- Bao giờ thế ?- Tôi hỏi, một câu hỏi không kém phần cũ rích, nhạt lách

- Hôm qua.

Hả, hôm qua á ? Đúng cái hôm mà tôi hả hê vì bày trò quậy người khác, ông trời có cần bắt công quá vậy không ? Tôi nhớ không nhầm thì tôi đã hậu tạ ông trời một cái chuối hôm qua rồi mà, chỉ là nải chuối mất đi hai quả vì tôi lỡ ăn dở từ trước thôi, nhưng dù sao có lòng thành là tốt rồi mà.

Nhưng điều quan trọng không nằm ở chỗ đấy, mà nằm ở cái chỗ khác kìa. Tại sao lại có cái tên đáng ghét đến nỗi dám đá con gái một cách đau đớn vào đúng cái ngày Valentine ngày lễ của tình yêu nữa chứ. Phải biết điều mà lánh đến hôm khác chứ. Chẹp, cái tên đó ngu dốt.

Ặc, vậy cũng không khác nào tôi tự thừa nhận tôi ngu, tôi cũng là đứa đi phá tình yêu của người ta vào đúng cái ngày hạnh phúc của người ta mà, nhưng ít ra thì đó cũng chỉ là báo thù thôi, hơn nữa tôi còn xin lỗi đảng hoàng và còn cúng thêm nải chuối khuyết hai quả nữa mà.

Chẹp, lần này lại phải ra tay nghĩa hiệp cứu giúp người nữa rồi.

- Thằng đó là ai, cái thằng đá mày đó, để tao xử giúp cho. Nhưng mày nhớ phải đãi tao bữa cơm trưa nay đây nhé, tao hết lương xài rồi...(=.=).

...Rầm...Chiếc cánh cửa sơn màu xanh đập rầm vào tường vì phải chịu một cú đập cực lớn, nhưng cũng may cánh cửa đó có đủ sức mạnh chống chọi nếu không sẽ bị gãy ra làm đôi mất rồi.

- Thằng nào tên là thằng Vũ Nhật Minh, mau bước ra đây.

Tôi hét lên với volium lớn cực đại, mang khí thế hung hổ, dũng mãnh bước vào cái lớp mang tên 12 Anh, đôi mắt tức giận quét toàn bộ con người trong đó khiến ai nhìn vào cũng phải run lên khiếp sợ. Không khiếp mới lạ đấy, đến tôi còn phải khiếp sợ vì mình vào vai anh hùng tái thế đạt như thế này.

Mày phục mày quá Lâm Vũ Quỳnh ơi.

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, tôi chẳng có cái lí do nào mà tức giận với cái tên Vũ Nhật Minh gì đó cả, tên đó đá cái Hà chứ có phải tôi đâu, ai rảnh rỗi đâu mà đi xen ngang vô mấy cái chuyện tình cảm của người ta cả, phiền phức. Nói thật, không vì bữa ăn trưa miễn phí của Hà, còn lâu tôi mới rồi hơi bày ra cái trò báo thù phiền toái này đi nhé.

- Mấy người, Vũ Nhật Minh là ai?

Tình hình là tôi đang rất cảm thấy tội nghiệp cho những người không liên quan đang mặt cắt không còn một giọt máu vì sợ cái giọng hét như máy đóng gạch của tôi, ai da, xin lỗi nhé, mọi người hi sinh để cứu một cái dạ dày có nguy cơ bị bỏ đói trưa nay đi vậy.

- Các người điếc hả, tôi hỏi Vũ Nhật Minh là đứa nào.

Mọi người đồng loạt tay run run chỉ về phía góc lớp, nơi đó có một đứa đang gục mặt nằm ngủ li bì, tai đeo tai phone.

Tôi hùng dũng lao đến cái chỗ tên đó đang nằm ngủ, trong lòng không ngừng xin lỗi và cảm ơn cậu ta, cảm ơn vì đã tạo cơ hội cho cái dạ dày của tôi trưa nay được lót đây, còn xin lỗi vì đã phá vỡ giấc ngủ ngàn vàng của cậu ta.

Tôi cũng là người ham ngủ nên tôi biết được cảm giác bị người khác phá vỡ nửa chừng nó như thế nào. Chỉ muốn đá bay cái tên phá hoại đó đi xa hàng nghìn cây số cho bỏ tức.

...Rằm...

Một lần nữa, tôi giơ cái vũ khí lợi hại là đôi chân của mình ra đá vào cái bàn hắn đang gục đầu xuống, nhưng cũng may đó chỉ là đóng kịch thế nên hắn sẽ không bị thương gì hết đâu, yên tâm nha. Nhưng cũng nhiều đó thôi cũng đủ khiến lớp học náo loạn lắm rồi.

Đến lúc này, tên đó mới từ từ ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Há...há...há...

Ồi mẹ ơi, oan gia ngõ hẹp. Cái tên đáng ghét hôm qua tôi đụng trúng rồi bị tôi chơi ột vố nhớ đời đây mà. Hắn học trường tôi sao, còn cùng khối với tôi nữa, sao tôi không biết vậy nhỉ ? Tôi lad đứa móm trai kinh điển mà. sao có thể bỏ lỡ một miếng mồi ngon này chứ. Tiếc quá đi.

Trời ơi, chết tôi rồi, hắn ta sẽ trả thù cho cái cú đòn đau của tôi dành cho hắn hôm qua mất thôi, đã thế còn dám phá đám giấc ngủ quý báu của hắn mất...Mà nghĩ lại, ờ nhỉ, tại sao tôi lại phải sợ cái tên này nhỉ, tôi nhớ không nhầm thì mình là Lâm Vũ Quỳnh, đại ca của cái trường học này mà.

- Cô muốn gì đây.- Hắn ta tháo tai nghe ra, nhìn tôi nói, thần sắc như thường.

- Tôi muốn anh trả giá cho cái hành động dám đá bạn thân của tôi. – Tôi lấy lại vẻ tức giận, nhưng lần này là tức giận thật đấy.

Không hiểu sao nhìn cái bản mặt của tên này mà tôi ghét đến nỗi chỉ muốn dùng sức mạnh của bàn tay vò nát hắn làm trăm mảnh. Cái tên này dám vùng tiền ra sỉ nhục tôi trước mặt bao nhiêu người, giờ nghĩ lại trò chơi hắn hôm qua là còn nhẹ đấy.

Mà kể cũng vô lí, con bạn tôi mệnh danh là hoa khôi xinh đẹp nức tiếng sao mà lại đi yêu cái tên trời đánh này chứ.

- Có chuyện gì mà náo loạn ở đây thế.

Tôi và hắn đang nhìn nhau trân trối như hai kẻ mù thì đối mặt thì cái tiếng nói quen thuộc vang lên. Khỏi nhắc cũng biết, ông thầy giám thị tính đàn bà chứ còn ai nữa. Thôi thì lần này lại phải bỏ tiết một cách công khai để lên phòng giám thị ngồi nghe “cải lương” miễn phí khỏi cần tiền của ông thầy rồi.

Chep, chả sao, tiết đầu tiên là tiết giáo dục công dân, ngồi nghe cô giảng chả khác nào ngồi nghe ông thầy đàn bà hát cải lương cả, haizzz,...

Nhưng khác với dự đoán của tôi, hôm nay ông thầy không nói gì, chỉ nhìn tôi, mặt buồn buồn khiến tôi cứ có cái cảm giác mất tự nhiên sao sao ấy. Không lẽ ông thầy này bị tôi trêu chọc rồi trở thành người ngố sao, làm gì có chuyện đó chứ, tôi mà trêu chỉ khiến người ta điên thôi chứ đâu có khiến người ta ngố đâu nhỉ (O_o)...

Phải tầm mười mấy phút nhìn tôi chăm chăm không một cái chớp mắt, ông thầy phán một câu chả ra ngô ra khoai :

- Nhìn kĩ em cũng rất dễ thương.

- Hả ?

Cái ông thầy này ông bị chập dây mắt rồi, sao tự nhiên nói cái câu gì chả hợp chủ đề vậy nhỉ. Khoan đã, ông thầy khen tôi dễ thương, không lẽ là bị tôi biến ra ngố rồi thích tôi đúng không? Không thể nào, không thể nào, tôi không mong có được một người không bình thường thích tôi đâu, hơn nữa lại vừa già vừa xấu nữa chứ (T_T) !!!

- Nhưng cái tính cách của em thì cần được dạy dỗ nhiều. Cách hành xử của em ngày hôm qua thật sự rất quá đáng.

- Thầy nói thế là sao ạ ?

Tôi chẳng hiểu lời ông thầy nói mô tê gì hết, sao cứ vòng vo tam quốc thế nhỉ ? Vào thẳng vấn đề cho đỡ mất thời gian.

- Cái này trả cho em. - Mặt ông thầy bình thản, rồi lấy ra cái nhẵn hàng nhái rẻ tiền của tôi hôm qua.- Em đem về đi nhé, bán lấy tiền ít nhất cũng mua được vài chiếc kẹo cao su đấy.

Tôi hết nhìn chiếc nhẵn, rồi nhìn cái khuôn mặt bình thản như không có chuyện gì, ngơ ngác. Thôi rồi, vậy là xong, kế hoạch của tôi bị bại lộ rồi, trời ơi tiếc quá.

- Em không cần phải làm mất vậy đâu, yên tâm đi, trò chơi của em vẫn đạt được đích đấy. Vì câu nói của em mà người thầy yêu suốt từ những năm đại học bỏ thầy đi rồi, thầy cũng thật khâm phục tài diễn kịch của em đấy.

Đương nhiên, không khâm phục mới lạ.

Nhưng mà sao tôi có cảm giác lạ vậy, không còn hả hê như lúc đầu nữa, nhìn mặt của ông thầy có nở một nụ cười nhẹ mà sao thấy gượng gạo vậy chứ.

Đúng thế, là cảm giác đó, chính là hối hận.

- Thầy, cô bạn gái của thầy trông xinh đẹp thế mà giờ cao su nhỉ ? – Tôi liếc mắt chiếc đồng hồ đeo trên tay, nhần nhó nói với ông thầy giám thị của mình.

- Chờ một chút đi, cô ấy còn bận việc công ti, hơn nữa cô ấy đồng ý ra đây gặp chúng ta là may lắm rồi đấy.- Ông thầy cau có nói.

Hiện tại, tôi và ông thầy đang ngồi trong một quán cà phê nhỏ gần trường để gặp cô bạn gái của mình và tôi đây, phải lặn giọng ra mà giải thích tất cả mọi chuyện để cho cô ấy khỏi hiểu lầm và quay lại với ông thầy.

Chẹp, hôm nay là cái ngày gì mà sao tôi phải dấn dấp tới hai chuyện tình yêu phiền toái của mấy con người này chứ. Không phải vì tôi cảm thấy hối hận vì dám phá vỡ mối tình lâu năm chỉ vì trả thù thì còn lâu tôi mới được ra đây. Được ông thầy mời li nước cam vắt ngọt khé cổ, chán không tưởng được, đã vậy từ nãy tới giờ tôi như sắp biến thành hươu cao cổ để chờ đợi người khác rồi đấy.

Mà nghĩ lại, tôi cũng tốt gồm nhỉ ?

- Kìa, cô ấy tới đây. Em nhớ những gì thầy dặn đấy.

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi...

Cô bạn gái của thầy tiến lại, khuôn mặt đanh lại khó chịu như mấy bà mẹ kén vợ cho con trai.

- Hai người hẹn tôi ra có chuyện gì, tôi không có nhiều thời gian đâu đấy.

Haizza, có cần phải tỏ thái độ kiêu căng vậy không chứ. Nếu không phải đến đây để xin lỗi thì tôi e cái mặt xinh đẹp của cô bạn thầy nhàu nát dưới đế giày của tôi rồi.

- Em cứ ngồi xuống đi, Quỳnh có chuyện muốn nói với em.- Ông thầy đơn đả mời cô bạn gái ngồi xuống, rồi qua tôi, nháy mắt.

Biết rồi, biết rồi, nháy mắt làm gì chứ. Cứ yên tâm với tài diễn xuất thiên bẩm của Quỳnh này đi.

- Có gì thì nói mau lên, tôi không có thời gian cho chuyện vô bổ. - Cô bạn gái của thầy kênh kiệu nói, giọng kiêu căng như kẻ bề trên.

Ồ mà...cô ấy lớn tuổi hơn tôi, không phải là bề trên vậy là bề dưới chắc. Chẹp, lại phải tốn thời gian về nhà lôi mấy quyển sách từ điển Tiếng Việt ra đọc lại để tra dồi thêm kiến thức mới được. Vì tôi là đứa rất hay sử dụng đủ mọi thể loại văn mà.

Gì chứ, cái thái độ này là sao ? Vậy mà lúc đầu nhìn vào tôi còn khen cô ta đẹp người đẹp nết nữa chứ, thật đúng là đừng trông mặt mà bắt hình dong mà. Đã thế khỏi cần xin lỗi luôn, người như vậy yêu làm gì ệt. Với cái tính cách nghĩ là làm liền, tôi đứng phắt dậy, tỏ vẻ tức giận nói:

- Thưa cô, em có chuyện muốn nói, đó chính là em cảm thấy đúng khi mình bày trò chia rẽ cô và thầy.

- Em...

- Quỳnh, em nói gì vậy ?- Ông thầy thẳng thốt ngớ ngàng trước phát ngôn không đúng với kịch bản của tôi.

- Cô tới đây muộn giờ hẹn làm người khác phải chờ, cô không xin lỗi mà còn tỏ cái thái độ kiêu căng đó là sao, cái gì mà không có thời gian chứ, bây giờ là giờ ăn trưa, có công ti nào bắt nhân viên làm việc cả buổi trưa không, còn cô nói chuyện là vô bổ, em và thầy đã phải cắt công hẹn cô ra đây là muốn em giải thích về cái chuyện cô hiểu lầm hôm qua là lỗi của em, do em bày trò ra nên em muốn xin lỗi cô để cô và thầy quay lại với nhau. Nhưng bây giờ thì em không cần xin lỗi nữa, thái độ của cô cho em thấy em chẳng phải xin lỗi gì cả. Còn thầy, em xin lỗi vì đã không làm theo lời thầy dạy. Em xin phép đi trước.

Tôi nói một hơi dài trước sự thẳng thốt của thầy và cô, sau đó quau lưng bỏ đi thẳng, hừ, ở lại cái nơi này thêm nữa tôi đoán là mình sẽ không còn đủ niềm tin để không tiếp tục phun ra những câu từ không mấy hay ho, bực mình thật đấy, tự nhiên tự lảnh mất thời gian cho cái việc không đâu, đã thế còn muộn mất giờ cơm trưa ở căng tin nữa, híc...

- Cháu chào bác, cháu tới muộn quá, căng tin còn đồ ăn không ạ ? – Tôi cười nham nhở với bác đầu bếp ở căng tin.

- À, còn đó cháu, nhưng chỉ còn xuất đặc biệt thôi. Món đặc biệt là cua biển đó, cháu lấy một suất nhé.

- Dạ...à thôi, cháu không lấy đâu. Cháu chào bác.

Thứ nhất, với cái tình hình hiện tại bị cắt lương như tôi thì không có đủ điều kiện kinh tế để ăn một suất đặc biệt vượt quá khả năng của mình. Thứ hai, trên thế giới này, tôi thù nhất là cua biển, chỉ cần ăn nó một tí thôi thì cũng đủ tôi vào bệnh viện nằm hàng tuần trong đó rồi, tôi bị dị ứng với cua biển mà.

Híc, nhìn căng tin đông đúc chật ních người vừa ăn ngon lành vừa nói chuyện râm ran mà tôi thấy đau lòng quá. Sao số tôi lại khổ cực thế chứ ? Chẹp, cứ cái đà này tôi phải tìm cách đi làm thêm kiếm tiền tiêu thôi. Nhưng vấn đề quan trọng ở chỗ, việc gì mới được chứ. Tính tôi bộp chộp, lại hậu đậu, đụng tới đâu là hư tới đó. Có cửa hàng nào muốn nhận đứa phá hoại như tôi vào làm chứ...híc.

Thế nên, tôi đành “gặm một khối cảm hờn trong cũi đói”, tôi lột cái thân ảo lả như cục thạch rau câu cùng cái bụng rỗng tuếch ra sân sau của trường định làm một trận ngủ đã đời luôn, haizzz, cách duy nhất để quên đi cái đói chỉ có thể là ngủ.

Sân sau của trường học chúng tôi là một nơi cực kì yên tĩnh, buổi trưa hầu hết mọi người đều tập trung nói chuyện rôm rả trong căng tin, chỉ một vài bong học sinh lác đác thích yên tĩnh ở đây. Tôi nằm dài trên bãi cỏ xanh mượt dưới bóng râm của cây bàng già to lớn, cơn gió thoảng hai làn lạnh thổi vào khuôn mặt mát rượi. Mọi hôm cứ trong cái nhè nhẹ, yên tĩnh, thoải mái ở đây, hồn tôi bây giờ đang lơ lửng trên mây rồi, nhưng hôm nay, tôi không thể nào ngủ nổi vì cái dạ dày của tôi nó đang làm loạn trong bụng tôi, chẹp, tao xin mày đấy dạ dày, mày chịu khó một tí đi, tối tao sẽ bù ày hai phần.

- Nè, em có làm đồ ăn cho anh nè, ăn đi.

Tôi lập tức bật dậy vì cái tai tôi vừa nghe thấy hai chữ “ đồ ăn”, nó như là một chất kích thích mạnh cho cái dạ dày đang trong tình trạng bị bỏ đói. Tôi mở mắt thao láo nhìn xung quanh, cách tôi không xa, tại cái hàng ghế đá dưới gốc cây bàng, một cô bạn cười xinh xắn, tay chìa ra cái hộp gì đó vuông vuông màu hồng trước mặt một cậu con trai đang ngồi ở đó, và hần ta...không ai khác là cái tên trời đánh Vũ Nhật Minh. Cái tên đó, giá như hồi sáng tôi nhanh chóng xử hần trước khi ông thầy giám thị phiền phức kia tới thì có phải là tôi được ăn một suất cơm miễn phí của Hà rồi không cơ chứ. Híc, ngày gì đâu xui dữ...

- Cảm ơn em nhé. Nhưng anh ăn trưa mất rồi, nhưng không sao, anh sẽ cố gắng ăn hết.- Đó là cái giọng đặc trưng của những tay tán gái chuyên nghiệp, và kèm theo đó là cái nháy mắt đẹp lung linh.

Khỏi nói thì cô nàng kia ngất ngây con gà tây với tên đó rồi. Haizz, tên đó sướng thật, được người khác dâng thức ăn lên tận miệng cho chỉ việc nhai, híc, sao ông trời lại ưu đãi những con người có nhan sắc như vậy chứ, tôi nhớ không nhầm thì tôi học văn học, thời ngày xưa, những con người có tài có sắc đều bạc mệnh mà, như Thúy Kiều hay nàng Tiểu Thanh chẳng hạn. Chẹp, tôi ngu thật đấy, thời đó là cái thời nào rồi, bây giờ tôi đang sống ở thế kỉ 21 nhỉ ? Mỗi thế mỗi thời đều khác nhau mà.

Còn nữa, sao tôi vô duyên thế nhỉ, mặc dù chẳng ưa gì cái tên chết tiệt đó nhưng liệu lên xem cái cảnh thân mật tình tứ của người khác có phải là mất ý tứ quá chăng, không những vậy còn mất thời gian nữa. Chẹp.

- Vậy em đi nha, anh nhớ phải ăn hết đó.

- Ừm, cảm ơn cô bé nhé.

Tôi ngất đây, khiếp quá, những lời đối thoại nghe muốn nổi da vẹt vì sắc mùi cải lương.

Khi cô bạn gái lon ton nhí nhảnh chạy đi khỏi thì khuôn mặt đẹp lung linh tươi rói của hấn lập tức sầm hẳn xuống, môi nhếch lên nụ cười nửa miệng...

- Cô có vẻ thích lo việc người khác nhỉ ?

Tôi giật mình, hấn đang nói tôi...

Tôi đang định sử dụng cái thượng sách “chuồn là nhất” vì rất xấu hổ khi bị người ta nói như vậy, nhưng mà nghĩ lại, chẹp, chả có lí do gì để tôi bỏ chạy như một con thỏ để nhất gan vậy cả, bản lĩnh của Lâm Vũ Quỳnh này không thua kém ai đâu.

- Tôi không rảnh tai nghe mấy câu đối đáp nổi da gà của các người đâu.- Tôi đang phất dậy, tiến lại chỗ hấn đang ngồi, mặt hình sự.

- Vậy cô ngồi đây làm gì ?

- Ô hơ, đây là chỗ nghỉ ngơi quen thuộc mỗi buổi trưa của tôi, sao tôi lại không được ngồi đó. Là tại hai người phá đám mới đúng đây. – Tôi cãi.

Đúng chứ bộ, tôi bị hai cái từ “đồ ăn” gọi dậy mà. Thật là xấu hổ quá.

- Hừ, tôi không có hứng cãi nhau với cô.- Hấn ta gấp quyển sách lại, đứng dậy, hai tay đút túi quần, phong thái như là một vị hoàng tử cao quý.

Hoàng tử ? Hoàng tử cái con khỉ, hấn ta mà là hoàng tử thì tôi là bà nữ hoàng từ lâu rồi. Nhìn bản mặt thấy ghét, dám coi thường Lâm Vũ Quỳnh này, tôi muốn dùng tay móc mắt hấn ra ngâm rượu uống quá.

- Tôi cũng rất muốn nói câu đó đấy. – Tôi khoanh tay vênh vào nguyệt hấn một cái thật dài.

Gì chứ mà đùng độ phải cái tên này dài dài chắc tôi phải tốn mớ tiền lớn phẫu thuật mắt để tránh tình trạng nổ vì lườm cái tên này mất thôi.

- Tốt thôi. – Hấn nhún vai, quay lưng bỏ đi.

Đi luôn đi đồ đáng ghét, chết tiệt, hâm, khùng, điên,...

Nhưng...mắt tôi sáng lên vì nhìn thấy cái hộp cơm màu hồng đang nằm trên. À há, hấn ta quên hộp cơm. Sao hấn bất cẩn thế không biết...hahaha, tôi cười như điên dại trong bụng, ta rất cảm kích cho cái bất cẩn của người đây Vũ Nhật Minh, hô hô hô. Không cần suy nghĩ gì nhiều, tôi nhảy ngay tới, hí hửng mở hộp cơm màu hồng. Tạ ơn Chúa, huhuhu, Vũ Nhật Minh, hình như người nói người ăn rồi phải không, thì đừng quay lại đây nhé, người phải thương cho cái dạ dày của tôi nhé.

Vũ Nhật Minh, xin mạn phép nhé, đừng có trách ta, ta bị đẩy vào bước đường cùng không lối thoát rồi.

Mở hộp cơm với cái nắp xinh xắn, đập vào mắt tôi là cái hình trái tim to đùng với dòng chữ I love you, trời ơi, thì chẳng nào cũng là đồ ăn mà, có cần tốn công tốn sức thế không cơ chứ, chẹp, đúng là đời lắm chuyện buồn cười.

Tôi ngang nhiên dùng đũa gấp miếng bánh có hình trái tim cho vào miệng nhai một cách ngon lành. Ôi trời, đúng là con gái dành tình cảm cho người mình yêu có khác, ngon dễ sợ...Cái tên Vũ Nhật Minh đó sướng ghê, ngày nào cũng có đồ ăn ngon thế này...

- Tôi nhớ không nhầm thì đó là đồ ăn của tôi.

...Phụ...t.tttttttt.....

Lạy Chúa tôi, chết tôi rồi.

4. Chương 4: Chương 04

Tình hình rất chi là bất thành linh, trên chiếc ghế đá đặt tại góc sân trường, một con bé đang bất động như pho tượng trong tư thế không mấy ổn lắm, bàn tay cầm đôi đũa màu hồng xinh xắn đang gấp nguyên cục thịt to bự chuẩn bị cho tọt vào miệng, cái miệng mở to, ngoác rộng như chú ếch dễ thương chuẩn bị nhai cục thịt một cách ngon lành...và đứng bên cạnh con bé đó, một thằng nhóc đang khoanh tay trước ngực, khuôn mặt nở nụ cười đều đặn.

...Bộp... Cục thịt đang nằm gọn trên đầu đôi đũa của tôi rơi xuống, lăn lăn trên ghế rồi rơi bộp xuống mặt đất.

Chết tôi rồi.

- Cô có hiểu câu tự nhiên như ruồi không ? – Hấn lên tiếng.

Đến bây giờ tôi mới ý thức được cái việc xấu hổ như thế nào đang diễn ra đối với tôi. Chúa ơi, tôi đang làm cái gì vậy, thật xấu hổ, mặt mặt quá, mặt mặt quá..híc

Ông trời ơi, xin ban từ trên xuống cho con một tảng đậu phụ dè bẹp con cho rồi. Ai đời lại nghĩ, đường đường là Lâm Vũ Quỳnh, chị hai danh tiếng lừng lẫy ai nghe cũng nể nang mà lại có lần đi...ăn vụng mà không được sự cho phép của người khác, đã thế còn ăn vụng một cách công khai trắng trợn nữa chứ...thôi rồi, thôi xong đời tôi rồi...

- Hề, tôi...tôi...tôi...- Tôi nhe răng cười như một con ngó, sau đó lấp lửng không nói ra lời.

- Sao vậy, bộ ăn vụng xong không nói được hả ?

Chứ còn sao nữa đồ chết tiệt, trong cái tình trạng bị bắt quả tang tại chỗ thế này mà thanh minh được gì ta không phải là người nữa rồi, người mới là đồ ngu đấy, Vũ Nhật Minh.

- Tại, anh bỏ nó đi mà. – Tối bây giờ tôi mới thanh minh nổi, bởi vì cái tính hiền thắng của tôi không đủ sức đề có thể chịu nổi cái câu nói móc mỉa của hắn.

- Tôi đâu có bỏ nó, tôi chỉ để quên thôi. – Hấn nhìn tôi, đều vô cùng.

- Nhưng hồi nãy anh nói anh ăn rồi mà, thế nên tôi...

- Ăn rồi nhưng không có nghĩa là sẽ không ăn nữa. – Chưa để tôi nói hết câu, hắn đã chặn ngang họng tôi, bất lịch sự. – Đồ ăn của tôi bị người khác ăn trộm, tính sao nhỉ ?

- Ý của anh là gì ? – Tôi ngược mắt ếch lên nhìn hắn, kì lạ.

- Thế cô đoán xem nó là ý gì ? – Hấn cũng nhìn tôi, cười nửa miệng.

- Anh...đừng có vòng vo- Đồng tử mắt tôi gần như đứt ra vì nhìn hắn

Từ bình sinh, tôi đặc biệt ghét những ai ăn nói lấp lửng vòng vo tam quốc, bực mình kinh khủng.

- Nhưng tôi lại thích vòng vo.

Tôi thề là bây giờ, nếu hai tay của tôi không bận cầm...đồ ăn (=__+) thì tôi đã nhảy dựng lên, bóp cổ hắn cho hắn chết tươi không kịp hối lỗi luôn, đồ vô duyên, kiêu ngạo, đáng ghét khó ưa. Biết là tôi đang vướng phải cái tình thế éo le như vậy mà còn dám chọc tức cho tôi khùng lại càng thêm khùng, híc.

- Được rồi, tôi sẽ đền tiền cho hộp thức ăn này của anh. Ok chứ.

Tôi nói mà lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Ôi tiền, lại phải mất thêm một mớ tiền nữa rồi, tiếc không chịu nổi. Nhưng mà nghĩ lại, tôi là người sai, đền là đúng.

- Không thích.

- Thế chứ cậu muốn gì, đừng làm tôi bực mình. Đồ ăn của anh tôi lỡ ăn rồi, tôi phải đền tiền, điều đó là đúng.

- Tôi đã nói không thích.

- Thế không lẽ bắt tôi làm osin cho anh hả ?

Nói xong, tôi đã hối hận, vì tưởng có lẽ hắn sẽ cười phá lên mà chế giễu cái loại con gái như tôi thì làm osin phá nhà hắn ra...nhưng, hắn lại phán :

- Đúng rồi đấy.- Kèm theo đó là cái nháy mắt mà tôi chỉ muốn dùng tay móc ra lược lên ăn cho bổ.

- Cái gì, chỉ một hộp cơm thôi, anh khùng hả ? Tôi đã ăn được hai miếng đâu chứ. Anh... - Tôi nhảy dựng lên như con điên.

Tôi ngu dốt, tự nhiên tự lành mở lối mở đường cho cái tên đáng ghét đó được nước hành hạ.

- Tốt thôi.- Hắn nhún vai một cách đáng ghét, sau đó quay lưng bước đi.

- Khoan, anh muốn làm gì.

- Cô đoán xem.

- Chẹp, vòng vo vớ vẩn, thôi mệt quá, biến đây.- Tôi hất hất tay, ra về nhàm chán.

Tôi đang định đào tẩu bằng cách kiếm có đó mà bỏ chạy, vừa lúc định chạy bán sống bán chết để thoát khỏi cái tên "vắt cổ chà ra nước" này thì...

- Cô nghĩ thế nào khi trên bảng tin của trường dán cái tin chỉ hai Lâm Vũ Quỳnh ăn vụng đồ ăn của Vũ Nhật Minh.- Tôi chưa kịp nhắc nổi gót chân anh ta đã phán ngôn ra câu đáng chết đó.

Cái tên đó, Vũ Nhật Minh, hắn ta là đồ đểu cáng, dám sử dụng chiêu chơi không xứng với danh quân tử đó.

Nhưng mà hắn ngu ngốc thật, chơi nhằm người rồi. Haha, ta đây không dễ để chơi bởi đũa cột đầu nhé. Nghĩ tới đó, tôi cười thâm đắc ý, quay qua hắn với cái nhìn đầy tự tin:

- Tên tuổi của tôi đã bóng bẩy lắm rồi thế nên khỏi cần anh tốn công tốn sức đánh cho nó bóng thêm đâu. Mắc công ở đây mà lẩm lỏi thà đi ra bảng tin của trường mà xem kìa.

Hừ, không cần hắn phải quảng cáo thì tôi cũng đủ nổi tiếng rồi, đặc biệt là bảng tin đấy. Không một ngày nào mà cái bảng tin không xuất hiện tên tôi trên cái tờ giấy " Những học sinh vi phạm nội quy" được treo ở căng tin, chuyện đó bình thường đến độ không làm không được ấy chứ.

- Cô...- Hắn ngắc ngứ.

Không ngắc ngứ mới lạ, định chơi tôi để tôi đá lại không biết đường nào mà cãi là đúng rồi. Biệt danh chị hai không phải tự nhiên mà có đâu, tôi cũng phải tốn công mắc sức lắm chứ bộ. Thế nên nhất quyết phải giữ gìn nó thật cẩn thận...

- Tóm lại, tôi mới ăn của anh có một miếng thịt thôi, anh là công tử giàu có mà, chẳng lẽ có tiền đi của gái mà lại vì một miếng thịt bắt tôi đền chứ. Trả anh nè. Còn nữa, đũa tôi lỡ đụng vô rồi nên chịu khó vào căng tin mua đôi mới nhé. Hoặc không thì ăn luôn đôi đũa này cũng được, tôi đảm bảo tôi không hề có bệnh tật gì đâu. Tôi thề đấy.

Tôi chìa hộp cơm màu hồng xinh xắn toàn đồ ăn ngon ra trước mặt hắn mà "dạ dày đau như cắt, nước mắt đầm đìa", huuhuh, lại phải nhịn đói nữa rồi, khổ thân tôi quá.

Hắn vẫn đứng im, không nói một từ nào, đôi mắt trần trối nhìn tôi như người ngoài hành tinh vậy.

- Cầm lấy.- Tôi bực mình nhăn nhó.- Tôi đã phải mắc công dâng nó đến trước mặt anh rồi đấy.

Im lặng...

Vẫn im lặng...

- Hơ hơ, tôi bực mình với anh rồi đấy. Không nói phải không, được, tôi hiểu như im lặng là từ chối hộp cơm này, anh không lấy thì cho tôi ăn nhé, nhà anh nhiều tiền nứt tiếng cơ mà, coi như làm phúc cho cái dạ dày của tôi nhé, từ sáng tới giờ tôi đói lắm rồi, cảm ơn, chào.

Tôi xoa xoa cái bụng xẹp lép như con tép vì đói, hua hua tay cảm ơn hẳn một cách công khai đáng ghét rồi quay đi, được vài bước tôi khựng lại, chợt nhớ ra cái gì, quay qua nói với hẳn:

- À quên, đừng có tìm tôi bắt đền đấy nhé.

Tôi tôi biến vụt đi đương nhiên kèm theo hộp cơm màu hồng ngon lành, không kịp nhìn qua cái khuôn mặt của hẳn đang biểu lộ cảm xúc gì.

Chep, nghĩ mình vô duyên ghê á, xấu hổ quá đi mất. Ai đời, Lâm Vũ Quỳnh giang hồ nứt tiếng như ta đây có ngày cướp giật trắng trợn đồ ăn của kẻ khác, bất lịch sự. Nhưng mà thôi, tạm thời cứ ăn đi chăm sóc cái dạ dày đã...cái đó để qua một bên.

Bây giờ là tám giờ tối, hiện tại thì tôi đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhai...mì tôm sống (+_+). Lí do duy nhất, bây giờ là những ngày cuối tháng, những ngày cực khổ quen thuộc đang diễn ra, tôi quá nghèo tới nỗi không có ga đun nước nấu mì tôm, hazzz, ôi đời tôi, lúc nào cũng khổ vậy đấy, khổ riết tôi cũng quen rồi.

Tất cả mọi chuyện này bắt nguồn từ bà mẹ yêu quý của tôi đã ưu ái cắt bỏ 20% số tiền chi tiêu tháng này. Thật bực mình, cái bà mẹ của tôi, sao mẹ nở nhần tâm nhìn con gái của mình khổ sở như vậy chứ...híc.

- Quỳnh, bố mẹ về rồi đấy.

Vừa nhắc đến tào tháo, tào tháo đến...Lâm Vũ Quỳnh cáitường...

Chết cha, bố mẹ tôi về rồi, tại sao tự nhiên giật đùng đùng về bất ngờ vậy. Nhưng chuyện quan trọng hơn cả bây giờ mà bố mẹ tôi nhìn thấy bộ dạng của tôi và căn nhà lòi thối không khác gì ổ chuột này thì chắc chết tôi quá, sao bố mẹ về không báo trước vậy, khổ thân tôi chưa.

- Lâm Vũ Quỳnh, dọn ngay không thì bảo.

Mẹ tôi bước vào nhà, liếc một lượt xung quanh nhà, dùng hết công suất hét lên, giọng có sức công phá ghê gớm song song với bom nguyên tử.

Quét...quét...phủi phủi...lau lau...

- Con xong rồi đấy.

Bây giờ trông tôi không khác gì một đồng thạch rau câu lòng nhùng, chép, mệt chết đi được, chép, không mệt mới lạ. Ai đời, một người vừa phải chải mặt ra chạy lên chạy xuống bỏ hơi để dọn phòng, vừa phải chưng đôi tai tội nghiệp lên nghe bài ca con cá của bà mẹ nhiều chuyện, cũng may tôi không chết...

- Mà bố mẹ hôm nay về có chuyện gì mà đột xuất vậy chứ ạ?- Tôi ử rử hỏi.

- Mai bố mẹ phải đi dự tiệc, con cũng phải đi nữa.- Bố tôi cười cười, đưa cho tôi li nước. Bố là nhất.

- Hớ, tiệc...sao con phải đi??- Tôi cầm lấy li nước từ tay bố, ngớ ngác.

- À, con biết công ti của bố mẹ chứ?- Bố tôi hỏi.

- Biết ạ, công ti ATC, công ti thời trang tiếng tăm, bố mẹ không cần phải khoe khoang khi được làm việc trong công ti đấy đâu ạ.- Tôi chép miệng, thở dài.

- Mai là sinh nhật 20 tuổi của con trai chủ tịch, họ rất quý gia đình mình thế nên mời con đến dự tiệc chúc mừng.- Bố tôi cười.

- Chép, sao bố mẹ không nói luôn người ta yêu quý gia đình mình vì tài năng của bố mẹ đem đến cho công ti người ta nhiều lợi nhuận, bày đặt ghê.

Tính tôi là vậy, nghĩ gì là tôi nói liền, không vòng vo tam quốc.

- Con dám nói thế hả?- Mẹ tôi bỗng nhiên sững cồ trông phát khiếp.

- Vâng, không nói nữa, nhưng con không đi đâu.

Từ bình sinh, tôi ghét tiệc tùng, rất ghét. Nghĩ tới từ “tiệc” là phải nghĩ ngay đến những không gian sang trọng và những con người cũng trong bộ cánh sang trọng, mà đã như vậy thì không khí nơi đó sẽ đặc biệt ngọt ngào, mà tôi lại đặc biệt dị ứng với những nơi ngọt ngào như thế, chẳng tự nhiên tí nào, lúc nào cũng phải lịch sự ra vẻ nọ kia,...eo ôi, nghĩ đến thôi là tôi phát ớn luôn rồi.

- Không đi con cũng phải đi, bố mẹ làm việc trong công ti người ta đã lâu rồi mà con chưa hề biết mặt, con không biết lịch sự hả?- Mẹ tôi chống nạnh nhăn mặt.

- Biết đã không nói.- Tôi nhún vai, làm vẻ mặt lạnh nhạt.

- Con, sao con ương bướng quá vậy.- Mẹ tôi tức giận, chuẩn bị lao vào đánh đòn tôi.

- Từ ngày xưa con đã ương vậy rồi. Tóm lại con không đi đâu hết.- Tôi đáp chắc nịch.- Con đi ngủ đây.

- Được thôi, con không đi đúng không, vậy tiền chi tiêu tháng này của con...

- Vâng, con đi.- Chưa để mẹ nói hết câu, tôi đã chen ngang, mặt méo mó khóc không ra nước mắt.

Huhu

5. Chương 5: Chương 05

Ngày 28-2. Ngày mà cách đây 20 năm trước, người thừa kế tương lai của tập đoàn lớn mạnh SK nhìn thấy ánh mặt trời đầu tiên trong bao giọt nước mắt vì hạnh phúc vỡ òa. Hôm nay, trong niềm vui háo hức của tất cả mọi người, một bữa tiệc sang trọng lại được tổ chức để kỉ niệm cái ngày hạnh phúc vì một sinh linh nhỏ bé đã xuất hiện trên trái đất này. Thấy chưa, tôi viết văn biểu cảm đỉnh chưa, hay chưa, hấp dẫn chưa, và...phát ới chưa... Ghê thật đấy, không thể ngờ con nhóc như tôi mà viết ra được những dòng này, nghĩ lại, mình lẩm cẩm lắm. Khâm phục, khâm phục.

E hèm, tôi tự sướng hơi nhiều quá thì phải. Quay lại vấn đề chính nhé.

ATC, tập đoàn mang thương hiệu lớn mạnh về ngành thời trang tiếng tăm tại Châu Á, với cái lò luyện mang tính chất lừ, họ đã đào tạo không biết bao nhiêu những nhà thiết kế tài năng với những bộ đồ thời trang cực nổi tiếng và những người mẫu chuyên nghiệp, nhưng điều đáng nói ở đây, nhà thiết kế tài giỏi Lâm Ngọc Thắng bố tôi, đang đảm nhiệm chức giám đốc phòng thiết kế và mẹ tôi, người mẫu xinh đẹp Kerra Ann, cũng là một trong những người mẫu thuộc quyền quản lí của công ti này, thế nên chỉ cần một cái búng tay của họ, nhà tôi cuốn gói ra đường ăn xin liền.

Hiện tại bây giờ đã là 7h tối, nếu như mọi ngày ở nhà, tôi đang ở trong cái bộ dạng lười thôi lếch thếch mà nhai nhồm nhoàm bữa tối một cách ngon lành cảnh nào. Nhưng hôm nay, tôi đang phải vượt lên bao khó khăn, trải qua bao thử thách để vượt lên giành lại inheritance 50% tiền chi tiêu trong tháng, Lâm Vũ Quỳnh, cố lên, chịu khổ có một chút thôi mà.

Một chút cái gì chứ ??? Nhiều chút mới đúng, bây giờ nhìn trông bộ dạng của tôi không, có khổ sở không ? Bình thường, mái tóc Vic của tôi cũng đẹp mà, đêm nay mẹ tôi bắt tôi đội lên đầu cái mới tóc giả màu vàng chóc vừa nặng vừa nóng bức, phần tóc phía trước để mái ngang che đi mất cái trán cao thông minh của tôi, phần đuôi thì uốn xoắn xoắn bám trên cổ khiến tôi khó chịu vì ngứa ngáy, bộ váy kiểu ”dế xường” kiểu dáng gì đâu mà chật ních khó thở, còn một điều kinh khủng hơn, tôi đâu có thấp, thậm chí còn cao đấy chứ, thế mà mẹ tôi bắt tôi chùng lên đôi dép cao 10 phân, 166+10=176, tình hình thì tôi không khác gì cái sào thật sự. Híc...ôi đời tôi lẩm cẩm ghê.

- Liệu hồn mà ăn nói cho đường hoàng vào không thì đừng có trách mẹ đấy nhé.- Mẹ tôi ở bên cạnh gần giọng.

- Cố gắng ra dáng tiểu thư lịch thiệp nhé con gái.- Bố tôi nháy mắt với tôi, mỉm cười.

Nghe đến hai từ tiểu thư, tôi sặc mặc dù trong miệng chưa có thứ gì. Tôi cảm thù chữ tiểu thư. Thế kỉ bao nhiêu rồi, Việt Nam đâu còn trong cái tình trạng thời kì phong kiến đâu mà tiểu với cả thư cơ chứ. Nói thật nhé, đã có lần tôi thức trắng một đêm để làm bạn cùng cuốn từ điển Hán- Việt dày mờ mắt để tra từ tiểu thư đấy. Kết quả không như mong đợi khi chữ tiểu thư người ta giải thích cực nhiều nghĩa, nhưng tôi vẫn quyết định lựa chọn một nghĩa mà theo tôi nó là đúng nhất. Đây, các bạn nghe nhé. " Tiểu" có nghĩa là " đi tiểu" hay nói một cách dân dã và cực kì bất lịch sự đó chính là " đi tè" (sorry), Và " thư" có nghĩa là " nhiều", thế nên, ' tiểu thư' có nghĩa là đi tiểu nhiều lần. ok. Mà đi tiểu nhiều lần có nghĩa là có những căn bệnh không bình thường về hệ bài tiết. Đấy, vậy mà ai cũng thích được gọi là tiểu thư mới nực cười chứ, cái thế giới này buồn cười thật đấy.

- Chai hai vợ chồng, dẫn con gái tới đây hả ?

Một đôi vợ chồng trung niên trong bộ cánh sang trọng tuyệt đẹp đến chỗ tôi và bố mẹ tôi đang đứng, mỉm cười chào bố mẹ tôi, rồi sau đó nhìn sang tôi. Nhìn cái gì mà nhìn chứ ? Yên tâm với tay nghề hóa trang của bố mẹ tôi đi, thế nên không chê xấu được đâu.

- Chào chủ tịch.- Bố tôi lên tiếng chào đáp trả cực kì lễ phép.

Ô, hóa ra đây là vị chủ tịch người đứng đầu lớn mạnh này, thỏa nào nghe giọng điệu có vẻ ra dáng người đứng đầu, đôi vợ chồng bác ấy thật đẹp đôi khi đứng với nhau mặc dù đã đến tuổi trung niên.

Vì mày, vì 50% tiền chi tiêu tháng này và vì cả bố mẹ mày nữa. Thế nên Lâm Vũ Quỳnh, bắt đầu nào...

- Con chào hai bác, con tên là Lâm Vũ Quỳnh, bố mẹ con kể về hai bác nhiều lắm, hôm nay mới có dịp chào hai bác.

Tôi nhanh nhẹn nhập vai, khá ổn đấy chứ, nhìn con mắt hài lòng của các vị phụ huynh mà xem này. Gì chứ diễn kịch thì đối với Vũ Quỳnh này còn dễ hơn ăn bánh luôn, đừng có coi thường nhé, đặc biệt là mẹ đấy mẹ yêu quý của con ạ.

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](http://thichtruyen.com)

- Ôi trời,con bé này xinh đẹp thật anh nhỉ, lại lễ phép nữa, thế năm nay con bao nhiêu tuổi rồi.- Bà phu nhân chủ tịch quý phải có vẻ cực kì hài lòng với tôi thì phải.

Đấy, chỉ cần có thế thôi, thật quá đơn giản.

- Năm nay con 18 tuổi rồi ạ. Con rất cảm ơn lời khen của bác nhưng tất cả đều nhờ bàn tay thiết kế của bố mẹ con đấy ạ.

Một câu trả lời cực thông minh đấy, Lâm Vũ Quỳnh.

- Con bé khéo nói chưa kìa. Mà năm nay con trai của bác được 20 tuổi rồi, 18 và 20 hợp nhau lắm đấy.- Lại thêm một lời khen khiến mũi tôi suýt nổ tung ra của bác trai dành cho tôi.

Mà người ta khen tôi cũng đúng lắm chứ bộ. He

- Ô thế ạ, cháu nhất định sẽ làm quen với anh ấy a.

Bố mẹ tôi nhân tiện được một thể mồm ngoắc rộng ra nhìn tôi như 'ếch ngồi đáy giếng', trông họ bây giờ buồn cười không thể tả nổi. Đương nhiên rồi, vì họ đâu có tin cô nàng đứng trước mặt là con gái của họ chứ. Với nụ cười ngọc ngà, gương mặt thanh tú, dáng người cao ráo năng động và đặc biệt là từng lời nói thật ấn tượng, tôi đã gây được thiện cảm không hề nhỏ đối với hai vị chủ tịch cao quý trong thời gian ngắn khó tin. Nhưng đó là một sự thật đấy. Không khéo họ còn muốn rước tôi về làm con dâu nhà họ ấy chứ nhỉ.

Bộp...á á...đau...

Tôi thẳm tát mình hàng trăm cái vì cái đầu óc chứa toàn thứ vớ vẩn của mình. Đúng là không có đứa nào nhắng nhít bằng tôi...hazzza. Một câu tuyên bố hung hồn nhé, từ trước tới giờ tôi đã xác định một câu chắc nịch rằng : " Tôi bị ế", vì có nhà đứa nào ngu lâu dốt dai rước một đứa con dâu như tôi về nhà chứ, chắc chưa được ba ngày tôi phải cuốn gói về nhà mẹ để mất thôi. Hơn nữa cái gia đình tiền nhiều như nước lại càng không hề mơ...

Nhưng...

- Con bé dễ thương thật, mong nó làm con dâu nhà mình.

Trời đất, tôi vừa mới nói xong.

Tôi thề nhé, tôi chưa có nói gì đâu.

Cái miệng tôi linh thiêng phết nhỉ ? Thôi không khéo mai bỏ nghề diễn viên theo nghề thầy bói mất thôi.

- Hai vị đùa vui ghê. - Mẹ tôi từ nãy tới giờ mới lên tiếng một câu vì rất bất ngờ vì chiến công tôi xây dựng nên.

- Ô hay nhỉ, tôi đâu có nói là tôi đùa chứ. - Bác gái nhìn mẹ con tôi, cười vui vẻ.

- Tôi cũng thấy đúng đấy chứ. Mà không biết thằng con trai của tôi đi chào hỏi khách khứa gì mà lâu thế nhỉ. À, nó tới rồi kìa.

Tôi nhìn theo cái chỉ tay của bác trai cùng lúc đó người con trai quay đầu lại...bốn mắt nhìn nhau...

Àm...nguyên một tảng đá to bự từ đâu rơi bịch xuống tôi.

Khuôn mặt đẹp trai rạng ngời, dáng người cao cực chuẩn, mái tóc màu vàng tạo kiểu thật tinh tế, đôi mắt màu nâu cà phê chưa những ánh hào quang chói lọi khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy hổ thẹn. Là cái tên Vũ Nhật Minh xấu số bị tôi biến thành người tồi tệ trước con mắt chứng kiến của bao người vào cái hôm valentine, bị tôi trắng trợn cướp nguyên hộp thức ăn trưa đây mà..

Thôi lần này thì tôi chết rồi.

Hiện tại tôi đang mặt đối mặt với cái tên oan gia không đội trời chung với mình.

Chết tôi rồi.

Hắn sẽ xử tôi thế nào cho cú nhục nhã lần trước đây. Xông thẳng tới giáng cho tôi một cái bạt tai nảy lửa, hay là sẽ cáo tội tôi với phụ huynh đáng kính của hắn để rồi hình tượng tôi xây dựng trong mắt của họ tan thành bong bong, và bố mẹ của tôi, sẽ lôi tôi về nhà ột trận lên bờ xuống ruộng và sau đó trừ 100% tiền chi tiêu tháng tới của tôi.

Nghĩ tới cái cảnh ở góc đường phố, có một con nhóc ăn mặc rách rưới, quần áo lấm lem bùn đất đang nằm vật ra, khổ sở đưa tay hứng từng đồng từng các một, rồi bị người ta khinh bỉ, hắt hủi...ôi, tôi không dám nghĩ nữa đâu.

- Chào cô bạn xinh đẹp.

Nhưng ngoài dự đoán của tôi, hắn chỉ nở một nụ cười sang chói lọi rồi chào một câu xã giao lịch sự mà theo tôi thì đó là cái hành động đều toàn tập.

- Ô, xin chào. - Tôi chưng đôi mắt ech lên nhìn hắn.

- Con trai của bác đó, cháu thấy thế nào? Rất đẹp trai đúng không nhỉ ? Chính vì cái vẻ đẹp của nó mà bác phải khổ sở lắm đấy. Mà sao cháu đơ ra thế, hay lại bị thằng con trai bác hút hồn rồi.

Tôi suýt ngất vì câu nói vô duyên vô đối của cái bà bác này. Cái gì cơ ? Hút hồn á, gói ghém để về nhà nằm mơ đi là vừa nhé. Bản cô nương ta đây, nói trắng trợn ra thì trong cơ thể tôi chiếm 70% là nước thì có chứa đến 69% máu dê trong người, xấu hổ quá, nhưng riêng người, cái tên khó ưa đáng ghét kênh kiệu lạnh lung cao ngạo chết tiệt như người thì ta cho ra biên giới xếp hàng chờ nhé, mặc dù thành thật mà nói, lần đầu ta nhìn thấy người, ta bị người hút hồn thiệt.

May cho người, bà đây đang vì đại nghĩa vong thân, hi sinh mình vì độc lập tự do của dân tộc, thế nên tình trạng bắt buộc ta phải giả làm con nai ngơ ngác, chứ ta mà đã là ta, người liệu hồn. Ta cho người biết thế nào là cuộc đời luôn, xin mở ngoặc đơn, Lâm Vũ Quỳnh đây cực kì trong sáng, thỉnh thoảng tôi có sử dụng câu nhiều nghĩa, hãy hiểu theo nghĩa trong sáng nhất nhé.

Ê ê, lạ quá. Tên này năm nay 20 tuổi, vị tri là phải học tới đại học năm mấy rồi chứ, tại sao vẫn còn học cùng với những đứa nhóc 18 tuổi trẻ ranh như chúng tôi. Có hai trường hợp. Thứ nhất, bố mẹ hắn nói ngoa

tuổi của hắn. Thứ hai, hắn ta bị rớt lớp mấy năm. Có vẻ trường hợp hai khả quan hơn, thường thì những công tử nhà giàu toàn một lũ ăn chơi rồi tán gái. Đâu có mấy khi chú trọng học hành đâu. Chẹp, nhìn mặt mày hắn sáng sủa mà...thấy phí của giờ.

- Buổi tiệc được bắt đầu, xin mời nhân vật chính của chúng ta lên mở đầu bữa tiệc.

- Ôi chết, tôi quên bég mắt, tới giờ rồi, gia đình tôi lên trên kia một lát nhé. - Vị chủ tịch bỗng giật mình nhìn đồng hồ. Sau đó chào gia đình tôi và dẫn cái tên đáng ghét kia lên trên khán đài.

...

- Xin chào. - Hắn bước lên sân khấu với cái dáng vẻ kênh kiệu và tôi chỉ muốn đá bay hắn sang Trung Quốc vậy.

Ôi trời ơi, nhìn phía bên dưới kia, thật là kinh khủng quá. Hầu như...à không, tất cả mọi đứa con gái(trừ tôi ra nhe) bỗng như bị phù phép biến thành lũ ruồi ngay lập tức. Tôi khẳng định như vậy là tôi có căn cứ cực kì chính đáng đấy nhé. Mắt họ mở to thao láo như mắt ruồi (tỉ lệ với thân con ruồi đấy nhé), miệng kêu rú ầm ầm như ruồi bị dính vào bẫy keo, rồi cả đám chen chúc, xô đẩy nhau để chiêm ngưỡng dung nhan trời phú của tên đang đứng trên kia như ruồi nhìn thấy đồ ăn thiêu vậy. Tiện thể xin nhắc, cũng có thể hiểu tôi đang ví cái tên kia là đồ ăn thiêu, tuyền bạn.

- Tôi tên là Vũ Nhật Minh , rất cảm ơn mọi người đã đến dự tiệc sinh nhật lần thứ 20 của tôi.- Và liền sau đó là nụ cười đẹp mê có thể giết người.

A...a...a...đó là tiếng hét của lũ con gái hám trai, hội trường ở dưới bây giờ không khác cực kì hỗn loạn giống như đang bị khủng bố vậy, trời ơi là trời, lũ điên khủng, không giữ cho cái tai của mình thì cũng phải giữ cho cái tai của mọi người xung quanh nữa chứ. Máu trong người tôi bắt đầu tăng nhiệt độ rồi đấy nhé.

Mà khoan đã, Vũ Nhật Minh, đúng rồi, Vũ Nhật Minh, cái tên này... Được rồi, nhập vào bộ nhớ của mày đi nào Lâm Vũ Quỳnh. Chắc các bạn thắc mắc tại sao tôi lại phải nhớ tên hắn đúng không nhỉ ? Hay chắc tại tôi nảy sinh tình cảm với tên đó. Còn lâu đi, tôi cần cái tên hắn để về nhà còn mở cuốn sách mang tên ” bói tử vi” ra xem xem tôi và hắn kiếp trước có mệnh hệ gì mà sao kiếp này ” oan gia trùng phùng” vậy cơ chứ.

Tôi đoán nhé, kiếp trước tên này chắc chắn là con vật nuôi nhà tôi đại loại như chó hay mèo gì đó. Chắc là kiếp trước tôi đánh đập đãi ngược hắn nhiều lắm thế nên hắn mới căm hận tôi như vậy, xem ra tôi phải có ý thức cảnh giác ới được.

Hắn kết thúc màn súa...à, chẹp chẹp...tôi rất hay nhầm lẫn như vậy, hắn kết thúc bài phát biểu của mình cùng một cái nháy mắt cực cực cực kì sáng chói, đẹp lung linh...các bạn có thể tưởng tượng được không đây, ôi cái lũ ruồi cái máu con dê này, chỉ có hai từ diễn đạt nổi...kinh khủng, cái đồ xấu xa đó mà cũng lao đầu vào mà ca tụng như Thượng Đế vậy, chẳng lẽ thế giới này con trai bị tuyệt chủng hết hay sao, mà tôi cầu mong cho cái lũ giống đực đó chết hết đi cho rộng đất.

- Con thấy sao nào, thằng nhỏ rất đẹp trai đúng không ? Bố mong muốn ý nghĩ muốn con về làm con dâu của ngài chủ tịch không phải đùa. Bố sẽ làm mối cho con.

Tôi giật bắn mình, trời ạ, tôi quên mất là từ đầu tới giờ tôi vẫn đang đứng cạnh hai vị phụ huynh đáng kính của mình, nhưng tôi không giật mình về cái đó, mà tôi giật mình về câu nói đùa không ra đùa, thật không ra thật, dở dở ương ương của bố.

- Bố nói cái gì thế ? - Trong cái tình thế này, điều tôi làm duy nhất chỉ có thể là trợn ngược mắt lên nhìn bố.

Tôi bực rồi đấy nhé. “Mối” cái gì cơ, “mối” á, có là con mối trong hang đem bắt về nhà bỏ chảo rang lên ăn mới đúng ấy.

- Mẹ cũng thấy vậy, xem ra hai vị chủ tịch rất quý con đấy.

Đấy là cái giọng vun thêm lửa của mẹ.

Điên khủng.

- Con không hiểu bố mẹ nói cái gì, con chỉ tới đây theo như lời yêu cầu của bố mẹ, và vấn đề quan trọng con đặt lên hàng đầu chính là 50% tiền chi tiêu tháng tới của con...ok, miễn bàn.

Bây giờ, thực tình tôi không còn đủ sức để chịu đựng cái triết lí vớ vẩn của bố mẹ nữa, vì bây giờ...hừm, nói sao nhỉ ???

Ờc...ờc...ờc...

Vì bây giờ tôi đang rất đói (>_<)

Bằng chứng là cái bụng tôi biểu tình cực kì dữ dội, không cần nói nhiều, đi ăn thôi. Phải công nhận rằng, mặc dù không khí những bữa tiệc có hơi ngột ngạt khó chịu thật, nhưng có một điều tôi cực kì thích thú khi vừa mới bước vào đây. Đó là...cái bàn ăn (0_0*). Ôi mẹ ơi, trên đó bày bao nhiêu là đồ ăn, còn là những món ăn cực kì chất nữa chứ, nhìn vào là muốn rụng con mắt luôn, cũng may là tôi còn có thể chủ động để nước dãi trên miệng không chảy ra nếu không thì xấu hổ chết mất. Nhưng có lẽ, nó sẽ chảy ra thật nếu tôi cố chịu đựng thêm một chút nữa.

- Xin quý vị vừa thưởng thức món ăn vừa tìm hiểu một vài điều thú vị về nhân vật chính của chúng ta nhé.
- Đó là tiếng giới thiệu của MC

Cả hội trường ồ lên một tiếng thú vị, rồi ai nấy đều rời ánh mắt khỏi bàn ăn lên phía sân khấu nơi đặt cái màn hình to khổng lồ.

Riêng tôi, hầu như tất cả mọi giác quan của tôi đều bận rộn, đây nhé, chân tôi thì luôn bận rộn cho việc đứng, tay trái tôi cầm cái đĩa thức ăn mang tên bánh Plan, tay phải bận cầm đĩa, miệng thì khỏi nói là đang bận nhai, mũi bận ngửi hương thơm quyến rũ của món ăn và mắt bận nhìn vẻ đẹp cực kì hấp dẫn của nó, chỉ còn thừa ra đôi tai là đang ăn chơi thanh thản thế nên tôi dành nó để nghe ngóng tiếng nói đầy hào hứng của MC thôi.

Mặc kệ...mặc mớ gì mà tôi lại đi quan tâm tới những điều liên quan đến cái tên đáng ghét đó chứ, chỉ tổ hao hụt chất xám trong não thôi, hần đâu phải là thần tượng của tôi đâu chứ. Điều hiện tại bây giờ rất quan trọng tôi cần biết chính là tôi cần tập trung vào chuyên môn của mình...ô hô hô.

- Đây là những bức ảnh của Vũ Nhật Minh lúc vào cấp hai, woa, từ xưa tới giờ Vũ Nhật Minh của chúng ta đã rất đẹp trai rồi phải không nhỉ ?

Cái tiếng giới thiệu đó nghe háo hức phát nôn, cũng may là tôi không nôn ra, vì nếu nôn ra, bao nhiêu đồ ăn ngon vào bụng tôi cho ra hết thì tiếc lắm.

- Oa, đẹp trai thật đấy,

- Ước gì một lần được nắm tay anh ấy.

- Anh ấy đã có bạn gái chưa nhỉ ?

- ...

Đó là những tiếng nói mơ mộng của đám con gái ở đây. Haizzz, mấy cô nàng này...tôi hết từ để miêu tả cho cái độ hám gái của họ rồi

- Đừng...

Đập vào tai tôi là một chất giọng rất to, và khi nghe cái giọng đó tôi bất chợt giật mình, cái giọng rất rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi không ai có thể quen thuộc bằng tôi. Tôi ngừng ăn, quay phắt lên phía sân khấu nơi cái màn hình phát ra tiếng nói, ngược ánh mắt lên và nhìn...

Trên màn hình quay một nơi rất đông người qua lại, và ở đó, xuất hiện hai con người, một người nam rất đẹp trai đang trong tình trạng ngỡ ngàng và một đứa con gái cắt tóc mái Vic, trên khuôn mặt đau khổ tràn lan toàn nước mắt.

- Xin anh, em xin anh đấy. Anh đừng bỏ đi, em không mong anh ở lại với em nhưng em cầu xin anh đừng bỏ rơi đứa con chưa hình thành này. Nó mang giọt máu của anh, xin anh hãy thương nó, em không muốn con em không có bố.

...Choang...

Chiếc đĩa cùng cái bánh ngon lành trên tay tôi rơi mạnh xuống đất vỡ toang ra kêu lên thứ âm thanh chói tai như đánh thẳng vào tim của tôi, chiếc bánh ngon lành rơi xuống vỡ tan tành làm mất trong bánh bắn tung tóe dây lên chiếc váy trắng xinh đẹp của tôi, trong hàng ngàn ánh mắt hoảng hốt, ngỡ ngàng không thốt lên lời của mọi người xung quanh, tôi chỉ biết đứng...bất động.

6. Chương 6: Chương 06

- Xin lỗi quý khách, hệ thống phòng máy có một số trục trặc nhỏ.- Tiếng MC vang lên.

Tình hình hiện tại, cả một bữa tiệc linh đình có hàng trăm khách mời nhưng im thìm thíp chẳng hề có lấy một tiếng động, và hàng nghìn con mắt đang đổ dồn về phía tôi, và một anh chàng đứng cách tôi không bao xa, hai nhân vật chính trong cái video vừa được chiếu lên, thẳng thốt, ngỡ ngàng. Và tôi cùng hắn, Vũ Nhật Minh, tâm điểm được mọi người chú ý đang nhìn nhau, đứng bất động.

Cái gì vậy chứ ???

Tôi...tôi...tôi, bây giờ tôi chẳng có thể nghĩ gì được nữa rồi.

- Trời ơi, cô gái đó có phải là con gái của nhà thiết kế Lâm Ngọc Thắng không vậy ? Thật không thể tin nổi.

- Sao lại có chuyện đó xảy ra chứ ?

- Ghê thật.

- ...

Những lời xì xầm càng lúc càng lớn lọt vào tai tôi của mọi người xung quanh, và cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa thoát khỏi sự đông cứng của mình. Chúa ơi, làm ơn hãy cho con thoát khỏi cái tình trạng này với, tại sao tôi không thể nghĩ được gì vậy ? Tôi phải làm gì tiếp theo đây.

- Thế này là thế nào, Lâm Vũ Quỳnh, con nói đi.

Mẹ tôi từ đâu xấn xỏ bước đến, quát lớn trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Đến bây giờ, mẹ không còn giữ nổi hình tượng một quý bà sang trọng trong mắt mọi người nữa rồi.

- Con...con...con...- Tôi nói liền bảy tám từ, ập úng không thành tiếng.

Không phải, chuyện không phải như thế, chỉ là một trò đùa thôi, tôi muốn hét lên để giải thích với mọi người như thế đấy, nhưng sao nó cứ tắc nghẽn trong cổ họng tôi mà không thoát ra được thành tiếng vậy ? Tại sao lại có cái clip này ở đây.

- Thôi nào, em đừng nóng với con, để con nó giải thích, Lâm Vũ Quỳnh, con giải thích đi. - Bố tôi đứng ra ngăn lại cái sự tức giận của mẹ tôi, nhìn tôi nói, ánh mắt của bố lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi thấy nó nghiêm khắc một cách đáng sợ như vậy.

- Không thưa bố mẹ, chẳng có gì hết, mọi người hiểu nhầm rồi.- Tôi lắc đầu, giải thích trong vô thức.

Xin đấy, tôi xin đấy, đừng có chuyện gì xảy đến với tôi.

- Con còn dám nói dối hả ? - Mẹ tôi bây giờ giống như một con thú dữ bị khống chế, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ đáng sợ.

- Em bình tĩnh đi, chúng ta tới chỗ hai vị chủ tịch xem sao ?

Và bố kéo hai mẹ con tôi đi để tránh những ánh mắt soi mói của mọi người. Phía đằng sau sân khấu, nơi hai vị chủ tịch và Minh đang đứng, chúng tôi bước đến, và tình trạng của họ cũng chẳng hơn bố mẹ tôi là mấy.

- Hai đứa giải thích đi. - Vị chủ tịch thở dài nhìn chúng tôi, trên khuôn mặt từng trải, những nét nhăn hằn rõ lên, lo lắng.

Tôi nhìn Minh, hấn vẫn như vậy, giữ im cái phong thái ung dung như thể chẳng có chuyện gì to tát xảy ra.

- Nhưng tại con chẳng có gì giải thích cả. - Minh thở dài, nhún vai vẻ dửng dưng.

Hừ, thái độ như vậy là sao hả, ít nhất anh ta cũng phải giải thích một lời chứ.

- Thưa hai bác, thưa bố mẹ, chúng con chẳng có gì hết, chỉ là một trò đùa tai hại và là do lỗi của con, đương nhiên cái thai trong bụng cũng là trò đùa, mọi người có thể kiểm chứng ngay bây giờ. Con biết hai bác và bố mẹ rất thất vọng về con, con xin lỗi ạ.

Tôi cúi gập đầu, lời xin lỗi của Lâm Vũ Quỳnh này nói ra đã không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này, tôi cam đoan, nó chứa một sự chân thành hơn bao giờ hết.

- Thưa chủ tịch, tôi rất xin lỗi vì có kẻ đột nhập vào phòng máy, nhưng hấn đã nhanh chóng chạy thoát, chúng tôi rất xin lỗi ạ. - Tiếng của người MC vang lên trong sự thờ dài náo nê của mọi người.

Bây giờ tôi muốn khóc rống lên quá, Chúa ơi. Mọi chuyện thật tệ hại.

- Tôi rất xin lỗi thưa chủ tịch, tôi sẽ về nhà dạy dỗ lại con gái của tôi.- Mẹ tôi bỗng nhiên gặp người xuống thật sâu, xin lỗi rồi rít, và...hai hàng nước mắt đang chảy giàn giụa trên gương mặt của mẹ.

Tôi, lần đầu tiên rong suốt 18 năm sống trên đời này, đây là lần đầu tiên tôi hối hận như thế này. Tôi phải làm gì đây.

- Tất cả mọi chuyện là do lỗi của con, bố mẹ con chẳng có lỗi gì hết, xin hai bác đừng giận bố mẹ con.

Tôi như sắp khóc thật rồi đấy.

- Hai mẹ con đừng như thế, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà. - Vị phu nhân vỗ vai tôi và mẹ tôi, chỉ thở dài an ủi, rồi bác quay sang chồng mình. - Anh có cách gì giải quyết không ? Em thấy chúng ta nên nói rõ ọi người.

- Thưa phu nhân, tôi thấy như vậy cũng không ổn lắm. - Bố tôi lên tiếng.

- Ủ, Thắng nói đúng đấy, mọi chuyện đã đến nước này, giải thích cũng càng làm cho dư luận thêm ồn ào thôi, và công ti chúng ta ảnh hưởng ít nhiều.- Vị chủ tịch thở dài, lắc đầu chán nản

- Vậy bây giờ phải làm gì đây thưa chủ tịch. - Mẹ tôi vẫn chưa thôi khóc, nước mắt vẫn cứ chảy trên đôi má nóng hổi của mẹ.

- Bây giờ, mọi người đã biết rồi, danh tiếng của công ti chúng ta chắc chắn sẽ không tránh khỏi bàn tán, nếu như giải thích rõ họ cũng sẽ không tin, chỉ còn một cách tôi thấy khá hợp lí.

- Cách gì thế thưa chủ tịch. - Bố tôi sốt ruột hỏi.

Vị chủ tịch thở dài, không nói gì thêm mà chỉ cầm lấy micro trong tay MC rồi bước lên sân khấu.

Bên dưới, sự hỗn loạn vẫn chưa giảm đi một chút nào.

Bác chủ tịch mỉm cười rồi cúi đầu chào mọi người phía dưới, ai nấy im lặng hướng mắt lên sân khấu, nghe ngóng tình hình.

- Tôi vô cùng xin lỗi vì đã làm hội trường hỗn loạn như vậy, vì một số trục trặc nhỏ ở phòng máy. Còn về chuyện đoạn video clip lúc nãy, là do một số người quay lén được. Nhưng tôi có một vài điều đính chính, như các bạn đã biết, hai vợ chồng Lâm Ngọc Thắng đã có mối hợp tác từ rất lâu với công ti chúng tôi, và hai đứa trẻ ngay từ nhỏ chúng đã rất thân thiết thể nên chúng tôi đã cho chúng đính hôn từ rất lâu rồi và hứa hẹn khi đủ tuổi chúng sẽ kết hôn với nhau. Có hơi buồn một chút vì chuyện có thai xảy ra hơi sớm so với dự tính, thể nên chúng tôi quyết định sẽ tổ chức hôn lễ cho hai đứa vào tháng tới đây.

Tôi ngơ ngàng nhìn Minh, bất động, và hấn cũng nhìn tôi, tình trạng không hơn là mấy, bốn mắt nhìn nhau thẳng thốt không nói lên lời. Tôi vừa nghe chủ tịch nói gì nhỉ, liệu tôi có nghe nhầm không nhỉ ???

Kết hôn...

Tình hình cả hội trường xôn xao như vừa bị khủng bố khi nghe cái tuyên bố của vị chủ tịch Vũ Nhật Long vừa phát ra. Ai nấy đều sững sốt khi nghe cái tuyên bố cực táo bạo này.

- Tôi giải quyết mọi chuyện như thế, có ổn không?- Bác Long sau khi phát biểu xong, bước vào trong và cười nhẹ nhàng.

Chuyện...chuyện gì đang diễn ra thế này. Kết hôn, tôi có nghe nhầm không? Là kết hôn đấy, chuyện trọng đại của cả một đời người đặc biệt là với một đứa con gái, sao lại có thể đem ra tuyên bố từ một trò đùa vô hại như thế chứ.

Riêng tôi, tôi và Minh, há hốc mồm nhìn nhau như bom nguyên tử dội trúng đầu vì không thể tin nổi mình vừa nghe thấy cái gì. Cho tới khi dần lấy lại được nhận thức để hiểu đây không phải là một giấc mơ mà là sự thật đau lòng, lập tức tôi giơ tay phản đối kịch liệt, nhưng chưa kịp phát ngôn...

- Không, con không đồng ý. Chuyện lớn như vậy sao bố không bàn bạc với mọi người mà tự quyết định vậy chứ? - Minh lắc đầu, thở dài nhìn bác Long.

- Nhưng chuyện này là do hai con gây nên, đây là một cách giải quyết hoàn toàn đúng đắn.- Mẹ Minh lên tiếng.

- Cô ta gây ra, chứ không phải con.- Hấn hất mặt về phía tôi, thần sắc như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Chết rồi, làm sao bây giờ đây. Trò quậy phá của tôi đã gây họa cho tôi rồi.

- Con xin lỗi vì đó là do con gây ra, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện kết hôn xảy ra đâu thưa mọi người.- Tôi hít thở gấp chặc nịch.- Chúng ta có thể tìm cách giải quyết hay hơn là chuyện kết hôn, thật là phi lí.

- Phi lí, nhằm nhĩ gì thì ít nhất cũng còn hơn là nói thật. Cháu nghĩ có giải thích ọi người là mọi người sẽ tin hả? hay cho rằng chúng ta bịa đặt. Thật sự bác cũng đã ngỡ ngàng khi cháu nói là diễn kịch nhưng nó có giống diễn kịch không?

Trời ơi, tài năng của tôi, hại tôi rồi.

Không bao giờ có chuyện điên khùng hết mức đó xảy ra được. Cưới cái tên đó và về nhà làm vợ của hắn, thà chết còn hơn.

- Đó là một cách giải quyết tốt nhất.- Bác Long lên tiếng. Dường như bác là một vị chủ tịch cao quý tới nỗi không ai có thể phản bác ý kiến mà bác đưa ra.

- Nhưng chuyện có thai chỉ là trò đùa, khi bọn con cưới nhau xong mà không sinh con thì tính sao đây.- Minh nói.

- Chuyện đó để sau, nhưng cũng có cách rồi.

- Không, con không muốn. - Tôi hét lớn, mắt ánh lên sự kiên định khó lòng lay chuyển nổi.

- Con còn dám nói à, đó là lỗi của con đấy.- Mẹ tôi bây giờ mới lên tiếng, nhìn tôi tức giận.

- Lỗi của con, con xin lỗi.- Tôi cúi đầu lễ phép, lần đầu tiên trong 18 năm sống trên đời, tôi nói được một từ xin lỗi chân thành nhất.

- Thế còn công ti, còn danh tiếng bố mẹ gây dựng bao lâu thì sao?- Mẹ tôi gất lên, như muốn xông đến tát tôi vài cái bạt tai nẩy lửa nhưng bố tôi kịp giữ lại.

- Danh tiếng, công ti...vì cái đó mà bố mẹ đổi cả cuộc đời của con ư? Bố mẹ có phải là bố mẹ của con không vậy?- Tôi hét lớn với tất cả sự căm phẫn.

Bốp...Một cái bạt tai nẩy lửa giáng xuống má của tôi khiến ai nấy đều sững sốt. Bốp tôi, bốp tôi đánh tôi, lần đầu tiên người bố hiền lành mà tôi yêu quý nhất đánh tôi. Nhưng tôi không đau vì cái tát mà tôi đau vì tôi chợt nhận ra một điều...

- Hừm, đúng rồi, con đâu phải là con của bố mẹ chứ, con đâu có được hưởng gì từ tài năng thiên tài của bố và mẹ. Thế nên mới lấy con ra đổi cho cái danh tiếng của hai người chứ.- Tôi cười mỉa mai.

- Đồ con hỗn láo.

- Con hôn từ xưa rồi bố mẹ phải biết chứ. Tóm lại, không có đám cưới gì hết, mặc dù có đám cưới cũng sẽ không có cô dâu đâu.

Tôi đáp chắc nịch rồi bỏ chạy thật nhanh tránh sự bàn tán của mọi người.

Kết hôn? Tại sao lại nghĩ ra cái chuyện nực cười như vậy chứ? Không bao giờ, đặc biệt là tôi, tôi ghét cái tên đó và hắn cũng chẳng ưa tôi gì hơn. Tôi không bao giờ để cái chuyện này xảy ra đâu.

Kinh coong...

- O, Quỳnh, sao mà đến muộn vậy? Mà ăn mặc đẹp thế.- Hà chạy ra mở cửa, hỏi tôi, kì lạ.

- Đêm nay tao ngủ ở nhà mà ư nhé...

7. Chương 7: Chương 07

Buổi trưa tại căng tin của trường.

Sút...chop chép...chùn chụt...

- Ê con kia, mà bị bỏ đói ba năm hả ? - Hà nhìn tôi, ngớ ngác.

Hiện tại, tôi đang ăn ngon lành cạnh đào với vô số đồ ăn đang nằm la liệt trên bàn, mặc kệ những tiếng kêu vô duyên phát ra khiến mọi người xung quanh khó chịu, tôi không thêm quan tâm, vẫn đánh chén nhiệt tình.

Bây giờ, điều duy nhất tôi có thể làm được chỉ có thể là ăn.

- Ê Quỳnh, mà có sao không ? - Hà lo lắng hỏi tôi.

- Sao là sao? - Tôi đáp thật ngắn gọn, tốc độ ăn nhanh nhất có thể.

- Mà không sao hả ? - Hà khẩn thiết hỏi, ánh mắt lo lắng. Nhỏ Hà, là một người bạn tốt.

- Có sao đấy.

- Sao ?

- Mà tự nghe đi.- Tôi hất mặt về đằng sau, miệng không ngừng nhai đồ ăn.

...xì xào...xì xào...

- Ê, kia có phải là Lâm Vũ Quỳnh, con nhỏ siêu quậy trường mình không, nghe nói nó có thai với anh Minh đấy.

- Đúng nó chứ ai, là con gái của gia đình nổi tiếng vậy mà dám làm cái chuyện đó, thật trơ trẽn.

- Mà nó còn được kết hôn với anh Minh nữa chứ, chẳng xứng đáng tẹo nào.

- Anh Minh của trường mình đâu thèm loại như con nhỏ đó, chắc nó bày mưu để bám riết lấy anh ấy.

...

Đó là những lời bàn tán chẳng hề có chút thiện cảm của mấy cô bạn gái xung quanh. Tôi chẳng thèm quan tâm lấy một chút, tập trung hết sức vào chuyên môn, nếu tôi để ý nghe những lời nói đó thì tôi cam đoan mấy cô bạn đó vào nhà xác từ lâu rồi.

- Ê, mấy bạn đừng quá đáng nhé.- Hà bất giác đứng lên, đập bàn một cái thật mạnh khiến bọn buôn dưa lê kia giật mình.

- Mặc mớ gì tới cô mà cô xen vào, đúng là mặt dày, đã không biết xấu hổ lại còn dám vác mặt tới trường. Làm ngôi trường này mất đi thanh danh, đúng là trơ trẽn mà.

...Rầm...

Tôi đẩy chiếc ghế ngã xuống nền kêu ra tiếng kêu to khiến tất cả học sinh có mặt trong căng tin giật mình quay lại. Tôi đứng phắt dậy...trừng mắt lên nhìn cô gái vừa phát ngôn ra những lời nói xúc phạm đến tôi.

Tôi giận rồi đây.

- Ê, cô nói xong chưa đấy. - Tôi liếc cô ta một cái thật sắc, hàng ánh nhìn như chứa dao găm.

- Tôi nói cô hãy rút khỏi trường này đi, vì cô mà ngôi trường này bị hạ cấp nghiêm trọng.- Cái cô gái này đang run sợ, nhưng vẫn cố tỏ ra bản lĩnh thờ ơ, vênh mặt nói.

Bây giờ, tôi chỉ muốn tát một cái thật mạnh vào cái má đó cho vênh lại càng vênh hơn.

Thanh danh, ô uest, hạ cấp,...hừ, thật vớ vẩn. Lí do chỉ có một thôi, chính là hoàng tử trong lòng họ sắp thuộc về tay kẻ khác, và người cướp mất hoàng tử của họ chính là tôi. Con gái mà, ghen tức luôn đặt lên hàng đầu của mọi vấn đề.

Đã thế...

- Tôi rút đi làm sao được, tôi phải ở đây để giữ gìn chồng tương lai của mình chứ. - Tôi cố nhấn mạnh từ chồng tương lai khiến mấy cô nàng đó nổ đom đóm mắt.

Bạn ơi, bạn đã gọi cái tính thích chọc phá của Lâm Vũ Quỳnh này thức dậy rồi đấy.

- Hừ, cô chỉ bày thủ đoạn với Minh thôi, người như anh ấy không bao giờ thêm để ý đến người như cô đâu.

- Ồ thế hả, nghe tin này thật buồn quá, nhưng mà không sao, khi nào cưới về nhà anh ấy, sinh đứa con này ra chắc anh ấy sẽ thay đổi suy nghĩ của mình nhỉ?

Tôi tự thấy buồn nôn với suy nghĩ của mình, cưới, sinh con...thật điên rồ...

Đương nhiên, câu nói của tôi đang chọc trúng vào cục tức của cô nàng khiến mặt cô nàng tím tái vì giận.

Đáng chết, dám lăng mạ Lâm Vũ Quỳnh này...

- Cô, hạng người trơ trên nhiều thủ đoạn như cô không xứng đáng với Minh...

...Bốp...

Chưa kịp để cô ta nói hết câu, tôi đã giơ tay lên và giáng xuống bên má phải của cô ta cái bạt tai nảy lửa...mọi người chứng kiến hoảng hốt thay cho cô gái xui xẻo này...

Cô ta ôm má nhìn tôi, sợ hãi...

- Thứ nhất, nhóc thua chị một tuổi, em liệu mà xưng hô cho đàng hoàng nhé. Thứ hai, chị khuyên em đừng có xúc phạm chị thêm một lời nào nữa nếu không chị cũng không lường trước hậu quả của nó đâu. Thứ ba, chị không xứng với Minh thì em xứng đáng à ?- Tôi gầm mặt đe dọa, tôi đã cảnh cáo trước rồi, đừng có động chạm đến Lâm Vũ Quỳnh. Lời nói của tôi chứa dao găm đấy nhé, nếu không tin đã có bằng chứng, nhìn những gương mặt xung quanh xem, ai nấy tái mét trông tội nghiệp. Yên tâm đi, Lâm Vũ Quỳnh này chỉ đụng những người đụng đến mình mà thôi.

- Chào cô bé, hẹn gặp lại.- Tôi nháy mắt tinh nghịch. Quay đi định bước ra khỏi cái nơi bực mình này.

Tôi giật mình khi nhìn thấy cái tên Vũ Nhật Minh đang đứng trong đám người, hai tay khoanh trước ngực, hần đang nhìn tôi, cười nửa miệng đều cẳng. Thái độ đùa cợt đó là cái ý gì, hần tính làm gì đây.

Còn nữa, trời ơi, mấy lời tôi vừa nói, chắc chắn hần nghe rành rọt không sót một từ rồi. Phen này hần lại có kế hoạch gì đây.

Nhưng tôi kịp nhận ra, tôi đang diễn kịch phải không nhỉ ? Diễn kịch phải diễn cho trót chứ...Đã vậy, liêu một phen cho những đứa dám coi Vũ Quỳnh đây không ra gì.

Hừ, trừng mắt lên mà xem...

- A, anh Minh, anh tới đây đón em ạ, em đang mong anh lắm nè, con cũng mong anh nữa đó, mình đi thôi anh.

Nghĩ là làm, tôi nở nụ cười ngọt xớt đến phát ớn cùng cái giọng điệu không kém phần ngọt sớt là vậy. Cái này giống như cô vợ trẻ nũng nịu chồng vậy, ghê quá.

Tôi sắp nôn ra rồi đấy, nhưng mà nhìn vào hàng tá khuôn mặt đỏ lừ vì ghen tức thì may mắn tôi không nôn ra.

Và một hành động thân mật không có gì thân mật hơn giữa chốn công cộng chính là tôi đã nhanh nhẹn chạy đến ôm chặt vào hân, lần này hân ngỡ ngàng, nhưng tôi vẫn cười tươi rói, hồn nhiên vô tư nũng nịu :

- Yêu anh quá à.

” Liệu hồn thì im lặng cho tôi” chỉ có hân mới hiểu được câu đó cái nháy mắt của tôi.

- Mình đi thôi anh, hôm nay mẹ chồng hẹn em đến học nấu ăn với mẹ, anh chở em về nha.

Tôi lúi húi ra ngoài trong hàng tá con mắt đỏ hơn máu vì ghen tức khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi.

- Hừ, bỏ ra.- Hân giận dữ giật mạnh cánh tay của tôi ra khi tôi vừa lúi húi từ căng tin ra ngoài.

- Sặc, đồ kiêu ngạo. – Tôi thở hắt một cái thật mạnh, lườm hân.

Ta chỉ là đang diễn kịch thôi, còn nếu không cánh tay của người nát như tương cà với ta rồi.

-Cô dám đem tôi ra làm trò đùa. - Khuôn mặt đẹp trai cau có tức giận.

-Thì sao.

Đúng như bản năng đánh đá hiểu thắng, tôi vênh mặt trả lời, chẳng có lí do nào khiến tôi sợ hân cả.

-Xem ra hậu quả của trò chơi vừa rồi không là gì đối với cô.

Không là gì á ? Rất là gì là đằng khác. Tên khùng này đâu biết rằng, cuộc đời của tôi đang rơi vào thảm họa phải khẩn gởi quả mướp bỏ nhà ra đi, ăn cơm ở nhờ nhà người ta, chẹp, khổ thân tôi.

- Hơ, anh thì biết cái gì mà nói, bây giờ tôi đây đang là một đứa ăn xin đấy nhé. Bực mình, bị bố mẹ đem ra làm vật so sánh với thứ danh tiếng vợ vắn, ôi chết mất.- Tôi khoanh tay bực dọc, mặt khổ sở.

-Nhưng đó là lỗi của cô.- Hân ta nhìn tôi, mặt tỉnh bơ.

-Lỗi lỗi cái con khỉ, tôi biết rồi, không cần phải nhắc, đang khổ sở kiếm kế lui đây.- Tôi trợn mắt.

-Tôi có cách đấy, cần tôi giúp không?

-Đương nhiên, sao hỏi ngu vậy?

- Cô lấy tôi đi. Đám cưới vẫn được diễn ra bình thường.

- Ặc, tại tôi hình như dạo này không thính lắm, nói lại coi.- Khi nghe câu tuyên phán hùng hồn của hân, tôi giả bộ ngỡ ngác hỏi lại, tay đưa ngoái ngoái lơ tai ra chiều ngây thơ không biết gì.

Tôi đang tránh hân như tránh tà mà còn dám phát ngôn bừa bãi.

- Cô đừng đùa kiểu đó. Tôi nói là hãy lấy tôi, nhưng trong một thời gian ngắn thôi. Cô được lòng bố mẹ còn tôi cũng không mất đi cái ghế chủ tịch trong tương lai. Đương nhiên, không phải không công, tôi sẽ trả tiền xứng đáng cho cô.

...Bốp... Chưa để hân nói xong, tôi lập tức giơ tay nhanh như cắt thụi vào bụng hân một cú đau điếng khiến hân chới với suýt ngã lăn ra đất.

- O...Cô dám.- Bị một cú đánh bất ngờ của tôi, hân ta ngỡ ngàng.

-Ồ ơ quả mơ không hột, cái tên chết tiệt, anh dám phun ra những lời lẽ hạ cấp đó, chán sống rồi hả?

- Cô...

- Hừ, anh coi tôi là cái gì hả ? Loại con gái chỉ cần vùng tiền ra là có cả đồng hả? Dám lấy tôi ra để làm cái thứ hợp đồng chết tiệt gì đó của anh, một cú đâm là nhẹ cho anh rồi đấy. Tôi cảnh cáo anh, từ nay mà còn dám nhắc tới cái gì là tiền nong ở đây thì tôi giết anh đấy. Nên nhớ kĩ, đám cưới không bao giờ xảy ra đâu, đừng có làm tôi ghét anh thêm nữa.

Tôi gần ra từng chữ một cách khó khăn, khuôn mặt tức giận nhìn hằn, bỏ đi thẳng, nếu còn ở đó, tôi cam đoan là tôi sẽ giết chết hần mất. Đồ chết tiệt, hần dám nói những lời lẽ khinh thường tôi như vậy, thật không thể tha thứ nổi. Chẳng lẽ trong mắt tên đó, tôi là đứa con gái thấp kém vậy sao...

Tôi vừa cầm đầu cầm cổ đi một mạch như bị ai ám sát vừa lầm bầm lời lết những từ xấu xa nhất trong não bộ để chửi rửa cái tên dám coi tôi đây là loại người tầm thường. Hừ...Vũ Nhật Minh tên chết tiệt, xấu xa, đáng ghét, điên khùng, chập mạch, đáng chết...không lẽ trong con mắt của hần tôi chỉ xứng đáng để hần dám lôi ra đặt cọc cho cái chức chủ tịch điên rồ gì của hần hay sao, lại còn tiền công xứng đáng nữa chứ? Ôi trời ơi, tức ộc máu mồm mà chết mất thôi.

Tôi thề, khi hần chưa kịp đặt móng lên cái ghế chủ tịch một cách êm ả thì tôi đã giết sống hần chôn xuống dưới tận cùng của địa ngục rồi. Mặc dù là nghĩ lại, tôi chính là nguyên nhân gây ra cái vụ việc rắc rối này, nhưng dù sao vẫn không thể tha thứ cho cái tên nào dám hạ thấp Lâm Vũ Quỳnh này, biết thế lúc đấy tôi đã nghĩ ra cái kế nào trả thù hần cho hần biết thế nào là nhà xác rồi, giờ hối hận không kịp.

...Bốp...

-Á...Chết tiệt, không có mắt hả? Hành lang rộng chứ có chật hẹp gì đâu mà đấy, muốn chết hả?- Đầu tôi đụng trúng phải một người, đau điếng xen lẫn cơn tức khiến tôi bực dọc chưa kịp nhận thức người mình đâm phải là ai đã sưng cồ lên quát.

Đến lúc này rồi còn có tâm trạng đâu mà để với chả ý chứ? Bây giờ chỉ cần tìm được cái lí do nào mà khiến cho tôi xả hơi giận dữ vô lí cũng chẳng sao, kể cả ông thầy hiệu trưởng...

-Á...em chào thầy.- Vừa lầm bầm nghĩ vừa ngẩng mặt lên xem ai xui xẻo đụng trúng tôi để tôi chửi rửa tôi bởi thì đập ngay vào con người tôi chính là khuôn mặt xinh đẹp dễ mến tựa “thiên lôi giáng trần”, à không... “thiên lôi thẳng trần” của thầy hiệu trưởng mới đúng chứ.

Ôi mẹ ơi, tôi vừa mới nghĩ xong...cái mồm xúi quẩy, chết luôn đi.

Trong tình thế éo le, tôi chỉ biết bấm chặt môi, cái đầu như chuẩn bị rớt xuống đất, dùng chiêu mĩ nhân kế...lại nhầm nữa rồi, chiêu nữ sinh kế, khuôn mặt ngây thơ vô tội, lí nhí nói:

-Em xin lỗi thầy...

- Hành lang rộng mà vẫn đụng nhau, xem ra tôi phải bàn bạc lại ý kiến sửa lại hành lang mới được.- Khuôn mặt thiên lôi mỉm cười hiền lành nhưng nó khiến tôi run lên bần bật như sắp bị vút vào lò dầu sôi ừng ực ở 1000 độC.

-Em, em, em...- Tôi nói liên bầy tám từ, khuôn mặt méo xệch.

- Cứ yên tâm là lúc đó em sẽ được lao động không lương nhé, nặng nề đấy học trò cưng.- Ôi mẹ ơi, thầy hiệu trưởng gì mà 60 tuổi rồi mà đùa có duyên dễ sợ.

Đương nhiên nặng nề rồi, hiệu trưởng gì mà dốt còn hơn học sinh nữa...lao động công ích, rồi lại còn vác xi đồ vĩa nữa...không nặng nề mới lạ.

- Em, em không để ý ạ, em xin lỗi thầy.- Hừ, chưa có ai mà Lâm Vũ Quỳnh này nói lời xin lỗi tới hai lần một lúc vậy đâu.

-Ừ.- Ông thầy hiệu trưởng cười cười gật đầu cười mờ ám.- Thế nên để sửa chữa cho cái tật không để ý của em thì bây giờ em lên phòng thầy giám thị và viết 100 bản kiểm điểm cho tôi, chào.

-Ồ, thầy, thầy ơi...

Ôi cái gì thế này, huhuhuh

Trong phòng giám thị...

Tích tắc, tích tắc...Tiếng đồng hồ cứ chạy rầm rập theo quy luật của nó, ngoài r aim phẳng phắc. Một con bé khuôn mặt nhơn nhơn như muốn trêu tức người ta đang ngồi đối diện với thầy giáo giám thị, hai tay chống cằm, nhìn không chớp mắt.

-Thầy ơi, thầy nhìn như vậy em có thể nghĩ là thầy thích em không vậy?- Tôi chép chép cái miệng một cách nhặt nhẻo cùng với thái độ trời cũng không sợ.

Thật tình, tôi rất ghét cái kiểu bị người ta nhìn chăm chăm vào mặt như muốn xiên thủng não vậy, đặc biệt lại là cái dung nhan không mấy xinh đẹp cùng đôi mắt một mí của cái ông thầy giám thị Bà Tám này nữa chứ. Bị người ta nhìn vậy mất tự nhiên kinh khủng.

-Tuần này em ngoan hơn rồi đấy. – Thầy chỉ nhún vai trước cái thái độ của tôi.- Bị lôi lên ngồi phòng tôi ít hơn mọi tuần.

-Vâng, em cảm ơn...em sẽ nghĩ nó là lời khen.- Tôi gật gù, nói đều.

Ô mà cũng đúng thật đấy nhỉ? Tuần này xem ra tôi đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều ấy chứ. Mọi lần thì theo trung bình, tôi sẽ có một lần bị phạt ngồi đồng tai lên nghe “dân ca quan họ miền phí” do nghệ sĩ là cái ông thầy giám thị biểu diễn, nhưng theo đánh chủ quan thì tuần này mới có một lần bị lôi lên đấy thì phải, có tiến bộ rõ rệt hẳn đấy chứ. Xem ra phải tự thưởng mình một bữa chè mới được.

Nhưng trước hết thì...

-Em, tính sao về chuyện có thai đây.- Ông thầy hỏi, hóa ra cũng chăm chỉ sõi tin tức đấy chứ.

Tôi đoán nhé, theo cảm nhận chủ quan thì ông thầy ngồi trước mặt đang nghĩ về tôi là một đứa con gái cực kì hư hỏng. Vốn hai thầy trò luôn đấu khẩu với nhau lại toàn gây ấn tượng xấu cho nhau rồi thế nên cũng chẳng còn gì tốt đẹp để mà nghĩ nữa, nhưng tôi lại buồn, vì người khác nghĩ sai về mình. Chắc ai cũng nghĩ, với cái tính khí của tôi thì sẽ gân cổ lên mà giải thích chuyện đó không phải là thật nhưng...

-Sao là sao?- Tôi chẳng biết trả lời sao cho nó hợp lí nữa đây.

Một điều chắc chắn, đám cưới sẽ không diễn ra đâu.

-Em có vẻ không mấy lo lắng nhỉ? Cái đầu chứa toàn trò phá quỷ quái mà cũng bó tay để cả hàng trăm người hiểu lầm thế hả?- Ông thầy tự nhiên quắc mắt nhìn tôi.

- O, thầy biết chuyện hả?- Tôi ngớ ngác.

- Tôi không biết có chuyện gì xảy ra giữa hai em, nhưng tôi đoán chắc chắn cái chuyện có thai gì đó là hoang đường. Với cái tính khí của em thì làm sao dễ dàng để ột người con trai đụng chạm đến chứ.

Hiện tại thì đôi môi tôi đang chuẩn bị nở lên vì cũng có người hiểu được mình. Ô, ông thầy này, xem thế mà hiểu tôi phết. Nhưng chưa kịp để nụ cười hiện hữu trên khuôn mặt một giây thì lập tức khuôn mặt tôi xụ hẳn xuống vì cậu nói tiếp theo của ông thầy...

-Hơn nữa, một hoàng tử đẹp trai như thế sẽ chọn những cô gái có vẻ đẹp vượt trội chứ không đời nào để ý tới đứa con gái nhóc chọc y như con trai giống em.

-Thầy, có cần nói toẹt ra thế không...- Tôi nguyền một cái dài, mắt hình viên đạn.

Dám chê Lâm Vũ Quỳnh này xấu, hừ...xấu thì sao, chả ảnh hưởng gì đến nền phát triển của kinh tế thế giới cả. Mà ông thầy này thì có gì hơn tôi mà còn dám chê bai thế chứ.

- Dù sao thì em hãy làm những gì em nghĩ là tốt, cũng đừng quá cố chấp, sẽ không tốt đâu.- Thầy nhìn tôi, đôi bàn tay đan chéo vào nhau chống lên cằm ra dáng đúng một ông thầy nghiêm túc.

-Dạ...- Tôi ngớ ngác nhìn thầy.

-Em sẽ hiểu ý nghĩa lời tôi nói, em không hẳn là một thảm họa đâu.

Hừm, tôi chưa hiểu thầy nói như thế là có ý gì, và hậu quả sẽ thế nào. Nhưng tôi sẽ cố gắng nghĩ những cái gì tốt nhất mà mình cảm thấy thoải mái nhất. Sẽ không sao đâu, tôi là ai chứ, Lâm Vũ Quỳnh tôi sẽ không bao giờ để cái gì vớ vẩn đụng chạm đến suy nghĩ của mình đâu.

Hơ, mà khoan đã...ông thầy này, không như tôi nghĩ đâu...

- Em cảm ơn thầy ạ.- Tôi cười tươi rói như trút được nỗi bức dọc trong lòng.

- Không cần phải cảm ơn tôi, bây giờ em ngoan ngoãn ngồi đây mà hoàn thành 100 bản kiểm điểm để nộp cho thầy hiệu trưởng đi, nói trước là không ngán đâu đấy.

- HẢ TRỜI ƠI LÀ TRỜI....HUUUUUUUUUUUUUUUUU

8. Chương 8: Chương 08

Vậy là sau một ngày khăn gói quả mướp bỏ nhà ra đi vì độc lập tự do của cá nhân mình, phải chịu biết bao gian nan thử thách vất vả khó khăn, cuối cùng, tôi đã quyết tâm giành giật lại lí trí, lòng dũng cảm để trở về gặp lại căn hộ thân yêu của mình và không ngừng cầu mong cho bố mẹ...đã đi rồi.

Là những nhân vật quan trọng cùng bộ óc mà bao nhiêu con người cần dùng đến, bố mẹ tôi thật sự rất bận, và chắc chắn, bố mẹ tôi hôm nay đã đi làm tại một thành phố khác rồi...thế là ta đây lại được tự do mà quậy phá, ha ha ha.

Nhưng...

Bước vào căn hộ, một cảnh tượng không mấy bình thường đang diễn ra xung quanh. Với cái chiều cao lí tưởng, dáng vẻ nuột nà cùng gương mặt khả ái, sang trọng, mẹ tôi mới trở thành được một người mẫu chuyên nghiệp, vậy tại sao, người mẫu nổi tiếng kia đang làm cái gì đây, bộ quần áo trang trí hoa màu đỏ cực què mùa, cái khăn cuốn đầu trông giống mấy cái bà bác ở thập niên tám mươi, đang ngồi bệt xuống đất nhặt rổ rau muống. Còn ông bố đáng kính của tôi, cái gì đây, lúc nào cũng kè kè bên mình cây bút chì cùng tập giấy vẽ chi chít các mẫu quần áo giờ thì đang ngồi gác chân lên ghế, bấm bấm điện thoại thật chẳng khác gì một ông địa chủ vô công rồi nghề.

- Alo, xin chào, tôi là Lâm Thắng đây, tôi có vẽ được một vài bức tranh phong cảnh khá đẹp, nếu anh mua tôi bán cho.

- ...

- Thôi nhé, anh trả giá đừng có quá đáng, tôi chốt hạ giá là 20000 đồng một bức, được rồi

Trời ơi là trời, tôi vừa có nghe nhầm không? Bố tôi vừa nói cái quái gì vậy? Một bản vẽ mà 20 nghìn, bóp cổ người ta à. Ồ, nhưng bố tôi lại vẽ tranh phong cảnh, bố tôi là nhà thiết kế thời trang cơ mà.

- Quỳnh, con về rồi hả?- Bố tôi nhìn tôi nhún vai, cười cợt.- Ra đi vui vẻ chứ?

- Hừ, về thì thôi cắt đồ rồi xuống ăn cơm.- Hở, mẹ tôi hôm nay thay đổi cách ăn mặc cũng thay đổi tính cách là sao? Chẳng lẽ trong cái khu tập thể này có bệnh dịch gì đó lây lan rồi.

Theo như cái tính cách chanh chua vốn có từ bẩm sinh như mẹ tôi thì cái vụ tôi dám gây ra cái chuyện kinh thiên động địa, rồi hỗn láo với bố mẹ, lại còn dám bỏ nhà ra đi mấy ngày trời không thông báo một tiếng thì cái hình phạt của bố mẹ dành cho tôi sẽ rất rất khủng bố. Thế mà sao lại chỉ có cái hừ mắt chẳng hề mát mát gì, lạ nhỉ. Nhưng mà may ghê, tôi không bị mắng, he he, cầu trời cho thỉnh thoảng bố mẹ tôi chấp chập dây thế này, thú vị đấy.

Nhưng trước tiên để hưởng thụ cái điều thú vị bất ngờ này, tôi phải tìm hiểu cái lí do khiến bố mẹ tôi biến thành thế này cái đã.

- Bố ơi, sao bố lại vẽ tranh phong cảnh thế ạ.- Tôi hỏi bố.

- Kiểm tiền.- Bố tôi trả lời. Câu trả lời đơn giản đến độ khiến tôi cứng đờ người như đang đứng giữa trời động buốt giá.

- Hả?

Kiểm tiền? Tôi có nghe nhầm không? Với cái óc thẩm mỹ vượt trội của bố thì chỉ cần một bộ đồ bố thiết kế ra cũng đủ cho cả gia đình tôi ăn cơm cả thánh rồi, thế mà lại còn rảnh rỗi tới độ vẽ tranh phong cảnh, đã thế lại còn với cái giá bèo nhèo, có chuyện, chắc chắn có chuyện.

- Không cần phải ngạc nhiên thế, bố mẹ bị đuổi việc rồi. Giờ con muốn làm cái gì cũng được, bố mẹ không cấm nữa.- Mẹ tôi khoanh tay nhìn tôi.

Sét đánh giữa trời quang. Giống như một tảng đá khổng lồ bỗng chốc rơi xuống mặt đất xóa tan tất cả. Hiện tại, tai tôi gần như ù đi vì câu nói nhẹ nhàng của mẹ, đứng như tượng điêu khắc được đặt cố định một chỗ.

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](#)

Mất việc? Không thể nào

- Hừ, không cần phải có cái thái độ thế, con không tin phải không, đây...

Thấy phản ứng của tôi, mẹ tôi thở một cái nặng nề, lấy ra mấy tờ giấy gì đó và dúi vào tay tôi...

Giấy vi phạm hợp đồng...

Giấy báo nợ...

Giấy bán nhà...

- Cách...rầm...

Tôi chạy một mạch xuống dưới nhà với tốc độ lớn nhất có thể cùng tất cả sức lực của mình. Gì chứ, chuyện gì xảy ra vậy chứ?

- Taxi

- Cô đi đâu?

- Khu phố X, đường Y, số nhà 3. Nhanh nhất có thể.

... ..

Chiếc xe dừng lại trước cánh cổng sắt vững chắc bao bọc căn biệt thự to đồ sộ. Tại gian phòng ăn không khác cái khác sạn 3 sao là mấy, những người mặc đồng phục đang đứng nghiêm trang, ở giữa gian phòng là một chiếc bàn ăn trải khăn trắng và trên bàn bày những đĩa thức ăn đắt tiền. Có ba người đang ngồi đó, ăn uống một cách lịch sự. Không còn nghi ngờ gì nữa, một bữa ăn tối của một gia đình giàu nứt đổ đổ vách.

Tôi chạy vào, thở hồng hộc, phá vỡ không khí tĩnh lặng của buổi ăn tối nhà Minh. Mọi người buông đũa, nhìn tôi đầy ngạc nhiên.

Tôi thở dài, chạy lại, không kịp lấy tay lau những giọt mồ hôi đang rơi lã chã trên trán vì chạy. Quác mắt đầy nghiêm túc:

- Thưa hai bác, cháu đồng ý, cháu sẽ lấy con trai của hai bác làm chồng.

Khách sạn năm sao khu phố X, tòa nhà to hùng vĩ giữa ngã tư đường lớn ồn ào, tấp nập. Những bộ bàn ghế cao cấp được sơn màu vàng bóng sang trọng xếp gọn gang, chiếc khăn trải bàn màu xanh lam được trang trí tỉ mỉ khéo léo, tiếng nhạc giao hưởng của dàn nhẹ nhàng vang lên cùng những nhân viên trong bộ đồ đồng phục đang nở nụ cười thân thiện chào đón khách hàng. Tóm lại, đây chính là một nơi cực kì lí tưởng cho buổi gặp mặt hai bên gia đình họ nhà trai và họ nhà gái để...tổ chức hôn lễ.

Một vị trí được đặt ngay phía cửa sổ, ánh nắng lung linh chiếu xiên qua cửa kính thủy tinh trong suốt tạo thành những tia nhấp nháy thật đẹp. Và mọi người, ai cũng khoác lên mình một bộ đồ sang trọng, quý phái, có mặt đầy đủ giống như đã hẹn, trừ ai đó...

- A, xin lỗi mọi người, con tới trễ.- Tôi chạy vào, nở nụ cười tươi rói vẫy vẫy tay tinh nghịch rồi ngồi xuống một cách tự nhiên hơn ruồi trong con mắt trợn trừng như muốn lòi ra của mấy người xung quanh, bố mẹ tôi, hai bác chủ tịch, và hẳn...cái tên Vũ Nhật Minh chết tiệt.

Tôi khẳng định như thế là vì có cơ sở đúng đắn của nó. Vốn dĩ, những bữa tiệc họp mặt kiểu sang trọng như thế này thì thường thường nhân vật nữ chính phải diện ình một bộ cánh xinh đẹp, nổi bật hơn cả chứ? Đàng này nhân vật nữ chính là tôi đây lại khiến cho những người xung quanh ngớ ngác, miệng há to như những con ếch ngồi đáy giếng ngược mặt lên trời mơ mộng Mái tóc vic ngắn mọi lần cũng đã đủ quậy rồi nay lại càng được thể hiện độ nổi bật của nó hơn khi nó có nhuộm màu đỏ rực rỡ, càng phát huy tác dụng hơn khi kết hợp với cái mũ phớt màu mè kiểu cách đính toàn đinh ghim tứ tung, chiếc áo phong denim rộng thùng thình đập vào mắt người đối diện là hình cái đầu lâu cùng hai khúc xương đặt chéo nhau to đùng trông phát khiếp, quần bò màu xanh bạc phếch toàn những vết rạch, vết cào lung tung.

Kết luận cuối cùng, tôi trông giống hệt như một đứa du côn bụi đời không nhà không cửa vậy.

Tôi ngồi phịch xuống không quên để nụ cười tươi rói lém lỉnh dính chặt lên môi. Ánh mắt toàn tia nhìn đều cáng khê liếc những khuôn mặt đang như hóa đá mà trong lòng không thầm cười như điên như dại. Ánh mắt tôi bỗng chạm vào cái tia sắc lạnh run người của cái tên chết tiệt đang ngồi đối diện, trong lòng có vẻ hơi run lên, nụ cười đông cứng lại...

Và tôi kịp nhận ra, tôi đang sợ hấn. Lập tức tôi gạt phắt nó vào trong góc tối uất và lấy lại tinh thần, lòi cái đầu óc thông minh ra quyết chiến đấu lại hấn, và món khai vị của chúng tôi hôm nay là những tia lườm nguýt sắc mùi thuốc súng.

Gì chứ? Lâm Vũ Quỳnh tôi đây mà phải sợ cái tên móm gái này chứ, thật chẳng có gì nhục nhã hơn là sợ cái tên này cả, tôi đây không kém tẩm vậy đâu. Hơn nữa, tôi đang trong giai đoạn tác chiến kế hoạch lâu dài của mình, thế nên tôi càng phải đối đầu quyết liệt với hấn hơn.

Hà, âm mưu của tôi là gì à? Chính là gây ấn tượng xấu xa một cách như nung thanh sắt nóng ắn vào người hai vị chủ tịch để có thể tự từ chối tôi, và như thế, không những bố mẹ tôi không bị đuổi việc mà còn được tiền nữa ấy chứ... Hừm, một đứa con dâu đã gây ấn tượng xấu xa cho bố mẹ chồng ngay từ lần gặp mặt đầu tiên như tôi thì có ai ngu ngốc mà rước về nhà làm con dâu họ chứ? Hơn nữa, họ lại là những con người có đầu óc suy nghĩ chuẩn, thế nên không đời nào ưa nổi tôi đâu, mà không ưa nổi tôi thì không thể cho con trai duy nhất của họ cưới tôi về, và như thế tôi sẽ được tự do mà tiếp tục quậy phá. Lâm Vũ Quỳnh ta đây đâu có ngu ngốc khi vác xác tới cái buổi gặp mặt vợ vắn này chứ...đương nhiên phải quậy tung bừa cho hả hê mới được.

Nghĩ tới đó, môi tôi nở nụ cười tươi hơn...Hừm, xem nào, làm gì tiếp theo đây.

- Ủa, mọi người chưa gọi món ả? Vậy để con gọi cho...Phục vụ...hừm, xem nào, món gì đây...

Các động tác từ lúc xin ý kiến các vị phụ huynh, đến lúc kêu phục vụ và mở Menu xem món tôi thực hiện chưa đây năm giây mà không thêm nhòm ngó đến mấy người ngồi xung quanh, vắn vô tư không có gì cả...

- Quý khách gọi món gì?- Phục vụ trong bộ đồng phục màu trắng với cái tạp dề màu đỏ bước ra, lịch sự cúi đầu hỏi.

- Mọi người để con gọi trước nha, lát mọi người kêu sau.- Tôi cười cười rồi mở Menu ra chỉ chỉ.- Chị cho em mười que thịt xiên, hai đĩa cá hấp loại lớn, một đĩa gà rán và một đĩa nem chua, cũng loại lớn luôn nha. À, còn cho em thêm một đĩa sườn xào chua ngọt, một đĩa vịt quay Bắc Kinh nữa...tiền thể một suất pizza nữa chị nha, em gọi xong rồi, em cảm ơn.

Tôi đắc ý cười thầm, rồi làm bộ mặt ngây thơ lên nhìn mọi người xung quanh, bố mẹ, hai bác, Vũ Nhật Minh và cả chị nhân viên nữa, đều giống hệt mấy pho tượng được điêu khắc trong thời chiến tranh loạn lạc, hừ, biết tay Lâm Vũ Quỳnh này rồi chứ.

- Ô, con kêu xong rồi, mọi người gọi món mà mình thích đi.- Cái cảnh tượng im bật nhanh chóng hết và thay vào đó là cái vẻ bối rối của mấy bậc phụ huynh.

- Thôi, bác không đói...

- Bác cũng thế...

- Mẹ cũng không đói...

- Bố không định gọi món...

Còn cái tên Vũ Nhật Minh đáng chết, ít nhất hẳn phải có phản ứng gì chứ, sao mặt của hắn lúc nào cũng không biểu lộ cảm xúc là sao?

- Vâng, vậy thôi, con ăn đây.- Nói xong tôi liền liếc mắt đưa tình với đồng đồ ăn bày chật kín trên bàn, và sau đó bắt đầu luyện võ công trên đó...một tay cầm đùi gà, một tay cầm nem gặm ngon lành cảnh đào, thôi, tôi hết từ để miêu tả ấy cái khuôn mặt đang nhìn mình rồi.

Cái này người ta gọi là một mũi tên trúng hai đích. Đích thứ nhất, tôi tạo được cái ấn tượng vô duyên sâu sắc cho người khác để cứu rồi cuộc sống tự do sắp sửa kết thúc của mình, đích thứ hai chính là được ăn uống một cách ngon lành với toàn món sơn hào hải vị mà lại không mất tiền, ha ha...cuộc gặp mặt này cũng có cái thú vị đấy nhỉ.

- Chóp chép...chop chép...chụt...xụt...- Đây là những âm thanh vô duyên do tôi tạo ra không đáng có mặt ở cái nơi sang trọng này. Cái này cũng cần phải có để vở kịch thêm hoàn hảo.

Đang tính nở nụ cười đắc trí vì nhìn thấy mấy khuôn mặt há hốc như rót quay hàm kia, thì tôi bất giác nhìn hắn, khuôn mặt của một đứa con trai mang vẻ bề ngoài đẹp hệt như mấy anh chàng đóng ma cà rồng trong phim, da trắng, môi đỏ, mắt đẹp mê hồn đang nhìn chăm chăm vào tôi khiến tôi rung mình...nhưng tức ở cái chỗ tôi không thể nào đoán nổi hắn đang nghĩ cái gì, hừ, bực mình thật đấy.

Mà cứ mỗi lần bực mình là cái đầu quỷ ma của tôi lại bất giác thông minh hơn hẳn. Tình hình là...

HẮT...XÌ

Một tiếng kêu vô duyên đến mức không có gì để vô duyên hơn vang lên đồng nghĩa với việc là cả đồng thức ăn trong cái miệng đó lập tứ bắn ra tung tóe khắp bốn phương trời, đặc biệt là cái người ngồi đối diện...

- Ôi trời, con xin lỗi mọi người, con vô ý quá.

Tôi rồi rít đứng lên, cầm hộp khăn giấy lên và lau lau cái miệng của mình. Eo ôi, bẩn quá. Tôi không ngờ là cái hắt hơi giả của tôi lại có công hiệu đến vậy. Nhìn những bộ quần áo sang trọng bị dính tèm lem toàn đồ ăn đã bị rằng tôi nghiêng nát mà tôi thấy ghê ghê, thôi thì trò diễn xuất của tôi chính thức thành công rồi...

Con xin lỗi mọi người, là con cố ý đấy, nhưng mà con cố ý làm vậy cũng có lí do của con. Ai bảo mọi người cứ áp đặt con cơ chứ. Con không phải là Thúy Kiều, con không bao giờ chịu nổi cái sự ép buộc đó đâu, sặc...mấy câu nói này nghe còn thấy ghê hơn ấy chứ...

9. Chương 9: Chương 09

- Con chào hai bác, con chào bố mẹ, mọi người về vui vẻ ạ.

Tình hình là vì cái hắt xì vô cùng duyên dáng của tôi khiến ấy bộ đồ sang trọng khoác trên người các bậc tiền bối lem luốc nên phải về thay, còn mấy cái đĩa đựng đồ ăn bỗng từ những món ăn đắt tiền cao cấp đều trở thành đồ phế thải bỏ đi. Ôi, tiếc thật đấy.

- Hừ, cô dám làm như thế.

Tôi đang nhìn cái đồng đồ ăn ngon lành trên bàn với vẻ tiếc nuối thì cái giọng nói đáng ghét của cái tên đó vang lên. Hắn đang ngồi khoanh tay trước ngực, vẻ mặt tức giận giống như một con thú dữ bị bắt nhốt trong lồng sắt tìm cách thoát ra ngoài, tôi không những không sợ mà còn bặm môi quát mắt nhìn thẳng vào cái ánh mắt sắc của hắn, vênh vao...bực mình, sao cái tên này cứ như sao chổi lượn lơ quanh tôi thế không biết.

- Anh còn ở đây à, đừng có nói là bắt tôi cùng anh đi mua đồ mới cho anh đấy, cái này mà mấy ông bà kia giao cho tôi nên tôi hứa đại thôi. Dù sao cũng xin lỗi là bộ đồ đẹp của anh bị dấy bẩn- Tôi nguyền rủa một cái sắc bén, phẩy phẩy tay rồi đứng dậy.

Vừa định cười một cái đều rồi quay mặt bỏ đi thẳng thì tay tôi bị một bàn tay của Vũ Nhật Minh kéo lại, hấn đứng dậy, cười khẩy:

- Xin lỗi là xong sao?

- Ê ê, anh dám lợi dụng nắm tay tôi, bỏ ra.- Tôi trừng mắt nhìn cái bàn tay bị hấn nắm chặt, theo phản xạ tôi dùng hết sức để rút cái bàn tay ngọc ngà của mình ra khỏi tay hấn.

Nhưng sao hấn khỏe hơn voi vậy chứ, bàn tay tôi không tài nào nhúc nhích nổi...

- Anh, làm gì đó.- Tôi hỏi khi thấy hấn đứng dậy, nở nụ cười đều.

Thấy cái thái độ quắc mắt trợn trừng vì tức giận của tôi, hấn không những không buông cái tay ra, mà còn nở nụ cười đều đầy đen tối, và cái nụ cười đó lại khiến cho Lâm Vũ Quỳnh tôi đây run lên vì sợ.

- Tôi không những dám nắm tay, mà còn...- Hấn nói một cách mờ ám, rồi sau đó, cái là tay còn lại của hấn giơ lên, nhắm thẳng đến khuôn mặt tôi mà tiến, nhưng tôi đã kịp dùng tay kia chặn cái bàn tay đang di chuyển của hấn lại, gồng mình tức giận...

- Tôi thề, anh mà dám làm gì, không xong với tôi đâu.

- Hừm, rất nhanh nhẹn, thôi cũng không sao, tôi còn cái miệng...

Miệng...miệng, tôi bất giác run lên, cùng lúc đó khuôn mặt đẹp không chỗ nào chê nổi của hấn tiến lại. Ôi trời, cái tình trạng này tôi chỉ thấy ở trong phim thôi, chứ ngoài đời...không được, không thể để hấn hành động tùy tiện được, Lâm Vũ Quỳnh mà phải có cách chứ.

Ra rồi

Vũ Nhật Minh chết đi.

- A...cô dám.

Tôi dồn hết sức lực của mình dành dụm được hơn 18 năm dồn vào chân, nhanh chóng đáp xuống bàn chân của hấn một cú đá giáng trời, và hiệu nghiệm ngay lập tức, hấn buông tôi ra và cúi xuống nhăn nhó với cái chân đau của mình.

- Ha ha ha...đáng đời. May cho anh là hôm nay tôi không đi giày đế cứng nếu không anh phải vào bệnh viện bó bột rồi đấy...haha

Tôi ôm bụng cười như con nắc nẻ, sau đó lè lưỡi trêu tức hấn, tay ra hiệu hình chữ V rồi quay lưng chạy biến đi, hô hô, Lâm Vũ Quỳnh quả là rất thông minh, ôi, mà tự hào về mày quá Quỳnh ơi.

- Cô, Lâm Vũ Quỳnh đứng lại đó.- Hấn tức giận đuổi theo tôi, hét to.

- Còn lâu đi anh bạn, tôi không thích bị ăn đánh...haha

Vậy là trên vỉa hè của khu phố sầm uất, một đứa con gái mặc đồ bụi bặm đang chạy hết sức của mình để khỏi bị bắt và một thằng con trai cũng đang dồn hết sức lực cùng sự tức giận để chạy marathon đuổi cho bằng được con nhóc đã đá hấn phía trước.

Nói gì thì nói, Lâm Vũ Quỳnh tôi đây cũng đã từng đạt rất nhiều giải thưởng của các môn thể dục thể thao, thể nên sức chạy của tôi được đánh giá không hề thua kém con trai đâu, và còn lợi thế hơn khi tôi mặc đồ jeans và đi giày thể thao nữa chứ, rất thuận tiện cho việc tẩu thoát, còn hấn, đồ vest nặng trĩu, đôi giày Sanvado màu đen bong loáng thì việc đuổi được tôi là điều không thể

- Á á á...bịch...

Đang sung sướng cười híp mắt vì cái ý nghĩ của mình, chân tôi bị vật gì ngáng và chỉ kịp hét lên mấy tiếng, tôi đã đáp đất xuống vỉa hè một cú cực mạnh, quay lại xem cái đứa chết tiệt nào dám ngáng chân Lâm Vũ Quỳnh này để cho hấn một trận lên châu trời luôn thì nhận ra, nó là một hòn đá...híc, tình huống này, người ta gọi là xui xẻo.

Ôi da, đau quá, đau chết mất, huhu, tôi ôm lấy cái đầu gối rách toạc máu đang chảy ròng ròng mà muốn đập đầu vào viên đá chết luôn, sao tôi có thể xui xẻo đến mức này chứ, híc...

- Hahaha, đáng đời.

Cái tên chết tiệt chạy tới gần, nhìn thấy hiện trường là tôi đang ngồi thu lu ôm đầu gối đang chảy máu cùng viên gạch to lù lù bên cạnh, hấn không những không đồng cảm, mà còn đứng cười nhạo như một đứa điên, hừ, đáng ghét. Nhục nhã quá, sao tôi có thể có cái bộ dạng thảm thương như thế này trước mặt hấn cơ chứ, ông trời ơi, xin đào giúp con cái hố, con muốn độn đất quá.

- Hức...hức...hức...huhu...- Tôi khóc nức lên, rồi òa ra như một đứa trẻ, tay ôm đầu gối bị chảy máu, nước mắt chảy tèm lem trên mặt.

- Ê, cô khóc đấy hả?- Hấn nhìn thấy nước mắt đang chảy trên khuôn mặt của tôi, hơi hoảng hốt.

- Huh u, đau chết đi được, mà anh còn dám cười hả, đồ độc ác, huhu.- Tôi bặm môi nhìn hấn, vẫn cứ nức nở trông tội nghiệp.

- Đây, đây, thôi thôi được rồi, tôi xin lỗi, tôi đùa thôi.

- Đùa kiểu đó hả, huhu, đồ đáng ghét.

- Được rồi, nín đi, tôi đưa cô đi băng lại vết thương, nhìn vết thương này không nặng lắm đâu. Hừ, con gái thật là...lúc nào cũng có thể rơi nước mắt được.

Hấn đỡ tôi đứng dậy, lo lắng hỏi, lần đầu tiên tôi thấy hấn có được một hành động tử tế...

- Lên lưng tôi, tôi công.- Hấn ngồi quay lưng lại trước mặt tôi làm tôi ngỡ ngàng, chuyện gì đang xảy ra ở đây thế? Kẻ thù không đội trời chung với tôi đang muốn công tôi đi để băng bó vết thương.

- Ha ha ha...hahaaaaaaa...mắc lừa rồi.

Tôi há miệng cười như một con điên trên cao nguyên mới về.

- Cô, cô dám lừa tôi.- Hấn nhìn cái bộ dạng cười như bệnh nhân điên giai đoạn cuối của tôi, chợt nhận ra điều gì, mặt thộn ra, xấu hổ.

Hô hô vui quá đi, hấn lại bị tôi lừa nữa rồi, haha...Hấn đã bị tôi chơi thêm một vỏ đau đời nữa rồi, vui quá đi mất, vui không thể tả luôn.

- Hehe, đồ đàn, anh nghĩ làm sao chỉ vì cái vết thương còn con này mà có thể làm cho tôi khóc được chứ? Tốn kém nước mắt.

Đúng, vết thương này chẳng là cái đỉnh gì mà khiến cho Lâm Vũ Quỳnh này rơi nước mắt cả, đặc biệt là không thể nào khiến tôi có thể đối đáp với hấn cái kiểu ngọt xót phát ớn thế được, chẹp, giờ nghĩ lại mấy cái câu tôi nũng nịu với hấn mà rung mình vì cái độ cải lương của nó.

Hơ, mà cũng lạ, hồi nãy thấy cái mặt hấn xin lỗi nhìn tôi khóc cũng rất thật lòng đấy chứ.

- Nhìn cái mặt của anh thật tức cười...mà anh dễ bị mắc lừa thật đấy, hừm...xem ra mẫu người của anh là những người con gái dễ thương và yếu ớt, hừm, cũng đúng, mẫu người như thế rất thu hút con trai vì con trai thích bảo vệ người mình yêu mà, ôi dào, mấy cô gái đó dễ kiếm lắm đấy, mà với người như anh thì không kiếm người ta cũng tự đến thôi, hehe, tôi về đây, bye.

Tôi nhún vai nhìn hấn cười cười rồi, sau đó vỗ vỗ vai hấn như một đồng chí rồi bỏ đi.

Đi được vài bước, tôi bắt đầu khựng lại...ôi mẹ ơi, vết thương ở đầu gối nặng hơn tôi nghĩ đấy. Nhưng tôi vẫn mỉm cười, khuôn mặt vẫn nham nhở như chẳng có gì xảy ra, chậm chạp bước đi, hừ, còn lâu Lâm Vũ Quỳnh này để cho kẻ thù thấy được cái bộ dạng thảm của tôi...hehe

- Lên đây đi.- Tôi ngớ ngác khi nhìn thấy hấn tiến lại, ngồi xuống quay lưng lại tôi.- Tôi sẽ công cô.

Đơ vài giây với cái hành động kì lạ của hấn, tôi lấy lại vẻ bình thản, nói:

- Hơ, tôi không thuộc cái tuýp con gái nữ tính mà anh thích đâu, thế nên không cần giúp đỡ tôi.

- Tóm lại cô có lên không hay để tôi bế cô đi.- Hấn không quay lưng lại, nhưng tôi đoán được khuôn mặt đang tức giận hiện giờ của hấn.- Tôi nói trước, bị tôi bế đi giữa khu phố này không mấy ổn đâu.

- Hả...bế

- Ủ, tôi nói là tôi làm đấy.

- Anh đùa thì cũng phải vừa phải thôi, tôi không lên...tôi không thích mang ơn anh.

- Cô nên nhớ hôm nay cô đã phá hỏng buổi ăn cơm, không nghe lời tôi lần này, tôi có thể cho cả gia đình cô ăn xin ngoài đường đấy.

- Anh dám...- Tôi nghiêng rằng- Chính vì cái này mà tôi mới vác mặt tới nhà anh rồi nói muốn cưới cậu đấy.

Hừ, không phải vì công việc của bố mẹ thì cho dù có giết tôi tôi cũng nhất quyết từ chối cái trò quỷ quái đó, thế nên bố mẹ, bố mẹ phải biết ơn con đấy. Và bất giác tôi giật mình nhận ra, tôi cũng là một đứa ăn con ngoan đấy chứ. Hi

- Tóm lại cô có ngồi lên lưng tôi không?

- Rồi rồi, tôi lên, dù sao cũng không thể đi tiếp được nữa.

Hắn công tôi lên và bước đi chậm chạp, có một cảm giác ấm áp nào đó len lỏi vào trái tim tôi khi tôi dựa mình vào lưng hắn, nhưng đấy chỉ là một chút, không thể đủ để đàn áp cái sự thất vọng của tôi về hành động kì lạ của hắn.

- Cảm ơn đã giúp.- Tôi nói, một câu cảm ơn thật lòng đấy.- Nhưng tôi vẫn không hiểu nổi vì sao anh lại công tôi.

Một khi tôi đã thất vọng cái gì là tôi không thể không hỏi, bằng mọi cách tôi phải biết được đáp án của nó.

- Hừm, so với những người con gái luôn tỏ ra yếu đuối để dựa dẫm vào người khác tôi lại thích bảo vệ những người con gái tạo nên một vỏ bọc mạnh mẽ hơn đấy.

- Hả

.....

Lại có một câu chuyện khác được viết ra, trên vỉa hè bên cạnh đường phố đông vui, tấp nập người qua lại, một anh chàng rất đẹp trai đang công trên lưng một cô gái bị thương, trông họ thật sự rất tình tứ khiến ai nhìn vào cũng phải ghen tị, họ đi tới đâu, cũng thu hút được những ánh mắt của mọi người xung quanh, nhưng đấy chỉ là mọi người xung quanh nhìn vào và tự suy diễn ra, còn trên thực tế, đây chính là câu chuyện “tình tứ” của họ:

- Này, cô ăn gì mà nặng như heo vậy?

- Hừ, kệ tôi.

- Còn nữa, cô béo mà chẳng béo đúng chỗ gì hết, tôi đang tự hỏi không biết là với cái mà hình phẳng như cô, liệu có thể sinh con và nuôi nổi con không nữa đây.

- Gừ, anh có im cái miệng thôi của anh lại không? Tôi chịu hết nổi rồi đó...

(o_0!!!)

- Hừm, may quá, chân tôi chỉ bị trật khớp thôi, chứ mà gãy thì chết tôi rồi. Mà công nhận bác sĩ tài ghê, cầm lấy chân tôi rồi bẻ rắc rắc vài cái là khỏi luôn nè.- Tôi hí hửng, mặt cười tươi rói bước ra khỏi cổng bệnh viện cùng Minh.

- Ủ, sao chân cô không tàn phế luôn nhỉ, khỏi chạy nhảy trên đùi người khác.- Hắn đi đàn sau tôi, cười mỉa mai. Đáng vẻ như sĩ nhục người khác.

Sặc, cái tên điên này, lúc nào mở mồm ra là y như rằng lại rửa xả tôi, hình như một ngày mà không mĩa mai tôi vài câu thì chắc là hắn không chịu nổi. Bực mình, trả đáp lên niềm vui của người khác, tội không thể dung tha, tình hình này thì tôi lại phải mất thời gian để nghĩ ra cái trò gì cực hay, cực độc đáo để phá hắn cho hắn ngất trên giàn quất luôn. Nhưng đúng lúc cái ý nghĩ đen tối kia vừa lóe sáng trong đầu tôi thì cũng là lúc cái dữ liệu trong đầu tôi cũng bắt đầu tua lại.

Chết mất, Lâm Vũ Quỳnh, mày là một đứa ngu ngốc nhất trần đời này, tại sao mày lại có thể quên chuyện tày trời này chứ? Chính vì cái vụ mày bày trò ra phá hấn mà cuộc đời cộng tương lai sáng rực rỡ bỗng vụt tắt không dấu vết để rồi phải đau khổ mà chịu đựng áp bức hay sao. Một lần phá hấn đủ đem hậu quả thảm hại ày rồi mà còn dám nghĩ tới lần thứ hai sao? Lâm Vũ Quỳnh, đầu óc mày đúng là không phải con người (hơ, không phải con người, vậy là con gì đây?)

Tôi đau khổ quay lại nhìn cái tên đang thông thả đi đằng sau mình mà ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Cái bộ mặt này đây, chính cái bộ mặt nom thấy đã ghét này đây mà bây giờ tôi phải đặt mình vào nhân vật “chị Dậu” trong tác phẩm “Tắt đèn” của Ngô Tất Tố, chịu áp bức bóc lột khiến cho cơn giận của chị bùng lên và tức nước vỡ bờ, đứng lên chống trả bọn xấu xa. Còn tôi, có tức giận đấy, mà mặc dù có muốn vùng dậy đấu tranh cũng bị lép vế bởi những lí do tới tôi còn tự cảm thấy nó vớ vẩn.

Muốn độn thổ quá!

Hơ!!! Tôi ngạc nhiên nhìn bộ đồ Vest hấn đang mặc trên người, dính rất nhiều vết bẩn trên áo, và vết bẩn không ai khác ngoài tôi tạo ra nó, hình như tôi quên là tôi còn phải có nghĩa vụ quan trọng chưa hoàn thành thì phải...

- Này, áo anh...cái đó...tôi dẫn anh đi mua đồ mới thay thế cái áo bẩn kia.- Tôi lạnh nhạt chỉ tay vào vết dơ dính trên áo hấn.

- Cô không nói thì tôi cũng bắt cô đi mua áo mới cho tôi, vì cô mà tôi mới ra nông nổi này, hơn nữa cô cũng không định trả công khi tôi khổ sở vác cái thân hình giống lợn đi chữa bệnh hả?- Hấn không thèm quay lại nhìn tôi lấy một cái, vẫn đứng đĩnh đi, tay dứt túi quần, dáng vẻ cao ngạo.

Cay đắng...một đứa khùng dám ví thân hình của tôi với lợn...tức chết, mặc dù tôi có hơi bị béo thật...huhu...

- Cái này đi, rất hợp với anh đấy.- Trong một cửa hàng quần áo nhỏ, tôi đang giơ ra trước mặt hấn một chiếc áo sơ mi màu trắng với chiếc viền cổ đen được cắt may tinh tế.

- Tôi mặc cái gì chẳng hợp.- Ai dè, hấn chê bai sự lựa chọn của tôi bằng một cái câu nói kiêu căng không gì có thể kiêu căng hơn.

Đồ chết tiệt...

- Thế cái này nhé, rất đẹp.

- Không thích

- Vậy cái này

- Không

- Cái này

- Không

.....

Hết lần này đến lần khác, tôi giơ ra cho hấn kiểu áo với đủ loại phong cách, đủ mọi thể loại màu sắc khác nhau, hấn đều gạt phắt đi không thương tiếc...tôi...gru...tôi...

- Ya, đồ đàn bà, tôi điên rồi đấy.- Tôi tức tối ném ngay chiếc áo đang cầm trên tay vào người hấn với lực không hề nhỏ, hét ầm lên như một con bị động kinh.

Hừ...không động kinh vì cái tên điên này mới lạ. Người đầu hết như mấy bà bác thích làm đẹp chọn có mỗi một chiếc áo mặc mà bày đặt này nọ...Lâm Vũ Quỳnh ta đây đã nuốt máu nhường nhịn mà cất công lựa chọn cho hấn ta cái áo để hấn mặc, vậy mà cái tên đó còn dám được voi đòi tiên.

Đẹp...đẹp hết, điều ngu si nhất của Lâm Vũ Quỳnh ta đây chính là thấy có lỗi với người đấy, Vũ Nhật Minh.

- Tóm lại anh có lấy cái này không?- Tôi giơ lên chiếc áo mà tôi với lấy đại, đưa ra trước mặt hắn, khuôn mặt mang sát khí đe dọa, người không mặc đường có trách ta.

- Cô có mắt thẩm mỹ không vậy?- Hắn nhìn chiếc áo, rồi nhìn tôi, chê bai.

- Có mắt hay không kệ tôi, tóm lại anh có mặc cái này không? Lần cuối cùng tôi hỏi anh đấy.- Tôi lườm hắn với khuôn mặt hết như con bò tót nhìn thấy tấm vải màu đỏ, mũi xỉ khói định xông tới mà cầu xé cái tên đáng ghét trước mắt.

- Hừm, được thôi.- Hắn nhìn cái áo một lúc, sau đó nhún vai, gật đầu.

Đến bây giờ tôi mới nhìn kĩ ra chiếc áo mà tôi quơ đại cho hắn.

Ặc...áo phong không cổ, có màu đen, thiết kế đơn giản, mặt đằng trước có hình hai đứa hoạt hình đang ôm nhau với dòng chữ I love you, mặt sau là hình trái tim màu đỏ to đùng trông cứ thế nào ấy.

Không mấy do dự tôi đưa áo cho hắn...

- Vậy thì mặc vào và tính tiền đi, tôi không có một đồng xu nhét túi, nhiệm vụ hoàn thành.

- Hai em ơi, cái đó là áo đôi, cửa hàng chị không bán rồi.- Vừa lúc đấy, chị chủ tiệm bước ra cười tươi rói.

- Hơ, nhưng mà người cần áo chỉ có anh này thôi ạ.- Tôi cũng cười đáp lại chị chủ cửa hàng, rồi quay qua Minh, nghiêng răng:- Lấy cái khác.

- Cần gì phải chọn cái khác, không phải cô nói cái này là cái cuối cùng sao?- Hắn ta bình thản đáp.

- Nhưng còn cái kia, không lẽ tôi mặc nó hả.- Tôi bặm môi nhìn hắn, ánh mắt đe dọa.

- Hừm, hai em mua nó đi, có phần thưởng đi kèm đấy.- Chị bán hàng nháy mắt.

Phần thưởng...phần thưởng...hai chữ phần thưởng lóe lên trong đầu tôi...haha

- Vâng, tụi em sẽ mua một đôi ạ.- Tôi nhanh như chớp lấy chiếc áo màu đen còn lại treo ở mắc, cười tươi.

11h đêm...

Con phố với những ngôi nhà cao tầng chìm sâu vào trong bóng tối, chỉ le lói những ánh điện chiếu xuống lòng đường mập mờ chẳng đủ để thấy rõ thứ gì. Không gian đêm tối với những tiếng kêu của các con vật hoạt động về ban đêm cùng với những chiếc lá vì cơn gió mà va chạm vào nhau rì ra khiến ban đêm trở nên đáng sợ.

- Trời, tưởng quả là cái gì ăn được, hóa ra là vé xem phim, chán chết.- Tôi thở dài ưỡn ngực, hơn một giờ đồng hồ ngồi trong rạp chiếu phim khiến toàn thân tôi mệt mỏi rã rời.

- Cô sao lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn thế, ngồi trong rạp cô ăn hết những 3 bịch bỏng ngô lận, đúng là heo mà.- Hắn nhìn tôi tức giận.

Ừc, dù sao giờ nghĩ lại, ăn ba bịch bỏng ngô loại lớn cũng đáng nể đấy chứ. Sao bị hắn nói vậy, tự dưng tôi có cảm giác xấu hổ thế nhỉ?

- Kệ tôi, tại phim chán quá nên xem không có hứng, biết ăn thôi chứ làm gì.- Tôi gãi gãi đầu, chớp mắt.

- Sao lại không có hứng?

- Hừm, thể loại phim tình cảm xem thật nhạt nhẽo, tôi cực ghét, tôi thích thể loại hành động cơ. Mà khoan, tôi vẫn không hiểu là tại sao cái bộ phim đó có cái gì hay đâu mà lũ con gái khóc sụt sùi suốt nhỉ? Còn cái đoạn cuối ấy, nhân vật chính hôn nhau, lũ con gái lại hét âm lên lộn xộn, bó tay, đấy mới là lí do tôi luôn cầu nguyện kiếp sau tôi đầu thai tôi phải làm con trai.

Tôi vừa đi vừa nói...lạ nhỉ...

Bỗng có một cánh tay rắn chắc từ đâu nắm chặt lấy khuỷu tay tôi...

- Hơ, gì thế nhóc...?

- Cô không hiểu à? Vậy để tôi giúp cô hiểu.

Nói đoạn không kịp để tôi phản ứng gì, nhanh như cắt hắn kéo tôi lại, cúi mặt xuống và...có một thứ gì đó chạm môi tôi...

Nóng...

Ấm ướt...

Mềm mại...

“HÔN”

- Bộp, anh bị diên à.- Vài giây bất động với cái hành động diên rồi của hắn, tôi dùng hết sức bình sinh mình có đập một cú giáng trời xuống chân của hắn, rồi ngay lập tức đẩy hắn ra.

Bị cú đá của tôi, hắn chơi với nhưng không ngã. Tôi đứng như trời trồng nhìn hắn với khuôn mặt ngơ ngàng cùng đôi mắt hoảng loạn, bàn tay lau mạnh đuổi cái cảm giác tiếp xúc không nên có vừa nãy.

- Cảm giác của nó đấy, cô thấy thế nào?- Hắn nhìn tôi, bật cười nửa miệng, nụ cười đẹp lung linh chỉ khiến tôi muốn đập thêm cho hắn mấy cú đau nữa.

- Anh, sao anh dám.

Nụ hôn đầu đời, nó mang một ý nghĩa thiêng liêng, như một món quà gần như là vô giá của những cặp tình nhân...vậy mà hắn, hắn đang làm cái gì vậy, dám cướp mất nụ hôn đầu tiên của tôi, với sự cợt nhả, trêu đùa.

- Mặt cô đang đỏ kìa, dễ thương đấy chứ...có vẻ như tôi bắt đầu thích cô rồi đấy.

- Anh...

10. Chương 10

- Chín tám...chín chín...Một...trăm....phù...học học...

Chủ nhật lại đến, hình như tôi từng nói với các bạn thời gian biểu của tôi chính là dành trọn vẹn buổi sáng cuốn chăn bông, bật máy lạnh độ thấp nhất và ngủ như một con gấu ngủ đông. Đó là thói quen gần như là bất di bất dịch của tôi rồi.

Nhưng mà hôm nay, à không...phải đến một tuần nay rồi, tôi phải ngâm đắng nuốt mà rời xa cái kế hoạch hình thành sẵn của mình mà...nhảy dây với mục đích nghe muốn ọc máu mồm mà chết : Giảm cân.

Chuyện là như thế này...

***** Quay về kí ức

Một tuần trước...Buổi tối, khoảng 19 giờ.

Tôi đang kéo ghế đặt mông xuống bàn ăn chuẩn bị ăn tối lấp cái bụng trống rỗng đang sôi sùng sục biểu tình. Vừa cầm được đôi đũa gấp miếng thịt lên, há cái miệng ngoác rộng ra thì...

- Đại ca gọi, đại ca gọi, đại ca gọi...

Cái điện thoại vút ở một xó vang lên cái điệp khúc huyền thoại, không cần nhìn cũng biết, mẹ tôi. Hừ, trời đánh tránh miếng ăn, mẹ tôi sao có thể gọi điện thoại phá đám bất thành linh như thế chứ, chẳng hiểu giờ giấc sinh hoạt của con gái gì hết.

Kinh nghiệm thứ sáu trăm lẻ tám được rút ra, tắt điện thoại trước khi ăn cơm.

Tôi đành trì hoãn cơn đói còn cào một lúc để thừa tấu với bà mẹ cái đã, không là mẹ tôi lại giở trò cũ muôn đời ra dùng thì đến cơm trắng cũng không có mà ăn đâu. Lết thân xác nặng nề đứng dậy đi lấy cái điện thoại chết tiệt.

- Sao nhắc máy chậm thế. Con gái con đứa lè mà lè mề như rùa vậy, phải tập mà nhanh nhẹn, tháo vát đi chứ. Sau này về nhà chồng nhờ thằng chồng nó khó tính thì phải làm sao được...vv - Vừa nhắc máy lên một cái, chưa kịp phun ra từ nào đã bị mẹ tôi ca cho hàng tràng từ ngữ nghe muốn ngủ vậy đấy.

Mới chỉ có việc nhắc điện thoại chậm thôi mà đã ca cho tôi một bài ca muôn trùng vậy rồi, híc, tôi thấy tội nghiệp cho cái lỗ tai của tôi quá.

- Mẹ gọi có việc gì thế ạ?- Tôi uể oải thừa cho có tí gọi là đứa con có hiếu.

- Con đang làm gì thế?

- Ăn cơm tối.- Tôi trả lời

- Ăn tối muộn thế, mà ăn gì thế.- Mẹ tôi hỏi.

- Đồ ăn.- Tôi đáp gọn lộn.

- Hừ, ai mà chẳng biết là đồ ăn, mẹ hỏi đó là những món gì, nói ngay.- Lại cái giọng uy hiếp trẻ con của mẹ.

Hơ nhưng mà dù có trẻ con đến mấy vẫn khiến cái đứa 18 tuổi đầu như tôi phải sợ đấy. Đương nhiên, tôi sợ mẹ tôi nhất mà.

- Thịt bò có đợt khuyến mại ở siêu thị, bánh xôi giảm giá vì bà Năm đầu đường bán ế, gà rán bác hàng xóm mới chuyển đến cho.- Tôi trả lời, giọng đều đều, chỉ là bữa ăn thôi mà.

- Hả? Trời đất, sao con ăn uống thế hả?- Mẹ tôi gần như hét lên trong điện thoại.

- Sao ạ?

Hừm, bữa ăn của tôi có vấn đề gì sao mà lại khiến mẹ tôi kích thích như vậy chứ, tôi thấy ổn mà. Nó còn thịnh soạn hơn gấp vạn lần những lúc cuối tháng bị mẹ cắt tiền chi tiêu ấy.

- Vứt, vứt hết đi ẹ, con dám ăn uống bữa bãi thế hả? Con đã béo lắm rồi đấy. Con nên biết con sắp cưới rồi đấy, béo quá mặc váy cưới làm sao đẹp được. Bộ váy bó tự tay thiết kế cho con con nỡ lòng nào mà khoác lên dáng người béo ú xấu xí ả? Tính bôi nhọ vào mặt bố mẹ sao? Con phải làm sao cho xứng đáng đi bên cạnh Vũ Nhật Minh chứ, không thấy xấu hổ hả?

- Hả???

***** Quay lại hiện thực có phần đau xót.

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](#)

Cuộc trò chuyện điện thoại đó rút ra cái kết cục như vậy đây. Tôi trong bộ đồ thể thao lồi thoi lếch thếch, mồ hôi nhễ nhại trên trán khiến tóc tai bết dính lại. Đang cúi người thở hồng hộc như con bò tót nhìn thấy màu đỏ. Tội nghiệp tôi chưa.

Tôi đâu phải là người mẫu như mẹ chứ, tại sao mẹ cứ áp đặt tôi phải lấy cái hình tượng như mẹ mà phần đầu chứ? Một tuần, một tuần giảm 3 kg, đối với cái đứa có sở thích ăn uống không kiêng nể như tôi thì đó là một việc giống như bay lên thiên đàng vậy, hu hu, sao tôi khổ thế này. Đã thế mẹ còn cắt bớt tiền trong tài khoản chi tiêu để tránh tình trạng tôi ăn uống quá đà, còn nói đích thân sẽ về kiểm tra thái độ giảm cân của tôi có nghiêm túc hay không. Báo hại tôi suốt mấy này phải vác cái bụng xẹp lép mà tập thể dục mệt muốn lòi ruột ra thì thôi.

Số tôi chẳng lẽ suốt đời phải khuất phục trước bà mẹ hay sao???

Hừ, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ lên nghĩ xuống, nghĩ ra nghĩ vào, nghĩ tới nghĩa lui, kết luận duy nhất rút ra cho cái thảm cảnh của tôi ngày hôm nay chỉ có cái tên kia. Vũ Nhật Minh, trời đánh người, tại người mà ta ra nông nổi này đây. Vì cái vẻ bên ngoài đẹp trai cộng với cái body chuẩn của người đấy, mà khiến bà mẹ của ta so sánh này nọ.

Hừ, ai thèm phải xứng với tên đó chứ. Mà ông trời bắt công thật, đã ban cho hắn cái vẻ bề ngoài vượt trội rồi, lại còn rộng rãi ban cho hắn cái địa vị công tử tiền không thiếu nữa chứ. Trên đời này có nhiều người cần ông trời ban cho những thứ đó hơn hắn mà.

Cả đời này, ta quyết không đội trời chung với người. Chết đi.

- Tính toong...- Vừa lúc đó, chuông cửa reo lên.

Tôi vác nguyên cái bộ dạng lôi thôi như cá trôi lồi mắt ra mở cửa. Sáng sớm bánh mặt ra như thế này một là mấy đứa bạn bán báo chen ép tôi mua báo hoặc không thì bà bác bán bánh đầu đường đến gạ tôi mua.

Nhưng cánh cửa vừa hé ra, đập vào mắt tôi là cái khuôn mặt đẹp trai nhìn là chỉ muốn đắm một phát cho tan nát của tên đáng ghét Vũ Nhật Minh kia. Nhưng không hiểu sao tim tôi đập nhanh hơn khi nhìn vào khuôn mặt của hắn. Không thể phủ nhận hắn sở hữu vẻ bề ngoài rất điển trai, một vẻ đẹp thu hút giống hệt một vampire lạc vào thế giới của con người, ma mị và bí ẩn. Tôi chưa bao giờ có thể đoán được hắn nghĩ cái gì khi nhìn vào đôi mắt hắn. Hắn là con người như thế nào?

- Sao nhìn tôi mặt đỏ vậy? Xấu hổ hả?- Hắn cười nửa miệng, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp làm khuôn mặt đẹp trai bình sáng hơn.

Nhưng hắn lại khác. Hắn ta lại thừa sức để đoán được những người đối diện với hắn nghĩ cái gì. Ví dụ rất tiêu biểu là đây, hắn thừa sức biết được thái độ của tôi. Đúng thế, tình hình hiện tại thì tôi đang rất xấu hổ. Vì hắn đã...hôn tôi mà, nụ hôn đầu đời của tôi. Tôi không phải là cái đứa mơ một đến nỗi hình thành cái quan niệm ngu ngốc nụ hôn đầu phải dành cho người mình yêu ở một nơi thật lãng mạn, nhưng hắn ta lại là tên tôi ghét nhất. Rất ghét.

- Anh tính đã kích tôi đấy à.- Tôi nhanh chóng lấy lại khuôn mặt đều của một đứa con gái quậy phá, lém lỉnh.

Cái ý nghĩ vớ vẩn, biến đi.

Hắn cười nhẹ nhàng, sau đó tiến lại, ghé sát vào tai tôi, nói nhỏ:

- Cô tự đã kích mình mới đúng đấy, nhỉ, Lâm Vũ Quỳnh. Á...Úi, cậu...cô dám.

Tôi không kiêng nể dùng lực co đầu gối lên, đập chuẩn xác vào đúng vị trí “cậu bé” của hắn, khiến hắn đau đớn, lùi về sau, mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Đúng thế, cái chiêu này tôi sài lần đầu mà thấy hiệu quả đấy, phải thêm vào danh sách võ thuật của mình rồi. Mà công nhận, tôi vô duyên nhỉ, dám chơi chiêu đó.

Nhìn cái bộ dạng nhăn nhó vì đau đớn của hắn, tôi cười lớn, cười như một con điên trên trại cao nguyên mới về:

- Lần sau, nếu còn dám giở trò trêu chọc tôi, nhớ đeo áo giáp phòng bị cho bé trước nhé.- Trời đất ơi, Quỳnh ơi là Quỳnh, sao mà dám làm mấy cái trò ghê ghớm này chứ. Mặt mặt quá đi mất, xấu hổ ột đời gái.

- Cô, đồ vô duyên. Con gái mà dám đá vào chỗ đó hả.- Hắn nhăn mặt tức giận.

- Chỗ nào thì chỗ miễn hiệu quả là được, cảm ơn vì lời khen. - Tôi chuẩn bị sẵn bộ mặt tương ứng chứng ra cho hắn xem.

Lâm Vũ Quỳnh, tao muốn tát mày một cái đau điếng quá.

- Cô, cô...

- Không lẽ “cậu bé” đau quá, nên nào có vấn đề rồi không. Nói lắp không thôi.- Tôi vẫn có tình mạnh miệng, phun ra hàng tràng từ vô duyên vô cùng.- Mà thôi, anh đến đây làm gì mà đến sáng sớm thế này.

... ..

- Cái này là cái gì đây. - Tôi đặt cốc nước lạnh xuống trước mặt hắn, thấy hắn đưa ột cái hộp gì đó nhỏ hình vuông được bọc vải nhung rất đẹp.- Nhấn à, đưa tôi làm gì?

Trong chiếc hộp là một chiếc nhẫn, tôi lấy ra xem xét. Tôi không am hiểu mấy về đồ trang sức, nhưng chỉ nhìn qua cũng biết là hàng xịn, rất đắt tiền. Nhẫn trang trí khá đơn giản, chỉ có một vài hoa văn nhưng rất tinh tế.

- Cho cô. - Hấn nói ngắn gọn, đôi mắt nhìn tôi, hình như có vẻ dò xét.

Sao ánh mắt của hấn khác lạ so với bình thường thế nhỉ.

- Cho tôi? Sao lại cho tôi thứ đắt tiền này.- Tôi ngớ ngác nhìn hấn liệu có nhầm gì không.

Hấn nhìn tôi, đôi mắt đẹp của hấn chiếu thẳng vào khiến tôi chợt dạ. Hấn gần từng chữ rõ ràng:

- Cho cô với tư cách một người “vợ” của tôi.

- Ê, nhóc con, cô không có phản ứng gì à?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, chớp chớp mắt, vẻ khó hiểu:

- Phản ứng gì là phản ứng gì? Mà, tên kia, anh gọi ai là nhóc hả? Muốn oánh nhau đấy à?- Tôi vung tay nắm đấm trước hấn, găm mặt.- Đừng tưởng hơn tôi hai tuổi là thích làm gì thì làm.

- Trời đất ơi, tôi chưa thấy người nào mà não nhỏ như cô đấy.- Hấn nhìn tôi, thở dài một cái, giơ tay lên ôm mặt.

- Não nhỏ? - Tôi trừng mắt nhìn hấn- Vũ Nhật Minh, biến ngay cho khuất mắt tôi.

Tôi tức giận túm cổ áo của hấn xách hấn lên. Đồ chết tiệt, dám rửa xả diện tích bộ não của tôi. Mặc dù nó có nhỏ hay không thì cũng không đến lượt hấn ta chê bai, thật không xứng đáng gì hết.

Cha chả, tức thế, tức...

- Cô bỏ tay ra đi, con gái con đứa động tí là tay chân, coi chừng rách áo tôi.

Và thế là một trận ẩu đả diễn ra trong căn phòng của tôi, không ai chịu ai...

- Retttttt...

Trong phút chốc thời gian ngưng lại, đông thành đá, tôi ra hấn trở mặt há hốc mồm, đứng nhìn nhau, bất động không nói thành lời.

Và trên tay tôi, mảnh vải màu trắng với cái hình dạng tôi tả đang ngự trị trên đó.

Ôi trời đất ơi, áo hấn bị rách một mảng to, và không ai khác thủ phạm phá hoại là tôi. Cái tình cảnh này giống như tôi là một nữ hạo sắc dám đi ức hiếp đàn ông không bằng ấy.

Xấu hổ quá.

- Tôi xin lỗi, không cố ý, tôi đi lấy đồ cho anh.

... ..

- Tôi hỏi thật, trong tủ đồ của cô chỉ toàn loại áo này thôi sao?

Hấn nhìn tôi, rồi chỉ vào chiếc áo phong hấn đang mặc trên người, mặt mũi ngu không chịu được.

- Vừa vặn thế còn ý kiến gì nữa.- Tôi hất mặt.

Đó là cái áo tôi mới mua, mặc mới một vài lần đi chơi. Cũng may là áo ở nhà của tôi toàn đồ nam nên kiếm một cái cho hấn mặc đỡ cũng không khó.

- Tôi đang tự đặt dấu hỏi chấm về giới tính của cô đấy?- Hấn nhìn tôi, lắc đầu.

- Ê, tên kia, tôi lấy kéo cắt cái áo này, cho anh cởi trần luôn bây giờ...

... ..

Chiếc xe máy phân khối lớn lao vút trên con đường rộng lớn. Vũ Nhật Minh cứ thế cầm đầu mà vặn tay ga, không có ý định giảm tốc độ. Cứ tình trạng này, có thể sẽ bị cảnh sát bắt lại vì tôi vượt quá tốc độ mất thôi. Nhưng ai đó đâu có quan tâm, vì hắn đang rất tức giận...

“Hừ, Lâm Vũ Quỳnh, ít nhất cậu cũng phải hiểu ra chuyện gì khi tôi tặng nhẫn cho cậu chứ, cậu là đồ ngốc”

... ..

Ở trong căn phòng, tôi đang ngáp nguyên một cái dài thì tự nhiên hắt xì một cái nhiệt tình. Chắc, bị cảm rồi.

11. Chương 11

- Xong rồi, rất đẹp.

- oa, Quỳnh xinh quá.

- Trời đất, cô dâu xinh như công chúa ấy. Mai tớ cũng muốn cưới.

Hiện tại thì tôi đang ngồi trên đôi mắt ếch lên nhìn vào tấm gương lớn trước mặt xung quanh là mấy con bạn cùng chơi. Nghe mấy đứa nó suýt xoa khen cái đứa trong gương kia mà tôi thấy ức chế kinh khủng. Đau lòng quá, con người dù có xấu đến mấy, chỉ cần tỉ mỉ bôi chút lên mặt mấy cái thứ “phân sơn” là vệt trở thành thiên nga luôn. Lấy ví dụ tôi đây chẳng hạn, nhìn xem, trang điểm xong biến đổi thành mỹ nhân không nhận ra hình hài từ bình sinh nó như thế nào, mà suy nghĩ theo chiều hướng tiêu cực thì mấy thứ hoá trang thế này giống như muốn lừa dối người ta vậy.

Ờ, thì công nhận là đẹp. Tôi đã phải đứng hàng giờ liền để bố tôi chỉnh sửa từng milimet cái bộ váy cưới cho thật vừa, thật đẹp và thật nổi bật khi tôi mặc nó, còn phải hi sinh hàng đồng thời gian ăn chơi xả láng để bà mẹ lười đi chăm sóc da, spa, tắm trắng, tập thể dục...mệt cả người, tôi nản rồi đấy. Bố mẹ tôi đứng là thật chẳng hiểu tâm lý con gái của họ gì hết.

À, suýt nữa quên không nói, hôm nay tôi phải mặc váy trắng, rồi trang điểm ngồi chờ khách, đương nhiên nó là ngày cưới rồi, hay nói cách theo tôi định nghĩa đó là ngày Lâm Vũ Quỳnh chính thức từ con gái trở thành “đàn bà”...đàn bà thì đương nhiên khổ đủ mọi thứ rồi, ẹc.

- Chúc mừng trò, không ngờ em lên xe hoa trước thầy đấy.- Ông thầy giám thị Tám kia bước vào, nhìn tôi cười nhẹ.

Hừm, hôm nay ông ấy cũng bánh dày chứ, mặc Vest đoàng hoàng, mặc dù trông chả khác nào mấy ông bác bảo vệ mặt lúc nào cũng như thiên lôi ấy.

- Không cần phải kinh ngạc thế đâu, yên tâm, tôi không phải là loại người khách không mời mà đến, mẹ em gửi thiệp cho tôi rồi.

Đấy, tôi nói ông thầy này là bà Tám có sai đâu, tôi mới chỉ kịp nhìn, chưa kịp mở họng nói câu nào đã bị cái miệng của ông ta xoắn hàng tràng dài vậy đấy. Nhưng thôi, tôi không cãi lại nữa, tôi mà cãi thì đương nhiên đi liền với đó là hành động, mà tôi đã động thổ chân tay thì mấy thứ hoa văn lằng nhằng trên đầu lại méo mó tổ làm cho người ta nhìn vào chểnh mảng.

- Em đang tự hỏi là cái thiệp đó liệu có phải là thầy chôm ở đâu rồi trà trộn vào đây bêu rếu mấy cái trò xấu xa em ở trường không đây.- Tôi chép miệng, thái độ vênh vác mặc dù đang đứng trước ngài giám thị uy quyền.

- Không cãi với em nữa. Hôm nay em cưới, không ngờ em lại quyết định thế này, dù sao thì cũng chúc mừng em...

- vâng ạ...em cảm ơn lòng tốt của thầy.

- koong...koong...coong...

Giàn chuông đồng trên nóc nhà thờ bắt đầu chuyển động vang lên những âm thanh réo rắt lòng người mang cho ta cảm giác thật linh thiêng.

Cánh cổng gỗ sơn màu vàng đẹp đẽ phía cuối nhà thờ nhẹ nhàng bật mở, ánh sáng chói loà bên ngoài tràn vào xua đi cái ảm đạm bên trong nhà thờ. Trong tiếng vỗ tay rầm rộ của tất cả mọi người khách mời cùng tiếng nhạc của cây đàn dương cầm nhẹ nhàng, cặp đôi nam nữ sánh vai nhau bước nghiêm trang trên thảm đỏ, bộ lễ phục cô dâu chú rể của họ thật đẹp, thật lộng lẫy khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy ghen tị.

Là thế đấy, từ một trò đùa tai hại, giờ tôi phải trả giá cho hành động sai trái của mình thế này đây, khoác tay một kẻ không đội trời chung bước lên giáo đường để tuyên thệ vợ chồng trước mặt thánh linh. Mười tám tuổi, cái tuổi đẹp nhất trong cuộc đời của một người con gái...chẳng có gì hạnh phúc hơn là được đi học, vui chơi và có những đứa bạn, vậy mà tôi đang làm gì thế này. Tôi đang làm cái gì thế này?

Cứ thế, chiếc thảm đỏ trải dưới đất ngấn dần đi, mặc dù thừa biết đám cưới này chỉ là giả tạo, nhưng tôi lại không tránh khỏi cảm giác hồi hộp lo sợ, tất nhiên rồi, dù gì thì nó cũng là ngày cưới, mà con gái thì ai lại chả mơ mộng về ngày cưới của mình lấp đầy màu hồng chứ.

Tôi bất giác liếc nhìn người đang đi bên cạnh mình, không hiểu sao mặt nóng bừng. Từ góc độ này, khuôn mặt của hắn thật đẹp. Ánh mắt màu đen lầy vẫn luôn sâu thẳm một cách bí ẩn khiến tôi chẳng bao giờ đoán nổi hắn nghĩ gì, sống mũi cao thanh tú và đôi môi mỏng mê hồn. Hắn giống như một bức tượng nghệ thuật hoàn hảo của nhà điêu khắc tài ba, đẹp đến từng chi tiết nhỏ.

Giờ nghĩ lại, Vũ Nhật Minh cũng là một người bạn đời lí tưởng đấy. Hắn đáp ứng gần như là hết mọi tiêu chuẩn cao vút của con trai mà tôi đặt ra rồi. Ngoại hình siêu đẹp, với một hotboy nổi tiếng như hắn thì cái này khỏi cần nhắc, hay gia thế giàu có cũng chẳng là vấn đề, còn ga lăng...hắn đã từng công tôi khi chân tôi đau mà. Một chàng trai như thế con gái ai mà chả thích. Nhưng riêng tôi thì khác, tôi không thể nào thích nổi tên này được. Hay nói thẳng toẹt ra là tôi không xứng đáng để thích hắn. Đi bên cạnh hắn giống như bây giờ, tôi giống như bị nhào đi vậy, hắn quá nổi bật, quá chói mắt. Người hắn cần để yêu thật lòng là một người khác xứng đáng với hắn hơn, hiển nhiên không phải con nhóc chỉ biết đánh nhau quậy phá, vụng về đủ đường như tôi.

- Này, còn tính ôm tay tôi tới bao giờ đây.

Tôi giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ vì giọng nói của hắn vang lên. Khi lấy lại được ý thức thì thấy tôi đang đứng ở trên gian cung thánh và trước mặt là vị Linh Mục đang mặc áo dài thâm và trên tay cầm cuốn sách nhỏ, khuôn mặt hiền lành phúc hậu.

Không khí xung quanh im lặng, tất cả mọi người im lặng, và tim tôi cũng...lặng.

Cảm giác đứng trên đây, trước mặt linh mục và hàng trăm người chứng kiến, tôi thấy sợ. Nó không giống những gì tôi hình dung để thực hiện nó giống như diễn viên đang đóng phim theo kịch bản. Lưng tôi bắt đầu toát mồ hôi, cảm giác run run...tôi đang lừa dối mọi người.

Không sao hết Lâm Vũ Quỳnh, chỉ là căng thẳng một chút thôi, mọi khi mà đóng kịch rất giỏi mà, cứ phát huy hết đi, không sao đâu. Tôi liếc mắt sợ hãi nên nhìn Minh, hắn dường như cũng nhận ra sự run rẩy của tôi, nhưng hắn vẫn giữ khuôn mặt bình thản như thường và chớp đôi mắt để tôi hiểu ý nghĩ của hắn:

” Cô mà dở trò gì thì đừng có trách tôi.”

- Vũ Nhật Minh và Lâm Vũ Quỳnh, hôm nay, hai con đã dắt nhau đến đây, trước mặt mọi người chứng giám, các con hãy tuyên thệ lời hứa làm chứng cho tình yêu của hai con.

Giọng Linh mục trầm ấm vang lên, tôi cảm giác được một dòng điện chạy xuyên cơ thể mình. Cái gì mà làm chứng, cái gì mà tuyên thệ tình yêu chứ, chúng tôi chỉ là đang diễn kịch thôi mà. Phù, nhưng dù sao chắc cũng chỉ có tôi và Minh mới là diễn viên đóng phim thôi. Thế thì phải diễn cho đạt rồi.

Vì mày, vì bố mẹ mày, cố lên.

- Vũ Nhật Minh, con có đồng ý lấy Lâm Vũ Quỳnh làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với cô ấy, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi mạnh khỏe cũng như lúc đau yếu để yêu thương và tôn trọng cô ấy suốt đời không?

- Thừa, con đồng ý.

Hắn nói, chỉ với ba chữ rất nhẹ nhàng thôi mà sao tim tôi có cảm giác đập nhanh như muốn nổ tung ra. Tại sao hắn có thể nói ra một cách bình thản vậy chứ? Hừ, vậy là hắn đóng kịch còn giỏi hơn tôi nữa.

- Còn con, Lâm Vũ Quỳnh, con có đồng ý lấy Vũ Nhật Minh làm chồng và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với anh ấy, khi...

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Im lặng...tai tôi như ù đi, không cảm nhận được một giác quan nào đang hoạt động. Tôi bị sao thế này. Chỉ có ba chữ đơn giản thôi mà tại sao không nói được, tôi làm sao vậy.

Cả hội trường bắt đầu im lặng nín thở, không khí căng thẳng bao trùm khiến mọi thứ xung quanh trở nên đáng sợ.

...vẫn im lặng...

- Lâm Vũ Quỳnh, con có đồng ý...

Giọng cha xức một lần nữa vang lên, vẫn giọng điệu trầm trầm từ tốn nhưng cảm giác thì đã có phần nhanh chóng, thúc giục.

- Con...- Tôi run run, cảm giác hải hùng lo sợ.

Tôi không biết nữa, tôi không biết gì hết. Đừng có hỏi tôi cái gì vào lúc này.

- con...con...con...- lấp bắp bảy tám từ.

Rất không bình thường, tất cả mọi người ai cũng lo lắng bộc lộ hết ra mặt, ai cũng nín thở chờ đợi câu trả lời của tôi.

Nhưng tôi thì không thể tìm cách nào để miệng mình phát ra hai chữ đồng ý.

Không nói đồng ý được, thì nói từ chối thôi. Đúng thế, tình yêu mà, thứ tình cảm thiêng liêng này đâu có thể nói thế nào thì nó sẽ ra thế đấy chứ. Không, tôi không thể sống và làm vợ với Minh được, không phải vì tôi ghét hắn mà là vì tôi không thể gây thêm phiền phức cho hắn và cho gia đình hắn nữa, không thể được. Lướt dối như thế là đã quá đủ rồi, sẽ chẳng có tốt đẹp gì hết, chẳng có lợi cho ai cả, chỉ là cách giải quyết nhất thời mà thôi.

Được rồi, phải từ chối...

Tôi hít thở thật sâu, nhìn vào đôi mắt màu đen đẹp đẽ của hắn, vẫn như thế không cảm nhận được gì ngoài ánh mắt lạnh lùng bình thản, nhưng lần này, tôi lại nhìn thấy một tia buồn dù rất nhỏ thôi chứa trong đôi mắt sâu thẳm ấy.

- Con đồng ý.

Ba chữ thoát ra từ miệng tôi, chắc nịch. Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Tôi không hiểu sao tôi có thể nói một cách dứt khoát như thế, nó hoàn toàn trái ngược với những gì tôi nghĩ. Nhưng ít ra, tôi không có cảm giác nhói tim khi nhìn vào đôi mắt đẹp của hắn nữa, đôi mắt sâu thẳm và khó nắm bắt.

Đến bao giờ anh mới cho tôi hiểu cảm giác của anh đây Vũ Nhật Minh...

" Cách...rầm.." Cách cửa phòng vừa mở, một thân hình say xỉn lập tức rơi bộp xuống tấm trải sàn với một lực ném không hề nhỏ.

- Ngủ ở đây cho chết luôn đi.

Tôi bực mình đá vào cái xác say xỉn nằm bẹp dưới đất của cái tên Vũ Nhật Minh, ai đời trông to cao đẹp trai thế kia mà mới nhấp vài ngụm rượu đã lăn quay ra ngủ, báo hại tôi cả ngày đã mệt mỏi nay vì mang cái danh phu nhân của hắn mà phải vác hắn từ tầng trệt lên tận đây. Mà cái khách sạn này cũng chết tiệt thật, làm ăn buôn bán đã muốn lời lãi nhiều rồi còn bày đặt nào là cặp đôi nào tổ chức lễ cưới ở đây sẽ được miễn phí phòng tân hôn trong một đêm. Không vì che giấu này nọ thì tôi đã vứt hắn ở đây về lâu rồi.

Phù...vậy cũng tốt, hắn say xỉn không biết gì cũng tốt, ít ra tránh được cái sự ngượng ngùng của nhau. Vì chúng tôi đầu yêu nhau đầu, hàng trăm lần tôi nhắc mình rằng cuộc hôn nhân này chỉ là giả dối và hiển nhiên nó sẽ kết thúc sớm.

Tôi bước vào nhà tắm, cởi cái bộ váy chật ních ra, ngâm mình vào trong bồn nước mát lạnh, thả dài thư giãn để xua đi cái mệt mỏi, cả một ngày phải mặc váy cưới vừa chật vừa nóng, rồi mỉm cười giả tạo để đón khách, nếu mà ngày dài thêm tí nữa, tôi không chắc mình có thể vẫn cười được hay ngất từ lâu rồi.

Ha ha, thật nực cười, bây giờ tôi làm vợ hắn rồi đấy, hay nói cách khác từ bây giờ cái thời con gái của tôi chính thức kết thúc ở cái tuổi 18. Tôi tự hỏi, sau này tôi phải sống sao đây, với tư cách là một nửa của Minh, khó tưởng tượng quá. Và rồi sau khi li hôn thì sao nữa, tôi có được đi học lại không, hay là có tìm được một tình yêu mới không. Ôi đau đầu quá, không nghĩ nữa.

Một lúc sau, tôi bước ra, trên người là bộ đồ ngủ màu đen rộng thùng thình trông giống bà bác bán bánh đầu hẻm chỗ tôi ở.

Chả là khi tôi tắm xong, bước đến chỗ tủ nhỏ treo đồ ngủ, đập vào mắt tôi là cái váy ngủ, à không, váy ngủ gì chứ...là một tấm vải được cắt từ cái màn tránh muỗi thì đúng hơn, hở hang những chỗ không cần thiết. Không đời nào Lâm Quỳnh tôi mặc cái thứ không nghiêm chỉnh như thế này, mặc dù tính tôi chẳng nghiêm chỉnh tí nào...thế là tôi mặc đồ nam treo bên cạnh, rộng nhưng ít ra nó còn kín đáo. Mà cái tên đang nằm đất kia say bí tỉ, chả lẽ tỉnh lại đi tắm rồi say tiếp chắc. Hâm quá.

Hi, trước khi đọc phần này, mình có tin hiệu đỏ cảnh báo đây, vì chap này rất...bá đạo, và khi đọc xong nó, có gì không hiểu đừng vô bình luận hỏi nhé, nhắn tin ỉnh...mình sẽ giải thích. Chắp tay lạy lạy, đừng ném đá tác giả nhé, huhu

~*

~Tôi bước đến chỗ chiếc tủ kéo nhỏ gần giường định tìm cái máy sấy tóc. Nhưng ngăn tủ vừa mới hé ra tôi đã lập tức đóng sầm lại, máu dồn lên não mặt nóng bừng.

"Durex"...tôi vừa nhìn thấy chữ đấy là giật bắn cả mình. Thật kinh khủng, cái thứ gì vậy chứ? Khách sạn cũng chỉ là khách sạn mà thôi. Chúng tôi mới chỉ là học sinh mà đã chuẩn bị cả thứ này, thật là mờ ám đấy. Đầu óc tôi đen tối quá

- Bộ đồ cô mặc trên người hình như là của tôi.

Tôi giật bắn mình vì cái giọng nói quen thuộc vang lên sát cạnh bên tai, lập tức nhảy dựng lên:

- Anh làm cái gì thế hả?

Cứ thế hắn tiến lên, khiến tôi lùi lại đến mép giường tôi lập tức thủ thế khi đột, hai tay nắm chặt, mặt hầm hừ ý muốn bảo tên kia dám lại gần nữa là chết chắc. Tôi chợt để ý đôi mắt của hắn, vẫn sáng, cương nghị, từ giọng nói đến hành động của hắn, không hề có dáng vẻ của một người say rượu, hắn dám lừa tôi...

- Chết tiệt, anh không say mà còn dám lừa đảo để tôi vác anh lên đây hả, đồ độc ác, dám lợi dụng sức của người khác.

Tôi hét lên giận dữ, tay nắm đấm vung mạnh lên, chuẩn bị hạ cánh an toàn vào khuôn mặt đạo trai kia thì ngay lập tức bị hắn giữ lại cách nhẹ nhàng như lông hồng.

- Tính dùng chân đá hả? Yên tâm, hôm nay tôi mang xếp phòng vệ rồi.- Hắn nói, vẻ mặt cợt nhả đáng ghét, giống như một tên dê xồm thích sàm sỡ con gái vậy.

Tôi cũng không phải là loại con gái dễ bị sàm sỡ, còn hẳn là loại không cần giả trò con gái cũng theo đây, nhưng sao tôi lại có cảm giác sợ thế này. Vũ Quỳnh ơi là Vũ Quỳnh, tao thăm tát mày hàng trăm cái, sao mày có thể dễ dàng lép vế trước người không đáng thế chứ.

Trông đáng vẻ run run khác thường ngày của tôi, hẳn cười nửa miệng:

- Tôi muốn lấy lại đồ đi tắm, cô không cởi để tôi tự cởi vậy.

Giọng của hẳn khàn khàn, trầm đục, cái khí gì vậy chứ. Không được.

- Tên điên khùng, anh có vừa biết là anh nói cái gì không, bỏ tay tôi ra ngay.- Tôi lừ mắt, gần giọng trước trò đùa quá trớn của hẳn.

- Tôi không đùa đâu, hay là chúng ta làm cho cái chuyện mang bầu thành hiện thực nhỉ?

- Hả? Điên khùng, anh còn dám nói mấy lời vậy nữa thì tôi sẽ...sẽ...

Tôi sẽ làm gì, tôi làm được gì khi về cả sức lực lẫn trí tuệ thua kém hẳn chứ.

Tinh...đầu tôi loé lên ý nghĩ tinh nghịch. Ha ha Vũ Nhật Minh, cậu không đơn giản như tôi nghĩ, nhưng mà tôi còn không đơn giản gấp vạn lần cậu đấy. Xem đầu óc của Lâm Vũ Quỳnh hoạt động mà nể đi là vừa nhá...

Nghĩ là làm, tôi lập tức vứt ngay cái bộ mặt sợ sệt vào một xô xĩnh tối tăm nhất, thay thế vào đó là bộ mặt rạng rỡ có chút si mê mờ ám:

- Em chưa muốn có con, nhưng chuyện đó chúng ta có thể làm, chỉ bằng dùng cái này nhé...

Ồi Lạy rất thánh Đức Bà, xin Ngài tha tôi cho con, xin ngài đừng để ý những lời nói ô uế phát ra từ miệng con, con cũng chỉ vì muốn xử cái tên ác độc này hộ ngài thôi. Con thề, khi xử xong con sẽ thanh tẩy miệng lưỡi bằng cách uống nước thật nhiều.

Tôi thật không thể ngờ tôi lại có thể làm mặt cùng phun ra những từ ngữ nghe khủng khiếp thế đâu.

Hắn nhìn thấy bộ mặt thay đổi 180 độ của tôi thì có phần ngỡ ngàng, đương nhiên rồi, trêu chọc tôi không dễ dàng đâu. Khuôn mặt hẳn loé lên tia thích thú...

- Cái mà vợ yêu nói là gì thế...

Tôi sốc toàn tập vì cái từ hẳn vừa phun ra, vợ vợ cái con khỉ, ai là vợ của người chứ. Người không xứng đáng đâu...

- Trong ngăn kéo kia kìa, để em đi lấy cho...

Không đợi phản ứng của hẳn, tôi liền với mở ngăn kéo, lấy ra cái thứ khủng bố vừa rồi và cho hẳn nhìn công khai. Dường như hẳn cũng sốc nặng khi nhìn vào hộp màu xanh xanh đỏ, ngay lúc hẳn còn đang ngỡ ngàng há hốc mồm, tôi ngay lập tức ném bộp hộp đó vào mặt hẳn, nhào tới ôm tay hẳn vật ngược hẳn xuống sàn, ngay sau đó gấp cánh tay hẳn lại, ấn mạnh:

- Hừ, đây là đòn khoá, nể Teakwondo của tôi chưa, tôi đã cảnh cáo trước dám giả trò xằng bậy rồi mà.

Nhưng tôi không ngờ hẳn dùng sức vùng dậy, thoát khỏi cánh tay rắn chắc của tôi, tư thế tráo đổi, tôi nằm vật xuống sàn đau điếng, hẳn chống hai tay đối diện với tôi cười nhạo:

- Hừ, cô được lắm, rất thông minh.

- Đương nhiên.- Tôi vênh váo, dù biết rõ mình đang trong hoàn cảnh nào.

- Tôi...- Hẳn cúi xuống gần tôi hơn, hai khuôn mặt dần dần rút ngắn khoảng cách...

5 cm

2 cm

1 cm

...

- Anh muốn làm cái gì đây.- Tôi ngỡ ngàng vì khuôn mặt đẹp mê li của hắn tiến lại gần, không hiểu sao tim đập mạnh.

- Tôi muốn ngủ...- Người hắn đổ rạp xuống, mặt gục vào hốc cổ tôi và ngủ.

- Này, này...- Tôi cố gắng đẩy hắn ra, nhưng phải bó tay vì hắn nặng như voi vậy.

Cái tư thế ngủ gì vậy chứ? Chuyện này là sao đây. Cậu ta nghĩ tôi là cái đệm cho cậu ta nằm lên mà ngủ chắc, đồ chết tiệt.

Hắn ngủ say, hơi thở phả vào cổ tôi giống như một luồng điện chạy dọc cơ thể khiến tim tôi như muốn ngừng đập. Tôi bị làm sao vậy.

Không được, tình huống này không thể tiếp tục, tôi cố dùng tay với lực lớn nhất có thể đẩy cái thân to xác của hắn ra, sao hắn nặng thế nhỉ...trời đất, như thế này tôi nghẹt thở mất...

Có ai đó thấy sự tức giận đến lúng túng của tôi, cười thầm một cái..

12. Chương 12

Vậy là từ bây giờ, tôi- Đại ca bát nháo Lâm Vũ Quỳnh đã chính thức trở thành một con người đã có chồng theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Mà khi cưới nhau rồi thì sao, chẳng sao hết. Vì đám cưới của tôi chỉ là giả để mang tính chất lừa đảo thôi mà.

Cuộc sống mới của tôi thì không đến nỗi quá tệ hại như tôi tưởng tượng ra, khéo còn hơn hẳn khi tôi sống ở căn hộ chung cư. Sống giống như một quý bà phu nhân giàu có ấy. Thì đúng thế còn gì, tôi hiện đang nắm giữ cái quyền lợi vợ của cái tên thừa kế tập đoàn lớn hùng mạnh mà. Chắc, nói chữ vợ nghe ớn quá, nhưng tôi thấy nó cần thiết để đưa ra làm bằng chứng thuyết phục đây.

Còn hắn, cái tên chết tiệt kia, đương nhiên sẽ chẳng là cái gì nhét răng để ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi cả, mà cho dù có đủ sức ảnh hưởng, hắn ta cũng chẳng cần. Hai chúng tôi sống cùng nhà với bố mẹ Minh, họ cũng rất hiểu tâm lý hai đứa nên đã sắp xếp cho hai phòng riêng biệt để chúng tôi sống. Và đặc biệt hơn, chúng tôi được tiếp tục đi học, và phải vắt óc suy nghĩ để tìm ra cái lý do làm cái thai giả mạo kia bị sảy. Kế hoạch là vậy đấy, cũng rất hay.

Nhưng liền sau đó là một chuỗi những rắc rối mà người thiệt thòi nhất không ai khác là tôi, vụ giấy vi phạm hợp đồng, rồi đám cưới, rồi phòng khách sạn, tất tần tật là đều nằm trọn vẹn trong tay của bốn vị phụ huynh đáng kính với cái mục đích rất chi là nực cười...“Hai đứa rất xứng đôi mà”, thế đấy, Nghe xong cái lý do đó, tôi gần như biến thành quỷ Satan gặp đầu chém đó, các bạn có thể tưởng tượng mà không cần thêm bất cứ lời đặc tả nào nữa.

Chưa hết, rắc rối còn tấn công liên tiếp không kịp ngừng nghỉ, tôi phải chuyển đến lớp 12 ngoại ngữ để ngồi cạnh vị phụ quân của mình trong khi trình độ tiếng anh phải nói là thấp tẹt cùng của trái đất. Rồi ngày nào cũng phải rùng mình vì ánh mắt viên đạn của mấy cô bạn “hót gọn” trong lớp, hứng chịu đủ mọi thứ thế này, c hắc tôi xỉu quá.

Nhưng cái đau khổ nhất vẫn là mấy cái câu chê bai vô duyên của tên kia về tật xấu của tôi.

- Cô ngủ ngáy to khiếp, mồm há hốc lại chảy nước miếng nữa chứ.

- Ê, chân con gái gì mà thô kệch như đàn ông.

Đấy, bảo sao tôi không căm thù cái tên này đến tận xương tuỷ chứ, muốn cắt lưỡi hắn nấu chuối ăn quá. Nhưng mà cái tức nhất không phải là cái lúc hắn trêu chọc chê bai tôi, mà là tôi không thể nào tìm ra nổi cái điểm yếu hay tật xấu gì của hắn cả. Hình như ngay từ bẩm sinh hắn đã được huấn luyện để trở thành một hotboy đúng nghĩa vậy. Từ phong cách, dáng đi, cách ăn uống, lời nói hay cư xử...hắn đều đạt điểm tối đa,thế đấy, đời có bất công không chứ.

Ví dụ rất chi là đau lòng như hôm qua, đúng một tuần tôi bước chân vào nhà hần...

... ..Quay về kí ức...tôi kể bạn nghe

Vừa thức dậy tôi đã có cảm giác ngày hôm nay là một ngày không tốt đẹp gì. Bằng chứng đầu tiên là cảm giác khó chịu trong người, không đau ở đâu, cũng không trầy xước gì nhưng nó hơi khó chịu, tôi ít khi bị ốm, mà khi bị ốm thì phải ốm một trận nặng nhất chết, chả lẽ hôm qua tôi ăn cái gì không tốt.

Rồi sau đó là liên tục những xui xẻo ập đến. Bước vào nhà tắm thì đập đầu vào cửa, đáng rằng thì sặc nước nguyên kem đánh răng vào bụng, rồi trượt chân té cầu thang ngã cái oạch đau điếng. Đi xe thì không hiểu thế nào bị kẹp bánh thành ra chân có một cục u màu tím đau khủng khiếp.

Rồi ma quỷ xui khiếp thế nào, bốn tiết thì ba tiết đầu không kêu tôi lên trả bài thì kêu đọc bài, điểm kém cứ thế mà lợi dụng xông đến vì cái nào học mấy cũng không vào của tôi.

Trời ơi là trời, sao xui xẻo lại ập đến cùng một ngày khiến tôi không kịp trở tay vậy chứ. Hu hu. Đã thế, bên tai lúc nào cũng là cái giọng chê bai, xỉa sới đáng ghét của cái tên kia.

Tiết học cuối cùng, tình trạng bây giờ trông tôi chả khác nào mớ giẻ lau nhúng nước lộn xộn, khuôn mặt tôi bây giờ thì chỉ một từ có thể đặc tả nổi: “Ngu ngốc”. Công nhận bây giờ tôi chả khác nào một con ngốc cả, nguyên cả một ngày bị sao quả tạ nhằm đầu mà chiều khiến con muốn lũng cả ruột. Sao lại có người đen đủi như tôi thế này, chân thì sưng vù vì bị kẹp bánh xe, đầu thì dán nguyên một cục bông lớn vì đập đầu vào cửa sắt đầu mẻ trán.

Cuộc đời này thật là nản.

- Hê, tội nghiệp quá, Lâm Quỳnh nhỉ?

Đó là cái giọng đều đều không còn gì đều hơn của tên Vũ Nhật Minh chết tiệt. Tôi lừ mắt tức giận nhìn hần, găm gờ hồi lâu rồi...quay đi. Bình tĩnh nào Lâm Vũ Quỳnh, đại ca thì đại ca chứ, không nhất thiết là lúc nào cũng phải đánh nhau mới là thắng. Cái quan trọng nhất là cái đầu, nhin đi, có đánh đấm hay đá gì thì cũng đều thua cái tên quỷ không phải người đó.

- Tôi tự hỏi không biết tiết cuối cô còn xui cỡ nào nữa đây. - Hần ta từ đâu nhảy trước mặt tôi, giễu cợt.

- Câm cái miệng thôi của anh lại, tôi nói trước, tiết này mà tôi còn bị kêu lên bảng thì anh hãy liệu phần hồn đấy.

Đúng như cái mồn thúi thui của hần, tôi lại bị gọi lên bảng, môn tôi tệ nhất...Tiếng anh. Nhìn cái mặt ngệt ra méo xệch của tôi là biết mội chữ tôi cũng không ẵm nổi trong đầu rồi. Xui xẻo quá, tôi thề nguyên rửa khi nhìn cái mặt từng tưng của hần, cuối giờ có chết tôi cũng phải xử cậu.

Cắn môi đứng đây, tôi vòng qua chỗ hần bước lên trên cho cái phần hành hình gian khổ, vừa bước đến chỗ hần, tôi đã bị hần dẫm một cái lên đúng chỗ vết bầm ở chân, đau nhói. Hiển nhiên, với tính cách của tôi, tôi sẽ:

- Á....á....đau.

- Có chuyện gì vậy.

Bà cô già cùng cả lớp giật mình quay xuống nhìn tôi.

- Thưa cô, tại vì sáng hôm nay bạn Quỳnh bị ngã xe nên chân đau, ko đi được.- cái giọng đáng ghét lên tiếng.

Cái con khỉ, cậu dám chêm gió công khai vậy sao. Tôi đúng là bị ngã xe thật, nhưng không đến nỗi không nhắc chân đi nổi, tại cậu ta đạp vào chỗ vết thương đấy chứ.

- vậy thì em về đưa bạn ấy lên phòng y tế đi, nên nhớ đây là trường học, mặc dù hai đứa là vợ chồng cũng không nên thân thiện quá mức.

- Vâng ạ.

Tôi bỗng từ đứa học sinh nợ bài thầy cô giáo bỗng thoát cái biến thành đối tượng đau yếu cần được chăm sóc trong phòng y tế. Hơ, nực cười đấy, nhưng như vậy cũng tốt, ít ra còn thoát khỏi một đòn đau của cái ngày xui xẻo này.

- Nhưng mà thưa cô có lẽ thôi ạ, bạn Quỳnh học kém môn của cô, mất thời gian xuống phòng y tế chắc cũng không có lợi gì, chỉ bằng để em chạy đi mua ít đồ để băng chân cho cậu ấy.

- Em nghĩ thế rất tốt, vậy em đi mua đi.

... ..

Reng...reng...reng...

- Xong rồi à, cảm ơn nhé.

Tôi nhìn cái chân băng bó của mình hài lòng. Mà kể từ khi gặp hấn thì tôi cũng rất có duyên bị va đập ở chân đấy chứ. Không biết những tình huống này gọi là gì đây. Chắc chắn là oan gia ngõ hẹp rồi.

- Cô còn phải cảm ơn tôi nữa đấy.- Hấn loay hoay xếp đồ của mình vào trong cặp, cười đầy khả ố.

- Xí, nói như anh là thần hộ mệnh của tôi không bằng ấy. Đi xuống căng tin, tôi đói rồi.

Tôi đeo cặp lên vai, đứng dậy, nguyền rủa hấn một cái thật dài. Hừ, có cứu tôi vài lần thế mà cũng bày đặt này nọ. Hơ nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, tôi chưa giúp được gì cho hấn cả, ít ra cũng là lí do thấy rất ngại khi hấn giúp đỡ mình. Chẹp, cứ yên tâm đi cậu, Lâm Vũ Quỳnh này sẽ giúp đỡ khi cậu gặp khó khăn, tôi không chỉ biết phá người khác thôi đâu.

- Cô ngồi xuống ngay cho tôi.

- Oái, đau, anh tính làm cái gì thế, cả lớp về hết rồi đấy. Tính nhịn cơm trưa hả, ok, tôi ăn hộ cho.

Tôi chuẩn bị ngúng nguẩy để lao vào cái căng tin lấp đầy cái dạ dày cho thoả thích thì hấn dùng tay nắm lấy tay tôi lôi tôi cái xệch xuống ghế. Đồ điên khùng hâm.

- Đợi một lúc đi.

Khi cả trường ai nấy đều ngồi ở căng tin với phần cơm trưa của mình hấn mới kéo tôi đứng dậy, rồi cứ lôi xệch tôi đi giữa mấy cái hành lang vắng người, cảm giác giống như tôi là một con cún vậy.

- Tên khùng, anh làm cái gì thế, thả tôi ra. - Bộ hấn không nghĩ đến cái thân xác thương tích đầy mình của tôi mà nhẹ nhàng hơn tí sao.- Anh dẫn tôi đi đâu thế, lối kia mới đến căng tin mà.

- Cái miệng cô không thể im lặng mấy phút hả?

Hấn vẫn giữ nguyên cái thái độ độc tài đáng nguyền rủa, nói không thèm quay đầu lại.

Và chỗ dừng của hai đứa tôi là phòng vệ sinh nữ.

Hả? Tôi há hốc mồm kinh ngạc, đây là nhà vệ sinh nữ đấy, hấn dẫn tôi đến đây làm gì, bộ hấn không ngại ngừng gì sao.

- Cầm lấy cái này. Nhanh lên đấy.

Tôi đang đứng hình vì mấy cái suy nghĩ mang tính chất tối tăm đang luẩn quẩn trong đầu thì hấn dúi vào tay tôi một cái túi ni lông màu đen và đẩy tôi vào bên trong, sao bỗng dưng tôi nhìn thấy trên mặt hấn thoáng đỏ bừng nhĩ. Lạ thật.

Tôi bước vào, mở chiếc túi màu đen mà hấn đưa cho, đây là bộ đồng phục thể dục mà, hấn đưa tôi làm cái gì, hôm nay đâu có tiết thể dục nào đâu chứ. Chắc là tên này bệnh rồi. Trong túi vẫn còn đồ, gì đây. Tôi đưa tay lấy ra...

Màu hồng...

Quần lót nữ và băng vệ sinh...

HẢ...nguyên một tảng đá rơi xuống đầu tôi khiến tôi choáng váng. Ôi lạy Chúa tôi. Tôi lập tức xoay đầu cúi xuống và nhìn...

-Á...á...á...á...á...á...

Tại căng tin đông nghẹt học sinh, ai nấy đều ngồi vào bàn, người thì chăm chú vào phần cơm trưa của mình, người thì túm năm tụm ba lại trò chuyện với nhau, không khí xung quang giống như một quán cơm bình dân vậy, rất vui nhộn.

- Ái chà, tôi còn tưởng cô chết trong nhà vệ sinh rồi cơ đấy, đang tính ăn nốt phần cơm của cô đây này.

Thấy tôi lù lù từ đâu tiến lại, vác nguyên cái bộ mặt hầm hầm như thợ phá nhà kéo ghế ngồi xuống đối diện với hắn, Minh ngay lập tức được đà thể hiện tài năng chém gió của mình, ngẩng đầu lên, làm mặt đều căng, xía xói tôi vậy đấy.

- Anh dám ăn phần của tôi, tôi bẻ gãy tay.- Tôi không thèm nhìn hắn lấy một cái, đường hoàng ngồi ăn ngon lành, mặt gằn lại đáng sợ.

“Không thèm” cái nỗi gì, có mà không dám thì đúng hơn đấy, ai đời lại có thể đối diện một cách tự nhiên như ruồi với cái tên vừa đưa cho tôi mấy cái thứ đó chứ. Tôi chưa đứt dây xấu hổ đâu đấy. Hu hu, mà trời ơi trời, xấu hổ quá đi, xấu hổ muốn chết đi được ấy.

Nhưng mà cái cảm giác xấu hổ vẫn không lớn bằng cái sự tò mò vô duyên của tôi, cho nên nó nhanh chóng bị cái tính tò mò lấn áp. Tôi không dám ngó mặt lên nhìn hắn, mặt đỏ bừng, ấp úng:

- Cái đó...sao anh lại có vậy?

Tình hình hiện giờ khuôn mặt của tôi đỏ hệt như đít một con chim chào mào. Lâm Vũ Quỳnh, mày đã không vớt nổi cái chuyện vô duyên này sang một bên tối tăm thì chớ, lại còn cả gan dám lòi ra mà hỏi thế chứ. Muốn tát mày hàng trăm cái quá đi.

- Đương nhiên là tôi mua, tôi không thiếu tiền đến nỗi phải đi ăn trộm mấy cái thứ như vậy.- Cái giọng nói vẫn khinh khỉnh, thần sắc vẫn mang tính chất chết tiệt như thường, hắn nói mà chẳng có vẻ gì là chuyện liên quan đến ta cả.

Trời đất ơi, mua mua cái đầu người, ai mà chả biết người đi mua cơ chứ, nhưng vấn đề là người mua như thế nào.

Hắn ta là một đứa con trai đấy, hơn nữa lại còn rất rất rất đẹp trai. Tôi vẫn chưa định hình nổi trong đầu người bán hàng sẽ có phản ứng thế nào khi hắn mua mấy cái thứ đó chứ. Điên khùng.

- Sao anh không nói tôi biết, tôi có thể tự đi mua được mà.

- Nói cho cô thì được ích lợi gì, chả lẽ cô vác nguyên cái bộ dạng đó ra ngoài để cho người khác nhìn vào chặc. Cô nên nhớ cậu đang mang thai giả đấy, mấy thứ đó đâu thể để người ta nhìn thấy chứ.

Một cảm giác bao quát bởi một chữ “tức”. Thì ra là thế, hắn ta giúp tôi là vì chuyện có thai, chứ không phải vì lo lắng hay quan tâm tôi gì cả. Ấy thế mà cứ có ai đó tội nghiệp, tưởng lầm rằng hắn tốt bụng thật.

Hừ, tốt tốt cái con khỉ, tên chết tiệt vẫn chỉ là tên chết tiệt thôi, bản tính đáng chết vẫn không hề thay đổi.

- Cảm ơn.

Tôi cúi đầu vào phần cơm của mình, có cảm giác mình thật là một đứa vô tích sự, hết lần này đến lần khác gây phiền phức cho hắn. Tôi ghét bản thân khi phải nợ một ai đó, tên này càng không, hắn là kẻ thù không đội trời chung với tôi mà. Mãi mãi không đội trời chung.

Tôi đang nói dối đấy, mãi mãi không đội trời chung gì chứ, thật nực cười, chính tôi cũng cảm thấy hình như tôi đang tự mình chen chân vào bầu trời của hắn mới đúng. Một cảm giác chẳng có gì miêu tả nổi.

Đạo này tôi bị làm sao thế.

- Xin chào quý khách, quý khách cần gì ạ.

Một dáng người rất cao đẩy cửa bước vào, nhân viên cửa hàng tạp hoá ngồi trên quầy thanh toán lịch sự cúi đầu chào, nở một nụ cười rất thân thiện.

Vị khách đẹp trai không nói gì, vòng một vòng quanh tiệm tạp hoá rồi dừng lại ở gian đồ tít trong cùng, góc khuất của tiệm tạp hoá.

- Thưa quý khách, đó là gian dành cho phụ nữ.- Nhân viên bán hàng thấy thế, hoảng hốt nói ngay vì nghĩ rằng vị khách này đang nhầm lẫn cái gì đó.

Nhưng vị khách nam hình như không có ý muốn rời đi. Quay qua hỏi người nhân viên bán hàng:

- Ở đây loại nào dùng tốt nhất.- Vị khách nam chỉ tay vào đồng hồ nhiều màu được xếp ngay ngắn trên giá.

Nhân viên bán hàng đứng đơ ra như xác chết không hồn, ấp úng nói:

- Xin lỗi quý khách, quý khách không dùng được thứ đó đâu.

- Tôi đâu có nói là tôi dùng, tôi mua cho bạn gái tôi. Được chứ.

Đó lại là một câu chuyện hài hước khác.

... ..

- Từ nay cô nên cẩn thận, để ý một chút. - Minh nói nhỏ, thần sắc như thường, sao tôi lại thấy đó giống như là một sự quan tâm vậy nhỉ.- Ăn cái này đi, tốt cho sức khoẻ vào mấy cái ngày này đây.

Tôi ngỡ ngàng vì anh ta gấp đồ ăn từ phần của anh ta sang cho tôi. Thoạt nhiên, mặt tôi đỏ bừng, anh ta có cần nói thẳng toẹt ra thế không. Có cảm giác giống như người bạn gái đích thực của hân vậy.

Nực cười thật đấy, anh ta mới chỉ quan tâm giúp đỡ tôi có một tí mà đã có cảm giác khác thường là sao. Lâm Vũ Quỳnh, có vẻ như mày bắt đầu đánh mất căn bản rồi đấy, phải chấn chỉnh lại một chút.

Nên nhớ, mày không được đánh mất quy tắc riêng của mày, đặc biệt là vì cái tên này. Nhớ đấy.

13. Chương 13

... Hơ...ơ...ơ...oáp...

Tôi bước xuống cầu thang trong tình trạng mắt nhắm mắt mở, vật vờ như con gà mờ. Đêm hôm qua chơi game đến tận hai giờ sáng mới ngủ nên mệt quá đi mất. Đạo này toàn gặp đối thủ mạnh không à. Mới có mấy tuần ngó lơ đi vì mấy cái chuyện rắc rối giờ mới chơi lại mà toàn đứm giò. Chắc...lại phải tốn mớ tiền nhiều mua thẻ game nữa rồi.

- Ngáp có duyên quá đấy. - Tôi vừa mới bưng bát mì lên, chưa kịp ngoạm miếng nào mà tên Minh đã mở cái miệng xía xói thường ngày của hân ra rồi.

- Kệ tôi.

Đồ chết tiệt, trời đánh tránh miếng ăn mà. Chẳng lẽ một ngày hân không mở miệng chê bai tật xấu của tôi là chết nhăn răng ra sao ? Tôi có lòng tự trọng của tôi chứ. Mặc dù thì sự thật hiển nhiên thì tôi có lắm tật xấu thật.

- Tối qua cô lại chơi game đúng không? Con gái con đứm, tập nấu ăn hay làm việc nhà không tập lại tập chơi game. Tôi chịu cô rồi.- Hân nhìn tôi đang trong trạng thái ăn nhồm nhoàm như con hổ bị bỏ đói ba năm thì bủ môi, lắc đầu nguội.

- Bộ trông tôi giống con gái lắm hả? - Tôi ngẩng lên đáp cụt lủn, lại cúi mồm vào ăn tiếp.

- Hả?

Đây là cái thái độ ngệt mặt ra như đứa ngố của Minh vì nghe cái câu trả lời đầy hùng hồn mà chẳng thêm suy nghĩ của tôi. Cơ mà trông tôi giống con trai thật đấy chứ. Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà tôi từ nhỏ đến lớn đều không hứng thú với mấy cái đồ nữ tính, trái ngược hoàn toàn với bà mẹ xinh đẹp của tôi, tôi cắt tóc ngắn, mặc đồ rộng rãi và hiển nhiên là không có một tí cái gì gọi là đường cong cả. Đã thế tôi lại còn thích những trò chơi mạo hiểm, giặc phá vốn hợp với mấy đứa con trai hơn.

Chắc...đôi lúc tôi còn thắc mắc về giới tính của tôi nữa cơ mà, hay là có vấn đề thật nhỉ? Tôi nam tính thế cơ mà. Cái này thường gọi là gì nhỉ? Les...hả, trời đất. Vớ vẩn quá đi. Tôi là con gái chính hăng đấy, chẳng qua là mạnh hơn những đứa con gái khác một tí, phá hơn những đứa con gái khác một tí thôi mà. Hi

- Bó tay luôn. Bộ cô không thấy xấu hổ khi nói cái câu đó hả? Con gái mà suốt ngày đánh đấm như con trai, còn phá hơn tôi nữa. Cậu sống trên đời này làm trái đất trật hơn đấy.

- Anh nói cái gì? - Tôi quắc mặt, liền sau đó là cú đá thần trường mạnh nhất phang vào chân kẻ đối diện.

- Ai da, sao hử tí là cô cũng cò đánh người thế hả?

Tên Minh đau đóm, mặt nhăn nhó như khi ăn ớt, đương nhiên, tôi mà đã đánh ai thì người đó chỉ có đau trở lên thôi nhá. Hơn nữa, hôm nay tôi còn đi giày đế cao ba phân được làm bằng nhựa cứng nữa chứ. Không đau sao được.

- kẹ tôi, bộ làm như thế là mất hoà bình thế giới hả. Nhưng mà...- Tôi chợt nghĩ ra cái gì đó hay hay, vui lắm ý.- Cược với tôi đi, nếu trong một ngày tôi ngoan hiền không đấm đá ai thì anh phải mua cho tôi hai cái thẻ game nhé. Còn nếu tôi không là được, tôi sẽ bắt đầu học cái thứ công dụng ngôn hạm được chứ.

... ..

Vậy là cái “kẻ ước” rất chi là vớ vẩn được lập ra bằng cái đập tay kêu rất to. Buồn cười nhỉ, tự nhiên tự lành mà chơi trò cá cược hăm hăm dở dở đó. Chẳng lẽ tôi không thể chịu đựng ngoan hiền được một ngày chắc, coi thường tôi quá rồi đấy, Lâm Quỳnh này nói là sẽ làm được. Nghĩ đến mấy cái thẻ game rồi nghiền game đã thấy sướng điên lên rồi. Ôi ôi, vậy là tôi có thể nâng cấp hơn để đập đầu mấy cái tên đối thủ rồi.

Hứhứ...

Cái tính ngoan hiền thực nữ của tôi được bình yên kéo dài cho đến giờ ăn trưa, haha. Cứ tình hình nay thì mấy cái thẻ game không thể rơi vào chỗ khác ngoài tay tôi rồi. Nghĩ đến cái cảnh ngồi pk với mấy cái đứa vênh váo dám làm đại ca tôi tụt hạng cách nhục nhĩ không để đâu cho hết.

Tôi hí hửng lao xuống căng tin lấp cái bụng đang thùng rỗng kêu to. Đạo này toàn phải ăn ké tên Minh thôi hà. Nhưng mà kể ra thì mấy vụ cá cược này hẳn là cái tên lỗ vốn nhiều nhất thì phải, kẹ, đời mà, làm gì có công bằng cơ chứ, hí.

...Bộpppp...

-Á...á...á...mắt có bị sao không vậy đồ mù.

Một giọng hét chói tai chưa hề vang lên. Xin đính chính vài điều nho nhỏ. Đó không phải là giọng hét của tôi.

Thứ nhất, tôi đang cá cược với tên Minh mà, không thể hét chói tai như thế được. Tôi đâu có dễ dàng gì mà để mất mấy cái thẻ game quý giá chứ.

Thứ hai,tôi có chữ cũng không thể hét một cách ngu ngốc như thế. Đã chữ người ta là mù rồi còn hỏi mắt có bị làm sao không. Điều đó chỉ có thể là những đứa hơi bị nhỏ về diện tích não.

Như trong trường hợp này thì đó là cô bạn hot girl lớp kế bên, người bị tôi tông phải, à người tông tôi mới phải.

- Ê, mày có mắt như mù thế hả.- Hót hơn thường đi liền với chữ chanh mà.

Nhưng mà tôi cũng không ngờ người xinh đẹp như cô ta có thể phát ngôn vô văn hóa hơn cả đứa bá đạo bẩm sinh như tôi.

-Nhưng chính bạn vừa đi vừa trang điểm nên tông tôi mà. Bạn sai mới đúng.- Tôi không vừa cãi lại, chỉ tay vào đồng phần son màu mè đang tung tóe dưới đất.

Tôi mà thua con nhỏ này áy hã. Mơ đi.

-Mày còn dám cãi nữa hả? À,mày là vợ anh Minh nên vênh váo phải không. Mày đừng tưởng được làm vợ anh Minh của tao thì muốn làm gì thì làm.

Hơ, con nhỏ này. Nó gây sự với tôi trước đấy nhé. Tôi còn chưa tính tội mùi nước hoa nặc mũi của nhỏ đây hể vào tôi đâu đấy.

Giờ mới biết, độ danh đá cá cày của tôi còn thua xa con nhỏ này vạn lần. Người đâu mà ngang ngược một cách quá đáng luôn. Anh Minh của tao, nghe nực cười, Minh, hiện giờ theo cả nghĩa đen lẫn bóng, nghĩa đông nvhĩa tây thì hẳn đang là chồng tôi.

Thẻ game...nhìn nhìn, không khéo tên Minh này đang núp ở một nơi nào đó quan sát mọi hành động của tôi, tôi mà cũng tay một cái là chết nhăn răng luôn đấy.

Vì thế, cá h tốt nhấ, bỏ đi.

Nghĩ là làm, tôi bỏ đi thẳng, cứ đà này tôi phát tiết là chết con nhỏ kia luôn.

- Ê, mày không thềm nghe tao nói hả.

Tiếng ré lại càng lên, tôi không dừng lại. Tôi mà thềm để ý thì nhan sắc của con nhỏ này nhàu nát trong tay tôi rồi. Cái danh hiệu hót gọn lại gắn thêm hai chữ hoa qua sơn thì buồn cười lắm.

Hình như con nhỏ này không thềm đến nhan sắc thì phải, nó chạy lên trước tôi, dùng lực và đẩy. Một lực đẩy của một con nhỏ yếu ớt chỉ biết làm đáng thì có si nhê gì với tôi chứ. Nhưng vấn đề quan trọng là những yếu tố góp phần không nhỏ kia. Hay trong trường hợp này là cái cầu thang nằm ngay cạnh.

Tôi chơi với, tiếp xúc mạnh với bậc cầu thang, lăn đều...

Một chất lỏng nặc mùi tanh chảy ra từ bụng...

Đau nhói...

Trước mặt tôi, mờ dần, mờ dần...

Văng vẳng tiếng kêu...

Tôi tỉnh dậy khi đã hưởng thụ được một giấc ngủ ngon lành, điều đầu tiên tôi cảm nhận được chính là cơn đau ê ẩm khắp người. Mùi thuốc sát trùng nồng nặc sộc vào mũi khó chịu, cái mùi này, đương nhiên chỉ bệnh viện mới có thôi,

Hiển nhiên tôi nhớ ra hết mọi chuyện xảy ra trước đó. Vụ mà tôi bị con nhỏ hót gọn lớp bên chử cho bằm dập mặt mũi rồi trượt chân ngã cầu thang cái oạch. Lăn quay ra không còn ý thức nổi, bất tỉnh nhân sự luôn.

Ôi trời ơi, nhục không để đâu cho hết. Lâm Vũ Quỳnh xứng danh lấy lòng thiên hạ thế mà lại bị con nhỏ chảnh choẻ vượt mặt. Sao mà trời đất chẳng thương hại tôi gì hết.

Nhìn người tôi xem, nát tươm như đồng thịt ấy. Chắc, biên pháp nói quá đấy mà.

Cơ mà cũng không có cái gì là không có cái giá của nó, tôi không động chân động tay tới ai như đúng lời hứa đồng nghĩa với việc mấy cái thẻ game ngon lành sẽ nằm trong tay tôi. Hô hô, vui vui...game là niềm đam mê bất tận nhá

Tôi cười toe toét rồi cố gắng hết sức ngồi dậy tựa vào thành giường, và phải sốc khi nhìn rõ bộ dạng hiện tại của mình. Nói thế nào nhỉ, thảm hại hơn tôi tưởng.

Thế này, có đáng không, hu hu. Bất công quá đi mất, hối hận quá. Nghiến răng nghiến lợi, con nhóc chết tiệt búng cái ra sữa kia, dám đụng đến đại ca này. Mày ngon, đợi đấy, ta phải dưỡng sức hồi phục long thể, khi nào khỏi, chết với ta. Ta biến nhan sắc của người thành cốc ghê luôn.

- Làm mặt ghê quá đấy.

Minh bước vào, trên tay cầm theo túi hoa quả cùng với mấy cái hộp màu xanh nhỏ. Nhìn tôi lừ mắt đáng sợ.

- Kệ tôi.

- Kệ cái đầu cô, vợ đánh nhau ngã lẫn từ cầu thang xuống, tôi mang danh chồng của cô muốn kệ cũng không được.

Đó là cái giọng gắt gỏng tức giận của Minh. Hình như hắn đang rất tức giận cái gì đó không đùa đâu, sao tôi bỗng có cảm giác gai gai người thế cơ chứ.

- Làm gì mà căng thế, chỉ là giúp tôi một tí thôi mà. À, tôi biết rồi, lí do anh tức như thế là vì phải mua thẻ game cho tôi phải không? Tôi nói chỉ có chuẩn, thấy tôi giỏi không?

Tôi chớp đôi mắt một cách thơ ngây, hoá ra tên này cũng keo kiệt chả kém gì ai. Chắc, thua cược là phải đền cho người ta, là luật rồi mà. Tiếc thay ột anh chàng tài giỏi đẹp mã nhưng lại keo kiệt.

- Đồ ngốc, vì mấy cái thẻ game mà cậu chịu bị đánh cho thành thế này hay sao? Cậu bỏ ngay cái tính cố chấp đó đi cho tôi.- Giọng nói thanh tao đang rất tức giận, bỗng âm thanh cao vút hẳn lên.

Tôi trợn tròn mắt vì thái độ gần như muốn giết tôi của hắn. Lần đầu tiên tôi thấy hắn giận dữ đến mức này, thật khiến cho tôi thấy ớn lạnh vì cái tia lửa đang bốc lên trong đôi mắt sâu thẳm đầy thu hút kia.

Hơ, hắn bị cái gì nhập vào à?

Tình hình đang rất là căng thẳng, không khí xung quanh nồng nặc mùi thuốc súng. Nó làm tôi hơi run lên vì chưa kịp thích ứng. Linh tính chủ quan mách bảo, không nên động thổ bây giờ, chết như chơi đấy, trong trường hợp với tên này thì khả năng xảy ra lại càng cao.

Chết cha, phải tìm cách hạ lửa cái đã rồi tính gì thì tính.

Tôi liền trang bị ngay một nụ cười toe toét hở cả hàm răng nhìn hắn, thái độ vui đùa:

- Ai cha, làm gì mà nóng thế, chuyện cũng đã qua rồi mà, dù sao cũng cảm ơn anh đưa tôi tới bệnh viện nha. Hi.

Thấy chưa, Lâm Vũ Quỳnh này đâu thể rời xa nổi cái tính trời sinh đã thích diễn kịch rồi đâu chứ. Nụ cười nghiêng thùng đổ nước của tôi các chàng chỉ có ngất ngây con gà tây trở lên. Một vài đỉnh chính nho nhỏ, tôi đang tự sướng đấy, mà riêng về khoản tự sướng thì tôi thuộc dạng xuất sắc rồi.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với suy diễn của tôi, mặt hắn vẫn nhăn nhó như thiên lôi vậy, nhìn khiếp chết.

- Thôi mà, tôi xin lỗi, tại tôi óc ngẩn, không suy nghĩ kĩ mọi chuyện đã làm. Đừng làm mặt thế, xấu trai đi bây giờ.- Kiên nhẫn, kiên nhẫn, Lâm Vũ Quỳnh kiên nhẫn.

Đối với đấng tự cao như tôi thì không thể nào có chuyện tự hạ thấp mình và nâng cao người khác lên. Nhưng mà hôm nay tôi phá lệ một bữa, vì ít ra tôi còn có lí trí để nhận ra đây là cái hoàn cảnh gì. Kim lại, không được động thổ.

Không có hiệu quả, cái mặt tên Minh vẫn toả ra sát khí.

- Thôi, anh giận tôi làm gì chứ, chấp tay lạy anh luôn, xin anh đấy.- Anh mà giận, không mua thẻ game cho tôi thì sao.

Vẫn thế, như bức tượng có sự sống, không thay đổi thái độ. Tính thách thức lòng kiên nhẫn của tôi hả?

- Ê, tính kiên nhẫn của tôi không nhiều như người ta đâu, anh tức giận kệ anh, nhưng mấy cái thẻ game đó, anh nhất định phải mua cho tôi. Đó là cá cược. ANH là cái gì mà lên mặt dạy tôi. Hừ...- Tôi lập tức thay đổi thái độ, cần quái gì mà phải xu nịnh cái tên này.

Tính tôi là thế, hiền lành quá cho hắn lên mặt à, còn lâu.

- Tôi rất lo cho cô, cô không sao cả? Thật là may.

Minh tiến lại, cúi xuống, vòng đôi tay của mình ra, ôm lấy tôi.

Th...ì...c...h

Tim tôi đánh thụp một nhịp, tưởng như không còn hoạt động nữa, thời gian cũng vậy, không gian xung quanh dường như biến mất và chỉ còn tôi với Minh.

Một hơi thở nam tính phả vào gáy...

Một mùi bạc hà thơm mát dễ chịu...

Và...một cảm giác ấm áp vô cùng...Tôi như muốn chìm sâu cái cảm giác dễ chịu ấy.

May quá, tôi còn có đủ lí trí nhận ra cái gì đang diễn ra, anh ta đang ôm tôi, anh ta đang ôm tôi...

Không được...

- Ya, đồ sàm sỡ biến thái, anh tính dụ dỗ con gái nhà lành hả?

Tôi quát mắt nhìn hấn đang chơi với vì bị tôi đẩy ra với lực mạnh, mái tóc xoà xuống che đi khuôn mặt đẹp giống Vampire.

- Ha ha ha...

Minh tự dưng bật cười, rất tươi, rất giòn giã. Ôm tôi rồi bị tôi đẩy ra, tức giận không, xấu hổ cũng không. Tại sao lại là cười, có ý gì đây.

- Anh cười gì thế.- Tôi đột nhiên thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra với mình, không tốt tí nào.

- Không có gì, chỉ là tôi vui vì không cần mua hai cái thẻ game cho cô thôi.

- Này, anh đừng mong vụ chơi quýt ở đây, tôi đánh chết bây giờ.- Tôi ngớ ngác không hiểu gì, nhưng vẫn găm mặt vung nắm đấm.

- Này, cô vừa đẩy tôi ra đấy, đó cũng có nghĩa là phạm luật chơi rồi.- Hấn lại cười, nhìn ghét.

- Đừng lừa tôi, tôi xem đồng hồ rồi, tôi ngủ cả đêm hôm qua, hôm nay đã hết hạn cá cược rồi, không phải chúng ta chỉ cược một ngày thôi sao.- Tôi đắc thắng.

Lừa Lâm Vũ Quỳnh này á, quên đi.

- Ha ha, bé Quỳnh à, không có ai dạy bé một ngày có 24 giờ sao, chúng ta cược sáng hôm qua lúc gần bảy giờ, mà bây giờ mới có 6 giờ sáng thôi, vậy còn gần một tiếng nữa mới hết 24 h phải không? Nhỉ

- Hả...- Tôi choáng.- VŨ NHẬT MINH, SAO ANH DÁM CHƠI TÔI, TÔI GIẾT ANH, ĐỨNG LẠI ĐÂY YAAAA

Bệnh viện rung chuyển...

- Lâm Vũ Quỳnh...cậu đừng buồn nhé, mọi chuyện đều ổn cả thôi.

- Không sao đâu, mất đứa này còn đứa khác nữa, giờ hãy dưỡng sức cho thật tốt.

- Ôi, thật tội nghiệp, một sinh linh mới vài tháng đã...cậu nói cho tớ, tớ sẽ xử đứa nào dám đẩy ngã cậu.

Đó là mấy cái lời hời hợt đầy chân thành của mấy đứa bạn trong lớp khi tôi vừa mới bước đến cửa lớp sau một tháng nằm nhà vì cái vết khâu rách ở bụng.

Hẳn nhiên là các bạn sẽ không hiểu gì rồi, để tôi giải thích nhé.

Mấy hôm trước, tôi đang thay băng bông cho vết thương khâu hơn chục mũi ở bụng vì đập trúng bậc cầu thang thì hấn lù lù bước vào. Tôi lập tức kéo áo xuống, nóng mặt:

- Vô duyên, vào phải gõ cửa chứ.

- Cậu tưởng tôi thích cái thân hình đồng bằng của cậu à. Mà, cái thai cũng đến lúc phải to ra rồi nhỉ, cũng bốn tháng rồi.

- Biết là thế, chả lẽ cậu bắt tôi nhét bông vào bụng chắc.

Giờ vấn đề rất nan giải lại là cái thai giả trong bụng tôi, đánh lừa mọi người như thế là tội khi quân không thể dung tha đâu, tôi không muốn xuống hoả ngục.

- Không sao, tôi có cách rồi.

Và ngay ngày hôm sau, tin đồn tôi bị người khác hãm hại đẩy xuống cầu thang máu từ bụng chảy bết dẫn đến xảy thai và thủ phạm đã chạy ngay lúc đó được lãng xê ầm ầm. Mọi người đều đồng loạt tin đến sái cổ, có bằng chứng mà, đây này, cái vết thương tích ở bụng tôi này.

Tự đứng, thoát kiếp nạn, tôi sung sướng muốn hét lên. Thoải mái quá đi, con ơi là con, mẹ xin lỗi, haha. Yên tâm, nhất định con sẽ được ra đời, nhưng không mang họ Vũ.

À...còn một số vấn đề cần giải quyết, là cái con nhỏ hót gơn hoa quả sơn kia, đến qùy rạp xuống dưới chân tôi mà khóc lóc như kiểu mẹ nhỏ chết vậy, là nếu tôi nói ra thì nhỏ sẽ bị mọi người ghét, bị đuổi học rồi vân vân đủ mọi kiểu.

Cuối cùng tôi tha bổng luôn, bằng cách nhỏ phải lè lưỡi sủa gâu gâu quanh trường mười vòng. Hết.

Tôi nhàn từ đấy chứ, haha...

Kể cũng tội cho nhỏ, tự nhiên thành đòn đỡ đạn cho tôi.

Ồi vui quá, vui quá đi mất. Zee zê

Nhưng sao, có cảm giác cái gì đó mất mát nhỉ?

Buổi trưa mùa hè, trời nóng như muốn thiêu cháy con người. Vẫn theo thói quen bắt di bắt dịch, tôi mua một chiếc bánh kem cỡ lớn và mang nó tới sân sau, ngồi ăn một cách ngon lành.

Mát mẻ, dễ chịu và yên tĩnh, tôi rất thích.

- Hê, sao ngồi đây một mình vậy.- Tôi ngồi xuống cạnh Minh, dùng khủy tay lay hấn cái mạnh để hấn thoát khỏi cái tình trạng ngồi đơ ra như tượng đá.

- Trời nóng nực, tìm được một chỗ mà hóng mát không được à.- Hấn quay lại nhìn tôi, nhún vai cười.- Không phải cô cũng ra đây hóng mát hay sao?

- Tôi không thanh thoi như anh đâu, tôi ra đây ăn trưa đấy, không khí xung quanh thoải mái cũng giúp ngon miệng hơn mà. Hơn nữa, ra đây ăn trưa và nằm ngủ trên bãi cỏ này là thói quen của tôi rồi.

Tôi nhe răng cười toe toét, giơ chiếc bánh kem vị chanh ra trước mặt hấn.

- Mà anh không ăn trưa hả?- Tôi hỏi.

- Từ khi lấy cô, mấy hộp cơm ngon lành của mấy em hâm mộ tôi biến mất hết rồi.- Lại chơi xỏ.

Tôi đang há miệng chuẩn bị cho thìa bánh ngon lành thì hấn chơi nguyên câu rất chi là xúc phạm tôi vậy đấy. Ai bảo lúc bố mẹ bắt ép hấn đồng ý làm gì rồi bây giờ kêu ca. Tôi rất ghét mấy đứa tính như vậy, không có lựa chọn nào mà không phải trả giá cả.

- Trời đánh tránh miếng ăn, cầm miếng cho tôi ăn.- Tôi đốp nguyên thìa bánh to bự, nhai ngấu nghiến.

Mùi vị chanh thật là ngon, cảm giác tươi mát và đặc biệt thoải mái.

Đang nhai ngon lành thì bị giật bắn mình vì bỗng nhiên đụng vào đôi mắt hấn.

Sao hấn nhìn tôi chăm chú thế làm gì chứ.

- Đừng nói với tôi là anh chưa ăn trưa đấy nhé.- Tôi liếc hấn, vẻ tò mò.

- Chưa.- Hấn lắc đầu, trả lời cụt lủn vẻ như là chả có chuyện gì xảy ra với cái dạ dày cả.

Tôi mà nhìn một bữa thôi là đã thấy đói cồn cào muốn chết rồi, thế mà

hấn còn đường hoàng ngồi thanh thoi hóng gió, hấn không thấy tội nghiệp với cái dạ dày của hấn sao.

Mà...chắc, tự dưng tôi thấy tôi rảnh rỗi quá cơ, lo mình không lo đi lo cái dạ dày của hân. Ăn tiếp thôi.

Tôi chắc lưỡi tiếp tục chăm chú vào cái bánh kem to đùng trước mặt. Đang ăn ngon lành thì lại bắt gặp ánh mắt hân nhìn tôi chăm chú, cái đầu nghiêng nghiêng để mặc cho gió thổi loà xoà mái tóc trước mặt. Đôi môi quyến rũ nhếch lên và đôi mắt cười long lanh. Giống như đang nói: Tôi đói, cho tôi ăn cùng.

Thế đấy, tôi hết nhìn hân, rồi nhìn qua cái bánh kem của mình, mặt méo xệch. Trời ơi.

- Anh ăn không? - Tôi hỏi mà thầm cầu nguyện hân sẽ lắc đầu nói không.

Cái bánh kem này, tôi ăn hết còn sợ đói, huống gì chia cho hân chứ.

- Có, tôi muốn ăn.

Hân gật đầu, mỉm cười, cúi người xuống, nhưng cái miệng hân không hướng vào cái bánh kem trên tay của tôi, mà là mấy vụn bánh kem dính trên khoe miệng của tôi.

Tôi cảm nhận có cái gì đó ướt ướt mềm mềm liếm trên mép của mình. Phút chốc, tim hoảng loạn, đầu óc trống rỗng, không suy nghĩ được gì. Giống như có dòng điện chạy xuyên cơ thể, rất nóng. Và hình như cái lưỡi đó vẫn chưa hưởng thụ đủ, tiến vào trong, khéo léo luồn lách qua hai hàm răng đang hé của tôi, mang theo nhiệt độ nóng rát và chơi đùa trong miệng của tôi, không chút nề tình và cũng không có ý dừng lại.

Hân ta đang làm cái quái gì thế chứ. Sàm sỡ. Sao hân dám lộng hành thế chứ. Không được.

Tôi dùng hết sức vùng bàn tay còn lại của mình lên, hạ một cú chính xác vào gáy, đến lúc tưởng hân sắp bất tỉnh thì hân lại gơ tay chộp lấy cách nhẹ nhàng.

Không như lần trước, Minh vẫn không buông tôi ra, dùng một tay ôm chặt lấy đầu tôi, cứ thế tiếp tục cái trò điên rồ này.

Tôi gần như mất hết ý thức, cả hơi thở bị hân khống chế, ngọt ngọt. Nụ hôn sâu dần, sâu dần, kéo dài lâu đến nỗi tôi muốn ngất xỉu vì ngọt thở thì hân mới tôi ra, cho tôi cơ hội sống sót.

Tôi nặng nề thở dốc, lấy lại hơi thở đều đặn, và tôi...không còn có thể suy nghĩ được gì rồi. Chân tay bủn rủn, cái miệng sưng đỏ và cảm giác vẫn hơi tê. Lâm Vũ Quỳnh tôi bị là sao vậy chứ.

Cho đến khi hân gật đầu với một vẻ rất thoả mãn nói:

- Ừ, bánh rất ngon.

Tôi sực tỉnh trở về với hiện tại của mình.

- Đồ tồi, anh...anh..- Tôi hét- Sao anh dám...

- Tôi nghĩ cô thích nó đấy,

- Anh bị điên à, khôn nạn.- Tôi tức giận gào lên, đưa chân đá vào bụng hân một cú thật đau

Đúng, cậu ta nói đúng, tôi không ghét nụ hôn của hân, nói thẳng ra, tôi thích sự mềm mại ngọt ngào cậu ta mang lại. Và vì sao tôi lại thích chúng ư. Tôi không biết, tôi không biết gì hết.

- Tôi biết rồi, đánh người cũng là một cách để cô che giấu cảm giác của mình, phải không?- Hân ta cười nhẹ, ánh mắt màu nâu ánh lên tia sắc nhọn như muốn xuyên thủng người đối diện.

- Tên khùng, anh im đi, thật xấu hổ anh biết không?- Tôi thở mạnh, tức giận, nhưng tôi không nhìn hân.

Vì tôi không dám đối mặt với đôi mắt tinh quái kia. Bởi vì hân rất dễ dàng đoán ra sự thật.

Và sự thật chứa trong mắt tôi là gì? Tôi không biết.

- Xấu hổ, vì cô thích tôi hả?

...bộp...

Chiếc bánh kem ngon lành ngự trị trên mặt của Minh không để hân nói hết câu.

- Anh khen nó ngon thì ăn hết đi.

Tôi quay ngoắt, bỏ đi với những bước dài và nhanh. Tại sao tôi lại phải tỏ thái độ giống như mình đang che giấu việc gì đó, tại sao chứ. Tôi bị cái gì nhập vào không chế vậy.

Thích Vũ Nhật Minh, haha, thích tên đó à, không bao giờ. Hắn ta là cái gì mà tôi phải thích chứ, có tầm thường quá không.

Tôi chưa quên nguyên tắc tự tôi đặt ra cho bản thân đâu. Tuyệt đối không bao giờ được chứa Vũ Nhật Minh vào trong tim, sẽ đau đấy.

Chỉ là hắn ta vừa mới hôn tôi nên tôi mới cảm thấy bồn chồn thôi mà, sẽ chẳng có gì hết đâu.

14. Chương 14

- Ê, Vũ Nhật Minh, anh cũng phải nhận từ độ lượng với cái người mang danh vợ của anh chứ, điểm thi có cần phải cao thế này không?- Tôi quắc mắt nhìn hắn, gần từng chữ với hắn, khi nhìn cái bảng điểm của Minh.

Sao lại như thế này cơ chứ, điểm thi của hắn sao lại ột cách đáng kinh ngạc thế chứ. Toán 98, văn 82, ngoại ngữ 100, hoá 97, lí 95, sinh 100, tổng 576/600, xếp loại giỏi và chỉ thua thủ khoa có 2 điểm.

Chênh lệch quá lớn với cái đứa nằm ở top cuối như tôi vì điểm số của tôi thấp tận cùng của tận cùng. Chỉ có 284/600, còn chưa được loại trung bình nữa. Ờ, thì tại đạo này tôi lười học, không phải, bản tính lười học ham chơi ham ngủ có từ lúc mới sinh ra rồi, nay chỉ tiếp diễn lại cách bình thường như cân đường hộp sữa thôi.

Cơ mà vẫn ức chế, tại sao kẻ thù của tôi lại giỏi vượt tôi về tất cả mọi mặt như thế chứ? Từ ngoại hình, tiền tài, độ đào hoa nay lại cả trí thông minh nữa. Sao thấy tự nhiên tôi biến thành con kiến nhỏ tí tẹo đứng trước mặt con voi Minh thế này.

Hắn ta không phải là con người, vì con người sao có thể hoàn hảo quá đáng thế chứ. Hắn ta có thể là người ngoài hành tinh hoặc là một con ma cà rồng lọt thỏm vào trái đất.

Trời ơi, đáng sợ quá.

- Hừ, biết là xấu hổ rồi sao không có gắng phấn đấu để bằng tôi đi, đồ đầu...

- Đầu gì?- Tôi quắc mắt, vênh váo đe dọa để hắn không phun ra cái từ cuối cùng.

- Đầu dưới dưới thân cây chuối.- Hắn ta nhún vai đáp lại.

Dưới thân cây chuối...hả, là củ chuối.

- Anh anh, anh nói ai đầu củ chuối.- Tôi nghiêng răng.

- Tôi nói là dưới thân cây chuối mà, đây là tự cô suy diễn thôi.

- Tên khùng, muốn chết à, cho anh toại nguyện.- Tôi hét lên.

Vậy là trò chơi mèo đuổi chuột lại diễn ra trong phòng khách nhà họ Vũ như một cái luật lệ khó bỏ. Và người luôn luôn bị trêu tức đến mức biến thành mèo là tôi. Tức chết mất.

- Ấy chà, vui nhỉ?

Đến lúc tôi túm được cổ áo hắn chuẩn bị thành cao thủ boxing thì có giọng nói bên ngoài vang lên khiến tôi giật mình.

Lập tức buông cổ áo hắn ra, tôi luống cuống cúi đầu chào. Và suýt sịt máu mũi vì máu dê trong người sôi trào ra ngoài. Gì nữa đây, lại là một hoàng tử, đẹp trai sánh ngang với Minh luôn.

Đáng người cao, chân dài miên man, da trắng. Mái tóc đen cắt tỉa tinh tế và đôi kính cận nhìn thật là một người tử tế. Thiên thần, đích thị người này là thiên thần. Nụ cười sao mà sáng chói, đẹp lung linh thế.

Ai đây? Tôi lập tức hình thành ngay câu hỏi này trong đầu.

- Anh Long, sao anh về rồi à. Sao về không kêu em ra đón, mấy năm qua anh khoẻ không?- Minh tiến lại, cười tươi.

- Đương nhiên là rất khoẻ, còn em, chà, em thành một anh chàng đẹp trai quá đấy.

- Haha, còn thua anh nhiều.

Qua cuộc trò chuyện của hai anh chàng đẹp trai thì đứa có hơi ngố về trí tuệ như tôi cũng đoán ra một phần, anh chàng thiên thần kia là anh trai của Minh, tên Long, đi du học hay đại loại như thế vài năm trời, giờ trở về.

Chà, phải nói sao nhỉ, có một kết luận được rút ra, cái dòng họ nhà này sao toàn sản xuất ra trai đẹp ấy nhỉ. Từ bố mẹ Minh, ông bà nội ông bà ngoại, cô dì chú bác, ai cũng mang một vẻ đẹp hiếm có hết. Chắc, tình hình thì thật là độc ác với mấy cô gái có máu hám giai mà.

Nhưng tôi cực kì ấn tượng với anh Long đấy, cung cách lịch sự, ăn nói dễ nghe và đặc biệt nụ cười thân thiện đẹp phải biết, khác hẳn tên Minh, suốt ngày chọc điên tôi lên phát ghét, chà chà, hâm mộ anh này quá đi.

- Đây là...- Trò chuyện một hồi, cho đến lúc nhận ra tôi suýt khóc vì bị cho ra rìa thì anh Long mới quay qua, cười với tôi.- Xin chào, rất vui được gặp em, cô bé, em là bạn của Minh hả?

Trời ơi, người đầu mà lịch sự thế không biết.

- Chào anh, em tên Quỳnh, em cũng rất vui khi được gặp anh.- Tôi cười toe toét đáp lại anh.- Em là...

Tính phun ra là bạn của Minh, nhưng hần đặng sau cứ quắc mắt ra hiệu này nọ.

- Em là...- Tôi ngắc ngứ, giờ chả lẽ lại nói là vợ của hần chắc.

Không đời nào.

- Cô ấy là vợ của em, bộ ở bên Mĩ anh không nghe tin em cưới vợ sao?- Tên Minh chen vào.

- À, có chứ. Nhưng anh nghĩ nó là trò đùa nên không tin, không ngờ là thật.- Anh Long cười nhẹ, quay qua phía tôi- Em rất dễ thương đấy.

Tôi và Minh, đồng loạt há hốc mồm vì câu khen của anh Long. Trời ơi, anh ấy khen tôi dễ thương kia. Hí hí

- Con nhỏ ấy dễ thương nổi gì.- Lại là Minh.

Bộ hần không thể rộng lòng mà không xia xói tôi một lúc được sao, đặc biệt là lúc anh Long đang khen tôi cơ chứ.

Hai người, tôi và Minh, đồng loạt lừ mắt nhìn nhau nãy lửa, face to face độ độ...lì.

- Cái gì rơi này. - Giọng anh Long kéo tôi và hần ra khỏi cuộc độ sức bất phân thắng bại.

Tôi sốc khi cái tờ bảng điểm, nó mang tên tôi. Trời ơi, anh đang nhìn điểm số của tôi. Đừng nhìn nữa, mắt anh có thể mù vì nó thấp vượt mức đấy.

Mắt mặt quá, ấn tượng ban đầu bay biến hết rồi. Tưởng tượng đến cái cảnh anh Long quay qua, nhìn tôi một cách khinh thường rồi cười nhạo thì nhục không đến đâu cho hết.

- Anh có thể giúp đấy. Anh sẽ dạy kèm kiến thức cho em. Và tiện thể để anh thực tập tay nghề luôn, anh sắp là thầy giáo rồi mà.

- Dạ, em rất thích, cảm ơn anh.

Anh Long là anh Long, anh không phải là tên Minh đáng nguyên rủa kia, thế nên anh ấy sẽ không hành xử kiểu coi thường người khác như Minh đâu.

Anh Long tuyệt quá, tôi thích anh ấy rồi đấy.

- Ê, LÂM VŨ QUỲNH, CÔ BỊ ĐIẾC HẢ?

Tiếng hét của Minh khiến tôi giật nảy mình.

- Làm gì mà gọi to vậy?- Tôi cau.

- Nãy giờ tôi gọi cô mấy lần rồi, ăn cơm đi, cô mơ mộng gì thế?- Minh ngồi đối diện với tôi, nhét miếng thịt vào miệng tôi, tức giận.

- Tôi mơ gì kệ tôi.- Tôi quát, cố gắng nuốt cục thịt to sụ trong miệng, tên này thật lag độc ác.

Cố nuốt miếng thịt xuống, tôi nói:

- Anh Long ấy, thật là lịch sự nhỉ? Sao anh ấy lại có nụ cười đẹp thế không biết, trời ơi, cô nào mà yêu được anh Long chắc phúc ba đời.

- Đừng nói với tôi là cô thích anh Long đấy.- Minh nhìn tôi, quắc mắt đáng sợ.

- Tôi thích ai là quyền của tôi chứ, mà một người như anh Long ai mà lại không thích. Anh ấy rất đáng tin cậy, không như ai đó, chỉ biết xỉa xối tôi.

- Tôi cấm cô thích anh ấy, và cô phải giữ bí mật với anh ấy chuyện tôi và cô. Tôi nói trước, phiền phức đấy.

- Tại sao cấm tôi thích anh ấy chứ?- Tôi vênh váo.

- Không cần biết, hiện giờ chúng ta đang là vợ chồng đấy, cho dù có là giả dối đi chăng nữa thì vợ mình nói thích người khác là không chấp nhận được.- Hắn ta nói, vẻ chắc nịch.

Làm như tôi là nô lệ của anh ta ấy, quên đi, Lâm Vũ Quỳnh tôi cũng có chủ quyền riêng của mình chứ.

- Nhưng trước sau gì rồi cũng sẽ li hôn mà, không lẽ cứ sống như thế này cả đời chắc, chẳng phải trước khi kết hôn đã thỏa thuận sẵn rồi sao.- Tôi cãi lại, rất ngang nhiên.

Vấn đề vẫn chỉ là vấn đề, chúng tôi kết hôn chỉ là một cái có hết sức vô lí và vô vắn, tôi không thích Minh, hắn cũng chẳng ưa gì tôi, không thể sống như thế này được. Định nghĩa một gia đình thiêng liêng lắm.

- Tôi cấm cô nhắc đến từ li hôn thêm một lần nữa.- Hắn vút đôi đũa xuống bàn, tức giận đứng dậy, nhìn tôi như con thú dữ nhìn con mồi.

- A nh có quyền cấm tôi chắc, vô lí hết sức, tại sao chứ.

Đáng tiếc tôi không phải con mồi của Minh, tôi có thể đường hoàng cãi lại hắn.

- Chỉ cần biết hiện tại cô đã là vợ tôi.

Tôi giật mình vì tiếng hét to của Minh, trời ơi, chúng tôi chỉ cãi nhau bình thường như trên trời dưới biển thôi mà, sao hắn giận dữ thế chứ.

Nhìn hắn bỏ thẳng lên lầu tôi thấy có cái gì đó bất an. Tôi đã làm cái gì có lỗi với hắn hay sao.

Hơ tên này, hắn ta học cái thói phách lối ở đâu thế nhỉ? Dám tỏ thái độ với tôi, quên đi. Tôi không phải là cái loại nhu mì để cho hắn lên mặt vênh váo được, còn bày đặt sang chảnh hết con gái nữa chứ. Công tử bột.

Nhưng mà...

Bữa ăn này, thực buồn quá...

- Em chào anh, em xin lỗi, tại kẹt xe quá nên em đến muộn.- Tôi đứng trước cửa căn hộ nhà anh Long, cười tươi.

Hôm nay là buổi học miễn phí đầu tiên của tôi mà thầy giáo là một anh chàng đẹp trai mê li luôn, lại còn lịch thiệp nữa chứ.

- Ủ, không sao, em vào đi.- Anh Long mở cửa mời tôi vào.

Điều đầu tiên tôi ngạc nhiên khi bước vào trong phòng của anh Long chính là tất cả mọi nơi, trên bàn, ghế, nóc tủ, dưới đất bày la liệt toàn mô hình lắp ráp robot với đủ loại kích cỡ màu sắc.

- Xin lỗi em nhé, nhưng đây là sở thích của anh, anh rất thích sưu tầm những thứ này.- Anh Long cười trừ.

- Woa, em cũng rất thích chúng, nhưng mà sưu tầm thì em không có khả năng, đẹp thật đấy.

Tôi có nói với các bạn chưa, những loại lắp ráp mô hình này tôi rất mê. Có những lần nhịn ăn trưa hàng tuần liền để giành tiền mua một món về, chưa kịp mày mò ráp chúng lại thì mẹ ôm tắt tắt vứt ra sọt rác với cái quan điểm: - Con gái ai lại chơi thứ nam tính này.

Vậy đấy, và từ lúc đó tôi chỉ dám nhìn, không dám mua. Trời đất, anh Long thích mấy thứ này, thật là hay quá.

- Thế hả? Vậy là chúng ta rất hợp nhau đấy, em thích bộ nào cứ lấy nhé. - Anh Long nhìn tôi cười.

- Ha ha, dạ thôi, chúng mà vào tay em thì chỉ mấy chốc là tan tành luôn ấy ạ.

- Em uống gì không? Chúng ta còn phải học bài nữa chứ.

- Anh cho em li nước lọc ạ.

...

Một tuần, chính xác là một tuần kể từ khi tôi được anh Long dạy kèm các môn học chính, quả thật lực học của tôi có tiến bộ hơn hẳn. Mấy công thức toán lí hoá giờ thấy không giống như rễ cây nữa, hay mớ từ mới tiếng anh khó thuộc, anh Long đều dạy tôi rất tận tình.

Anh ấy, chắc chắn sẽ trở thành một giáo viên tốt, một con người lí tưởng để mọi đứa con trai phải phấn đấu.

Trên hết, thích nhất là anh ấy khen tôi rất thông minh, tiếp thu kiến thức rất nhanh. Lí do điểm kiểm tra của tôi kém chính là tôi...lười học.

He he, có người khen tôi đấy, nỗ lực, nỗ lực.

Vụ học hành coi như được giải quyết một cách ngon lành, nhưng hết rắc rối này lại đến rắc rối khác. Đạo gần đây, không hiểu Vũ Nhật Minh hâm hâm làm sao ấy, hẳn ta lúc nào cũng vác nguyên cái mặt hầm hầm dữ tợn. Tôi nói gì là tỏ vẻ tức tối cái đó, đặc biệt là về chuyện học thêm ở nhà anh Long. Thật chẳng dễ hiểu hẳn tí nào.

Tôi đã làm cái gì sai sao, sao hẳn tự dưng bỗng nhiên hâm hâm thế chứ không biết, đúng là con gái khó đoán, con trai còn khó đoán hơn. Tôi phải làm cái gì đây chứ?

Bực mình quá đi mất. Mỗi khi tôi mà đã thối chí cái gì mà không có câu trả lời là tôi cảm giác rất khó chịu. Đại khái giống như là tôi đi bán rau hay cái gì đó, bị một bà cô ăn mặc rất thời trang, tay đeo đầy vàng bạc châu báu nài nỉ để tôi giảm giá rau đi 2 trăm đồng ấy. Ưc chế.

Tôi phải hỏi thẳng cái tên bản tính kiêu ngạo này thôi. Cứ cái đà này thì tôi phải mất công đi truyền máu vì tức ợc máu mồm mất.

- Này, tên kia, mấy ngày nay tôi mặc nhầm quần lót của anh hả?- Tôi tức giận chỉ thẳng vào cái bản mặt đẹp mã nhưng phách lối của Minh.

Chắc, giờ nghĩ lại tôi thấy mình ăn nói bất lịch sự quá. Mặc nhầm quần lót của hắn có mà ra điên rồi. Hâm nạng.

Nhưng mà tôi chẳng còn vốn liếng gì để lôi ra mà chửi hắn nữa. Mai lại phải trau dồi thêm kiến thức vào quyển sổ tay của mình rồi.

- Nhấn mặt cái con khi? - Tôi trợn mắt với cái thái độ mặt nhăn như khi ớt của hắn, ừ, thì nó có hơi bá đạo một chút, nhưng trong trường hợp này dùng cũng tốt mà.

- Ý gì đây.- Hắn nhìn tôi, mặt bình thản chỉ muốn phang nguyên cái đầu chảo vào mặt.

Giống như bộ phim hoạt hình Tangle của Walt Disney ấy, Rapulzu phang nguyên cái chảo vào mặt khiến Usui ngất trên giàn quất luôn đấy thôi.

- Ý tôi à, có rất nhiều đấy, tôi mặc nhầm quần lót của anh, anh mặc nhầm áo lót của tôi hoặc đại loại như vậy hay sao mà cả tuần này anh toàn tức giận không rõ nguyên do thế hả?

Hắn trợn trừng mắt với câu nói có duyên, rất có duyên của tôi. Sau đó, bật cười:

- Ha ha ha, cô mở đầu hơi nhiều đấy- Nụ cười rất đẹp, rạng rỡ mà sao tôi thấy nó đen tối quá vậy.

Tôi đang làm cái gì thế, tôi đang bị hút bởi nụ cười chết người đó sao.

- Mặc kệ, tôi đang hỏi lí do đằng đằng đằng- Tôi gạt phắt mấy thứ vớ vẩn sang một bên.

- Vậy bây giờ tôi hỏi nhé, người cô yêu thân thiết với người khác cả ngày, lại còn luôn miệng khen người ta trước mặt cô, cô sẽ phản ứng thế nào?- Cái gì đây, tính hỏi ngược lại á. Hắn khôn hơn tôi tưởng.

- Đương nhiên tôi sẽ cho cô ta tắm bằng axit, hay dùng dao lam vẽ tranh trên mặt cô ta rồi. Sao anh lại hỏi lạc đề vậy chứ.- Tôi vênh vác trả lời- Nhưng tôi đang hỏi anh cơ mà.

Rắc rối quá đi mất.

Hắn nhếch môi cười khẩy, tiến lại gần tôi một cách chậm rãi.

- Thế à- Hắn đáp lại một câu chẳng ra ngô cũng chẳng ra khoai.- Lúc đó chắc cô ghen điên lên đúng không?

- Đương nhiên rồi, nhưng cũng không hẳn đâu, tình yêu đích thực là phải tin tưởng lẫn nhau, nếu mà người tôi yêu yêu tôi thật lòng thì tôi chẳng có lí do gì để ghen cả, còn nếu hắn ta ko yêu tôi thì tôi tôi cũng đâu có tư cách ghen, yêu đơn phương khổ lắm.- Tôi thở dài.

- Cô nói hay thế, chẳng lẽ cô yêu rồi sao, người đó là tôi đúng không?

Anh ta nói khiến cái tức trong lòng tôi vốn dĩ đã cao phun trào vượt sức tưởng tượng. Thích hắn, tôi thích hắn á. Sặc, tên này kiêu ngạo tự sướng còn hơn cả đại ca như tôi. Chắc, mà nghĩ lại thì eo ơi, tôi vừa nói mấy cái gì vậy chứ, nghe sốt muốn ối. Trời ơi, dạo này không chăm chỉ luyện tập mấy từ chửi rửa nên quên hết rồi đấy mà.

- Này, nhầm kịch bản hết rồi. Tôi hỏi lí do vì sao anh dám tỏ thái độ tức giận với tôi.- Tôi ngay lập tức chuyển đề tài vào đúng vị trí của nó.

Hắn ta nhìn tôi một hồi lâu, đôi mắt đẹp che dấu vô vàn điều bí ẩn mà đứa nông cạn như tôi không bao giờ có thể đoán ra được điều gì. Xoáy sâu, sâu trực tiếp vào mắt tôi khiến tôi ngừng thở để chờ đợi điều hắn sắp nói.

- Vì cô là đồ ngốc.

Nhún vai, chép miệng, quay ngoắt, đi thẳng.

- Hả...anh mới ngốc đấy tên kia.

Mấy chuyện này là gì vậy cơ chứ?

15. Chương 15

Buổi sáng chủ nhật, tôi dậy sớm vì phải đi học ở nhà anh Long. Bước xuống nhà ăn, kéo bàn xuống, tôi thấy phần thức ăn đang dở dang đặt đối diện mình. Bố mẹ chồng bận công việc, thường chỉ về nhà những lúc cần thiết. Ngoài cô giúp việc ra chỉ còn mỗi tôi và Minh quanh quẩn trong cái căn biệt thự rộng như thế này.

- Minh đâu ạ?- Tôi hỏi cô giúp việc đang lục đục lấy chén đĩa của Minh vừa ăn xong đi rửa.

- Cậu chủ ăn sáng từ sớm và ra ngoài rồi, tôi tưởng cậu chủ nói với cô rồi chứ.- Cô giúp việc đáp.

- Không, anh ấy có nói gì đâu ạ.

Mặt tôi nghệt ra, hần đi đâu và làm gì vào sáng sớm thế này mà không nói tôi biết chứ. Thường thì những ngày chủ nhật, hần toàn ngồi ở nhà xem phim thôi, rất ít khi ra ngoài.

Ôi trời, buồn cười quá, tôi tự dưng thấy mình giống hệt mấy cái bà vợ lo lắng cho chồng ấy. Hần đi đâu làm gì là việc của hần, lớn rồi chứ có bé rại gì đâu mà đi đâu cũng canh chừng như con nít. Ăn tiếp thôi, còn phải học nữa.

Chắc, dạo này tôi cũng thấy mình chăm học bất bình thường luôn, thì ai bảo tại anh Long dạy dễ nghe, dễ hiểu thế cơ chứ. He. Khuôn mặt anh ý sao mà đẹp như thiên thần thế không biết, giọng nói trầm ấm dễ chịu thế không biết và sao lại có người đáng ngưỡng mộ thế này không biết luôn.

Tôi quyết định rồi, thay vì tôi, từ bây giờ trở đi, anh Long sẽ là thần tượng để tôi phấn đấu. Nói thế cho oai thôi, chứ phấn đấu đến kiếp sau tôi cũng chưa được bằng anh Long đâu. Chắc, cái dòng họ này thật là siêu nhân, ai đẻ ra cũng siêu phàm về mọi thứ hết á.

Tôi mặc một chiếc áo thể thao màu trắng mà con Hà nó mua cho cách đây hai năm để tôi thi đấu giải bóng rổ và chiếc quần bò cũ rộng thùng thình đến khu chung cư của anh Long. Một kinh nghiệm rút ra, người ta trông quê mùa lồi thối một tí sẽ rất tri thức. Cảm tưởng tôi giống như con một sách chăm học vậy, thêm cái kính không độ vào nữa, trời ơi, ra đường ai cũng ngưỡng mộ.

Mà công nhận là tôi phục tôi ghê, hí.

Vừa lúc bước đến cửa thì anh Long bước ra, vẻ mặt sâu thẳm:

- Chung cư mất điện, chưa sửa được em ạ. Tình trạng không có máy điều hoà thì học hành làm sao chứ em.

... ..

Vậy là địa điểm học của hai anh em chúng tôi chuyển đến công viên gần đó, rất mát mẻ, dễ chịu mặc dù có hơi ồn ào vì trẻ con chơi ở gần đó. Nói chung là một nơi thật tốt để hấp thụ kiến thức cách tốt nhất.

- Cái này, em hiểu chưa.

Sau khi giảng một hồi lâu, anh Long ngược mắt lên hỏi tôi, thấy tôi đang chống cằm nhìn anh chăm chú.

- Đây, em không nghe giảng hả?- Liền sau đó là cái cốc đầu...nhẹ như lông hồng. Anh Long rất dịu dàng mà.

- Em tự hỏi anh và Minh có phải là anh em không nữa. Hần chẳng giống anh tí nào.-

Tôi thở dài ngao ngán.

Hần ta so với anh Long khác như trời với vực, mặc dù có vẻ đẹp bên ngoài sánh ngang nhau, nhưng anh Long mang vẻ ôn hoà, dễ mến, hiền lành. Còn Minh thì lại mang vẻ đẹp lạnh lùng huyền bí nhưng rất cuốn hút. Đây là còn chưa kể phần tính cách của hai anh em nhà này đâu.

Nếu như cho tôi chọn một trong hai, tôi chắc chắn sẽ chọn anh Long, vì tôi thích những người hiền lành, tử tế mà.

- Sao em lại nói thế.

- Giá như hần bằng một phần của anh thôi thì chắc em yêu từ lâu rồi.- Tôi nói, không thêm suy nghĩ.

Chợt nguyên rửa mình hàng trăm cái vì cái tội ngu ngốc, chết cha, tôi lỡ nói mất rồi.

- Nhưng em yêu Minh thì em mới lấy Minh mà.- Anh Long nhìn tôi, tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi lập tức cười xoà lấp liếm:

- Ý em là rất lâu trước kia ấy, em quen hần ta từ bé mà, mọi tật xấu của hần em đều biết hết.

- Thế hả? Vậy là ý em nói em thích anh đúng không?- Anh Long cười láu cá, gõ gõ cây bút đang cầm trên tay lên trán, vẻ đùa vui.

- Đúng, em rất hâm mộ anh.

Haha...hàng loạt tiếng cười được vang lên, ở bên cạnh anh Long lúc nào tôi cũng thấy thoải mái quá.

- Chào hai bạn, hai bạn muốn tham gia trò chơi này không?

Tôi và anh Long đồng loạt quay lên nhìn, một cô bạn gái trong bộ váy hoa văn lòe loẹt đang cười toe toét nhìn chúng tôi.

Tôi và anh Long đồng loạt nhìn nhau, nhún vai không hiểu gì.

- Công viên mới khai trương một trò chơi dành cho các cặp tình nhân, tôi thấy hai bạn cười với nhau rất tươi, chắc các bạn đang hẹn hò. Hãy chơi cùng nhau, đương nhiên sẽ

có quà.

- Không không, chúng tôi không...- Tôi đang tính giãy nảy lên để phản bác ý nghĩ chúng tôi là một cặp của cô bạn kia thì anh Long lập tức vô vai tôi, suýt một cái ra chiều im lặng.

- Phần thưởng của trò chơi này rất hấp dẫn, giải đặc biệt sẽ là vé đi chơi khu du lịch quốc tế dành cho hai người, các bạn nên thử...- Cô gái vẫn tiếp tục luyên thuyên khi thấy chúng tôi không có phản ứng gì?

- Nghe thích chứ, em muốn chơi không?- Anh Long cười.

Nhìn nụ cười đẹp thế này, chẳng lẽ trả lời là không.

- À, cũng nên thử...

Quỳnh ơi là Quỳnh, sao tôi có thể hám trai đến cỡ đó chứ.

Trò chơi kết thúc, với sự thông minh nhanh trí của anh Long và sự lanh lợi quậy cọ không ai bằng của tôi, chúng tôi giành giải nhất.

Hai vé chơi trong khu du lịch quốc tế dành cho cả ngày.

Ôi trời, thích thế cơ chứ.

- Chúng ta giống cặp đôi hoàn hảo đấy chứ?- Anh Long cười vui vẻ.

- Rất có khả năng, haha- Tôi để thêm.

Được ghép thành một cặp hoàn hảo với anh Long thích thật đấy. Một người lí tưởng thế cơ mà, xem những ánh mắt thần phục xem lẫn ghen tị của mọi người khi tưởng chúng tôi là cặp đôi mà xem, tức cười thế không biết.

Làm người yêu của anh Long, đi đâu cũng bị con gái nó nhìn bằng ánh mắt hình viên đạn, thú vị phết. Nhưng đấy chỉ là trò chơi thôi, chuyện của tôi và Minh cũng vậy.

Sao nhắc đến chuyện của tôi và Minh chỉ là giả dối tôi lại thấy tim mình như bị dính ớt cay là sao vậy.

- À, anh ơi...em...- Tôi ấp úng.

- Gì thế?

- Anh cho em xin tấm vé của anh được không? Tại vì dạo này thấy Minh khác khác, chắc gặp phải chuyện gì buồn rồi, em muốn cậu ấy đi chơi cho thư giãn đầu óc ạ.

Chuyện gì xảy đến thì cũng mặc kệ, tôi và Minh vẫn là vợ chồng và đang sống cùng một nhà, vẫn có thể đường hoàng đi chơi có sao đâu.

Mười giờ đêm...

- Đâu rồi, sao tìm mãi không thấy chứ.- Đó là cái giọng lo lắng sốt ruột của tôi.

Đồng nghĩa với nó là bộ dạng lấm lem, mồ hôi túa ra trên trán, ngồi xổm hí hoáy bối trong lùm cỏ. Thê thảm hết mức.

Phải, tôi làm rơi một thứ, đối với Minh chắc hẳn chẳng coi là cái gì nhưng nó lại rất quan trọng đối với tôi, chiếc nhẫn cưới mà cậu ấy đã tặng tôi trước đây.

Tôi làm rơi nó trong công viên này, bằng mọi giá phải tìm được nó. Nó rất quý giá, vì đó là món đồ đắt tiền à? Không phải, vì đó là của Minh tặng tôi, còn lí do vì sao thì tôi sẽ không trả lời được đâu. Chỉ cần tìm nó lại thôi.

Ở đâu vậy chứ? Tôi đã tìm mấy tiếng đồng hồ.

- Quỳnh, mình về thôi em.- Anh Long đứng cạnh tôi, lo lắng hỏi.- Muộn lắm rồi đấy, để lúc khác tìm cũng được mà.

- Không được, em phải tìm cho ra, không khéo ai nhặt được không trả lại thì sao?- Tôi vẫn lụi hụi bối từng cọng cỏ.

Chỗ này, chỗ kia,...nhấn ới, mày ở đâu rồi, đừng chơi trò trốn tìm nữa. Mày ra đi. Tao mệt lắm rồi đấy.

- Thưa quý khách, công viên chúng tôi đến giờ đóng cửa rồi ạ.

... ..

- Thôi, nếu chỉ là một chiếc nhẫn, anh có thể mua cho em được mà.- Anh Long nói.

Anh Long đâu có phải là Minh, anh mua thì được gì chứ.

- Đó là nhẫn cưới của em, mất nó thì...- Tôi nhăn nhó, không chịu ngồi yên.

Phải làm sao bây giờ.

- Nhẫn cưới, vậy thì anh có luôn đây.

Anh Long cười, vào phòng lấy ra một chiếc hộp rất đẹp, trong đó là một chiếc nhẫn, trời đất, tôi há hốc mồm, nó giống hệt cái của Minh tặng tôi.

- Sao anh có nó?- Câu hỏi này đương nhiên không thể nào không xuất hiện bây giờ.

- Minh chưa nói với em sao, dòng họ Vũ nhà anh có một tục lệ rất thú vị. Cứ một đứa trẻ nào trong họ được sinh ra sẽ được tặng một chiếc nhẫn để tặng người mình yêu.

Vô lí, nếu là để tặng người yêu thì thật là buồn cười, tặng sớm như thế đâu biết cỡ tay của người sẽ yêu sau này chứ. Trong trường hợp của tôi thì khác, tôi đeo rất vừa, nhưng nếu Minh lỡ yêu cô nào khác gầy hơn hay mập hơn thì sao? Chẳng lẽ vẫn phải đeo nhẫn khác cỡ tay chắc.

Mà, chắc, tôi linh tinh quá. Nhẫn đâu cứ nhất thiết là để đeo vào ngón tay, người ta có thể đeo tranh trí trên cổ, hoặc để làm vật trưng bày chẳng hạn.

- Nhưng anh đưa nó cho em, thế sau đó người yêu của anh...

Đúng thế, còn người anh ấy yêu thì sao, cô ta mà biết anh ấy đưa tôi chắc cho tôi ngâm mình trong axit mất. Nghĩ đến cái cảnh đó, rùng mình...

- À, em cứ cầm đi, coi như thay thế vào cái của Minh, cậu ấy không phát hiện đâu, nó giống nhau mà. Còn về bạn gái anh thì em khỏi lo, cứ cầm lấy nhé.- Nụ cười chói lóa.

- Nhưng...- Tôi ngắc ngứ.

- Không nhưng gì nhé.

Nhưng anh đâu phải là Minh, anh là anh Long, mặc dù tôi rất mến anh ấy, nhưng anh ấy không thay thế được Minh.

- Em cảm ơn.- Tôi mỉm cười, đeo vào ngón tay áp út của mình, cười.

Sao nó chẳng có cảm giác gì là sao?

- Được rồi, thế muộn rồi, anh lấy xe đưa em về nhé.

....

Tôi chào tạm biệt anh Long vì đã đưa tôi về nhà, mệt mỏi lết thân xác lem luốc như bù nhìn di động vào nhà, mấy tiếng công cốc, thật đúng hết Giã trang xe cát biển đông ấy.

Mai phải tới công viên tiếp tục tìm thôi, và nhanh chóng trả lại cho anh Long cái nhẫn quý giá này nữa. Càng nghĩ càng thấy tôi lấy nó về chẳng đúng tí nào.

- Hôm nay cậu đi đâu.

Vừa bước đến cửa phòng, chưa kịp tra chìa khoá vào ổ tôi đã giật mình vì giọng nói lạnh sống lưng, không cảm xúc của Minh.

- À, tôi đi tới nhà anh Long học bài, tưởng cậu cũng biết chứ.- Tôi nhún vai đáp tỉnh queo.

Minh mỉm cười, nụ cười đẹp mà sao tôi thấy nó đáng sợ quá vậy.

- đương nhiên là tôi biết, chỉ là tôi thắc mắc hai người học gì trong trò chơi tình nhân vậy, hoặc là học cái gì mà tận đến đêm mới về.- Cậu ta nói, khuôn mặt chứa đầy hàm ý.

Trời, cậu ta nhìn thấy rồi, hết đường chối cãi.

- À, chỉ là giải lao sau giờ học thôi.- Tôi cười trừ.

- Giải lao hả? Đừng vô lí.Tại sao đến lúc này cậu còn nói dối.- Minh gằn từng chữ.

- Tôi có nói dối đâu.- Tôi run run.

- Không phải tôi đã nói với cậu sao, cậu đang là vợ tôi, sao có thể ngang nhiên chơi trò tình nhân với người khác, cậu không thấy xấu hổ một chút nào sao?- Minh quát lên, lần đầu tiên từ khi gặp, tôi thấy hấn giận dữ tới mức này.

Sao hấn ta lại giận dữ thế chứ, hấn ta có cần cấm đoán thế không? Đồ độc ác, tôi đã vì cậu mà chơi trò này đây, vì để cậu vui đấy.

- Tôi đi đâu, với ai là quyền của tôi, cậu là cái gì mà cấm tôi chứ. Không phải cậu lơ tôi cả tuần rồi hay sao, tiếp tục như thế đi.- Tôi tức tối cãi lại.

Đúng, cậu ta chẳng là cái gì hết mà cấm tôi cả. Chỉ có bố mẹ của Lâm Vũ Quỳnh mới cấm được Lâm Vũ Quỳnh thôi.

Thật là ngu ngốc khi mang hai tấm vé này về cho cậu ta mà.

- Chiếc nhẫn của cậu, chiếc nhẫn mà tôi tặng cho cậu đâu.- Hấn xông đến, cầm tay tôi với một lực rất mạnh.

Tôi bị hấn bẻ tay đau đến ứa nước mắt. Tên này, hấn ta có cần bạo lực thế không chứ.

- Đó là chiếc nhẫn cậu tặng tôi mà, bỏ ra, đau tôi.- Tiếng kêu oái từ cái miệng vốn dĩ đã rộng của tôi nay được phát huy hết tác dụng.

Tôi nói dối hấn nữa rồi. Vũ Nhật Minh, xin lỗi cậu, tôi chẳng còn cách nào khác cả. Tôi phải làm gì nữa đây. Một đứa con gái giả tạo.

- Haha, nhẫn của tôi tặng cho cậu mà tôi cũng không nhận ra sao? Cậu luôn miệng nói dối, cậu lấy cái này ở đâu,à phải rồi, chắc là của anh Long đây mà.Hoá ra Lâm Vũ

Quỳnh chỉ giống mấy đứa con gái tầm thường khác.

...Bộp...

Một tiếng giáng chói tai phát ra, Minh tát tôi, tất cả lực dồn vào bàn tay, in một vệt đỏ trên má tôi. Đôi mắt hấn nhìn tôi, đỏ ngầu căm phẫn. Hấn lúc này chỉ muốn nghiền nát tôi ra hàng trăm nghìn mảnh.

Tôi choáng váng với cái tát vừa rồi. Hắn ta, hắn ta tát tôi. Tôi cứng đờ người, đôi má do tiếp xúc mạnh từ bàn tay khoẻ khoắn của hắn trở nên đỏ, bỏng rát.

Tôi không còn nghĩ nổi được cái gì rồi.

- Cậu...tôi đã làm gì mà cậu dám đánh tôi.

Tôi hét lên giận dữ. Đưa bàn tay lên ôm lấy bên má đỏ sưng. Hắn ta là cái quái gì mà có quyền giận giữ với tôi. Dám tát Lâm Vũ Quỳnh, thật không biết sợ là gì mà.

- Người tàn nhẫn là cậu đấy.- Minh giận dữ quát to.- Cậu có biết cái ngốc nghếch của cậu khiến tôi bực mình.

- Mặc mớ gì phải bực mình vì tôi. Tôi liên quan gì đến cậu chứ.- Đúng với cái tính ngang bướng của mình, tôi cãi lại.

Tôi nổi điên rồi đấy.

Chuyện quái quỷ gì xảy đến thế này. Chết tiệt, biến hết hết đi.

- Cậu im đi, cậu càng nói thì càng bộc lộ cái về ngu ngốc của cậu mà thôi.

Minh gạt tay, dáng vẻ thật đáng sợ, giống như quỷ hiện hình vậy. Đôi mắt, đôi mắt của hắn sao lại đáng sợ đến mức này cơ chứ.

Nhưng tại sao...chỉ là một chiếc nhẫn thôi mà, tôi không hiểu gì hết. Đúng vậy, cậu ta nói đúng, tôi thật là một đứa ngu ngốc, không hiểu chuyện.

...Rầm...

Tiếng đóng cửa của Minh phá tan mọi thứ trong tâm trí tôi.

Thật rối ren, bực mình. Tại sao chuyện này lại xảy ra chứ.

Tôi không hiểu, tôi không hiểu gì hết.

Có những người sau khi cãi nhau sẽ cạch mặt nhau, hoặc là có thể làm hoà với nhau. Riêng tôi và Minh, sau cái tát giáng trời của hắn ngự trị trên má tôi, thì chúng tôi hoàn toàn không nói với nhau một câu nào.

Trong căn biệt thự to lớn vốn dĩ đã rất lạnh lẽo vì không có mấy người ở nay lại càng lạnh lẽo hơn khi tôi và Minh gây chiến tranh lạnh với nhau và nó không có dấu hiệu tăng nhiệt độ.

Nhưng có vẻ đó là cách lựa chọn duy nhất trong tình thế éo le này.

Nó khiến tôi rất...trống trải. Giống như sống mà không có linh hồn ấy.Tôi đã quá quen với việc cãi nhau hàng giờ với Minh bất phân thắng bại, ăn cơm cùng cậu ấy và ngồi chơi game với cậu ấy mỗi tối rồi. Sự xuất hiện của cậu trong cuộc sống của tôi, tôi đã hình thành từ rất lâu rồi. Và thiếu nó, thật trống vắng.

Chiếc nhẫn Minh tặng tôi, tôi không tìm thấy. Mấy ngày này tôi dò tìm khắp các góc ngách của công viên, từ từng cọng cỏ đến từng thùng rác, đều không có.

Trong kinh thánh có nói...cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở cho. Thế nên tôi sẽ tiếp tục tìm lại xem sao, nhờ đâu tôi bỏ sót một nơi nào đó và chiếc nhẫn nằm ngay đó thì sao.

Rồi nếu như, tìm thấy được, tôi phải làm gì. Tiếp tục đeo nó, hay trả lại cho Minh.

... ..

Bữa cơm tối hiếm hoi khi có sự góp mặt của bố mẹ chồng sau những cái hợp đồng ngập úng trên đầu. Rất vất vả.

Tôi chăm chú vào phần cơm của mình, bây giờ im lặng là cách tốt nhất để giải quyết mọi chuyện. Liếc nhìn Minh, thấy hắn cũng như tôi, ăn rất chuyên tâm. Dáng vẻ vẫn thế, toát lên sự cao ngạo lạnh lùng rất xa vời.

...Reng reng...tiếng chuông điện thoại.

- alo- Bố chồng đang ăn cơm nhắc chiếc điện thoại đả bên cạnh lên, trả lời.

- Cái gì nữa, cô bé đó lại không đồng ý sao? Nhưng đó là những người tốt nhất rồi. Sao cơ? Tiêu chuẩn gì nữa. Trời đất, rồi rồi, cứ để đó, tôi giải quyết.

Trả lời một hồi, bố tắt máy, ném chiếc điện thoại ra xa, thở dài.

- Lại chuyện của Sharie sao? Con bé đó thật kén chọn.- Mẹ tôi lắc đầu, vẻ lo âu.

- Bố mẹ có chuyện gì đúng không? Cái gì mà Sharie đó. Trông hai người rất mệt mỏi. -Tôi liền làm nụ cười toe toét hỏi lại. Một câu hỏi cổ lỗ sĩ tới mức không còn gì để hơn.

Mẹ tôi cũng mỉm cười đáp lại, trong đôi mắt chứa đầy vẻ lo âu:

- À, công ti ta có kí với công ti bên Pháp có kí một đồng thời trang cho tuổi teen, họ đã cử sang đây một cô người mẫu nữ nhưng cô ấy lại chẳng đồng ý một người mẫu nam nào trong công ti của chúng ta. Thật là mệt mỏi.

- Hợp đồng này rất có lợi để phát triển công ti trên thị trường Pháp.- Bố tôi buồn rầu thở dài.

Người ta nói, 50 tuổi bạn muốn giàu sang có của là không sai mà.

Ra vậy, chỉ là một cô người mẫu trẻ con mà khiến cả hai vị chủ tịch phiền não đến vậy, tôi tưởng con gái nước ngoài phải sống thoải mái hơn Việt Nam chứ, ai dè cũng kén chọn thật. Trên báo chí truyền thông, mọi người đều nói ATC là một công ti rất phát triển mà, đương nhiên người mẫu cũng phải thuộc dạng xuất sắc chứ. Tôi nhất định phải đi xem cô người mẫu tây này xinh đẹp đến đâu.

Đang suy nghĩ vu vơ, tôi giật mình, lập tức miếng cơm đang nhai nghẹn lại trong cổ.

- Con sẽ chụp hình với cô người mẫu Tây đó.- Giọng của Minh đều đều.

Không chỉ có tôi sốc, cả bố mẹ đều sốc. Minh đi làm người mẫu, chuyện có đùa không đấy.

- Con chưa từng nói muốn trở thành người mẫu.- Bố Minh ngừng ăn, nghiêm túc nói.- Không phải con muốn thừa kế công ti sao.

Đúng thế, chính vì thừa kế công ti, cậu ta và tôi mới cưới nhau mà.

- Chỉ là con muốn giúp rắc rối này thôi. Con không đủ tiêu chuẩn sao

Anh ta rất rất rất thừa tiêu chuẩn, cao trên 1m8, da trắng, đẹp trai, khuôn mặt giống hệt tài tử. Một người như hán giống hệt biểu tượng sắc đẹp vậy đó.

- Nhưng...còn...- Mẹ ngáp ngừng, hết nhìn Minh xong lại liếc mắt nhìn tôi, đầy ẩn ý.

Ý gì đây? Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt đầy chứ. Chẳng tự nhiên tí nào.

- Haha, anh ấy rất hợp cho hợp đồng thời trang này, con nghĩ bố mẹ nên cho anh ấy đi ạ.

Không đúng, đây không phải là điều mà mong muốn, Lâm Vũ Quỳnh, mà điên rồi.

- Vậy, mai đến công ti với bố mẹ.

Ngu ngốc, tôi đúng là ngu ngốc mà.

Vũ Nhật Minh chụp hình thân mật với người con gái khác, không được, tôi không cho phép. Trên danh nghĩa Minh là chồng tôi mà.

Nhưng...tôi có tư cách để cấm điều anh ấy làm đâu. Trên danh nghĩa vẫn chỉ là trên danh nghĩa thôi, điều giả dối sao có thể thành sự thật chứ. Tôi có cái quyền gì cấm anh trong khi tôi không cho phép anh ta cấm đoán mình.

Tĩnh lại và quay về hiện thực đi. Tôi ơi.

Tôi buông đũa, miếng thịt rất ngon sao tôi thấy nó khó ăn quá vậy.

... ..

Hôm nay, Minh lại đi chụp hình. Đã mấy ngày, tôi không hề nói chuyện với hắn rồi. Thật buồn.

- Ở đây vui thật đấy nhỉ?- Anh Long lại gần, đưa tôi lon nước ngọt.

Tôi uống một hơi cái ực, làn nước lạnh sáng khoái lan toả khắp người xua đi cái mệt mỏi.

- Đương nhiên rồi ă? Đây là khu du lịch quốc tế mà. Công nhận có nhiều trò hay quá, chơi mãi mà không hết.- Tôi nhìn anh Long, cười toe toét, đưa tay lau mồ hôi chảy ra như tắm trên mặt.

Các bạn cũng đã biết, tôi đang đi chơi khu du lịch với anh Long, chứ không phải với Minh. Vì tôi không có cơ hội đưa cho hắn, hơn nữa giờ tôi cũng không dám.

Anh ta thực sự là một tên rất kiêu ngạo.

Dù sao thì cũng chẳng có vấn đề gì to tát cả, tấm vé vốn dĩ đã là của anh Long, trả về cho chủ cũng có sao đâu. Hơn nữa, đi chơi với anh Long đương nhiên vui hơn rồi, anh ấy rất lo lắng cho tôi. Giả như, Minh giống anh Long một chút thì tốt biết mấy.

- Ở kia, hình như là Minh.- Anh Long ngó nghiêng, chỉ tay về hướng sau tôi.

Tôi quay lại, đó là một nơi tụ tập rất đông người, có dựng máy chụp hình, đèn sáng.

- Đâu, em có thấy đâu.- Tôi nhướn người lên, Minh ở đây làm gì chứ.

- Chúng ta lại đó thôi.

Tôi và anh Long nhanh chóng tiến lại gần chỗ đám người đang tụ tập đó.

- Tách...tách...tách...

Tiếng chụp hình cứ lần lượt vang lên, đồng loạt vắng vắng bên tai những tiếng xì xầm khen ngợi vì cặp người mẫu đẹp đôi. Mặt tôi bỗng tối sầm lại, tim bỗng nhói một cơn đau.

Minh không mặc áo, chỉ mặc độc một chiếc quần bơi, để lộ thân hình săn chắc hoàn hảo, khuôn mặt tỏ ra rất nam tính hút hồn người, và hắn đang ôm lấy một cô gái, làn da trắng sáng, mái tóc vàng óng ả đẹp tuyệt, đôi mắt xanh nước biển vẻ si mê nhìn Minh, thân hình nóng bỏng càng được tôn lên nhờ bộ đồ bikini màu đen.

Hai người họ đang quấn lấy nhau, vẻ thân mật tình cảm, chẳng có vẻ gì là hai đồng nghiệp đang chụp hình, cả người họ toát lên một vẻ sáng chói khiến tôi có cảm giác bất thường.

Đúng vậy, họ thật sự rất đẹp đôi. Đẹp đến nỗi tôi phải nghiêng chặt hai hàm răng để nén lại cảm xúc, không xông lại tách rời họ ra.

Cảm giác này, ghen tị ư? Có chứ, tôi đang ghen tị, nhưng hổ thẹn thì đúng hơn.

Vì tôi, không xứng với Minh.

Minh quá hoàn hảo với tất cả mọi thứ, anh giống như một tâm điểm sáng chói mà đi đâu mọi người cũng phải lu mờ vì hắn, khác với tôi, một con nhỏ quậy phá, ham ăn ham chơi, anh ta đứng trên một thế giới khác, cách xa tôi rất nhiều.

- Anh à, chúng ta còn nhiều trò để chơi phải không?- Tôi quay qua anh Long đang đứng bên cạnh, nhoen miệng cười.

Nụ cười cứng nhắc, không hề có vẻ gì là tự nhiên.

- Ủ.- Người thông minh như anh Long, chắc không khó để đoán được tâm trạng hiện giờ của tôi đâu.

Chúng tôi bỏ ra khỏi đám đông, đi dọc quanh bờ biển.

Mặc kệ để gió thổi loà xoà mái tóc, tôi xách dép, đạp chân lên bờ cát mịn màng, thật dễ chịu.

Haha, lúc này chắc tôi bị khùng đấy, tại tự nhiên nói mấy lời xấu hổ quá. Ghen tị gì chứ? Hổ thẹn nữa. Trời ơi, nghe ghê ớn luôn.

Chẳng có lí do gì mà tôi lại phải dây vào mớ cảm xúc rắc rối đó cả. Tôi và Minh đâu có yêu nhau, tôi luôn cân nhắc kĩ điều này mà. Người không yêu nhau thì lấy tư cách gì ra mà ghen tị với người ta chứ. Rất vô lí đúng không?

Phiền phức...mấy cảm xúc này, biến hết đi...

- Nay, mấy em cho chị chơi nữa nhé.- Tôi chạy lại, làm mặt trẻ con với những đứa nhỏ đang xây lâu đài cát ở đó.

- Chị lớn rồi, chơi được đâu.- Giọng của thằng nhỏ vang lên.

- Ai nói lớn không được chơi chứ.- Tôi nháy mắt cười tinh ranh- Chị xây lâu đài cát giỏi lắm đấy nhé.

Lâm Vũ Quỳnh, mày là mày...phải không?

16. Chương 16

Bộp...tôi mệt mỏi nằm vật xuống giường, chân tay buông thõng, hơi thở chậm rãi, thấy cuộc đời mình thật là chán.

Khuya lắm rồi, sao Minh vẫn chưa về, chẳng lẽ chụp hình mà phải làm muộn thế sao? Và cả mấy cái hình ảnh sáng ngày nữa, tại sao cứ lẩn quẩn trong đầu tôi làm gì? Thật phiền phức.

Lăn lóc, lăn lóc...tôi không ngủ được. Người nằm một cái là ngủ được như tôi mà khó ngủ, nhất định tôi phải đi khám bác sĩ thôi.

- Sao anh về muộn thế?

Tôi vừa mở cửa phòng để xuống bếp lấy li nước thì gặp phải Minh đang lững thững từ dưới cầu thang bước lên. Dáng vẻ hần mệt mỏi.

- Về muộn hay không là quyền của tôi.- Minh nhìn tôi, tay đút túi quần, cười khẩy.

Nụ cười của hắn giống như là đánh vào tim tôi một cú đau vậy. Quan tâm cậu ta sao? Tôi không có tư cách.

- Ừ nhỉ?

Tôi cười nhẹ đáp lại, nhanh chóng vượt qua mặt hắn bước xuống cầu thang, từng bước nhanh nhưng thật nặng nề. Tôi đâu có quyền cấm cậu ta.

Tại sao lại thành như thế này, tại sao anh ta và tôi lại trở nên như thế này. Tôi không muốn.

Làm ơn để mối quan hệ của chúng tôi trở lại như trước kia đi.

- Chà, cô và anh Long hợp đôi lắm đấy.- Minh nói, cười nhạt.

Tôi cứng đờ người, bàn tay run run, tôi siết tay lại để tìm mình bớt đi sự đau đớn. Bặm môi, tại sao hắn lại nói như thế. Có ý gì đây.

- À, cảm ơn. Anh với cô người mẫu kia cũng vậy. Hồi sáng tôi nhìn thấy hai người chụp hình rồi, rất ăn ý.

Tôi quay lại, cố nén lại cảm xúc, tôi nở nụ cười nhẹ. Ừ, chẳng sao hết. Tôi được so sánh với anh Long thật là một điều rất may mắn còn gì.

Đêm đó, tôi không ngủ. Nằm dài trên chiếc ghế đặt giữa ban công, nhìn lên bầu trời. Mùa hè, đêm đẹp lắm. Những viên kim cương nhỏ xíu lơ lửng trên bầu trời đêm thật lung linh. Hình như, trong mười tám năm sống trên đời, tôi chưa bao giờ ngắm sao trên trời như thế này.

Giá như có một ngôi sao băng bay qua tôi và ban tặng tôi một điều ước nhỉ? Và tôi sẽ ước điều gì, cho ai đây? Thật buồn cười.

Đến cả ước mơ của mình tôi còn không biết. Cũng như tương lai phía trước của tôi vậy, rất mờ nhạt.

Tôi sẽ làm gì? Tiếp tục cái cảnh sống chiến tranh lạnh với Minh, rồi đến một lúc nào đó, ngăn thôi, quan hệ của chúng tôi sẽ kết thúc bằng một tờ giấy, sau đó...tôi sẽ tìm một nửa đích thực của tôi và sống hạnh phúc trọn đời.

Yêu một cô gái du côn, có thai trước mười tám tuổi với một người con trai lạ, rồi li hôn chỉ sau vài tháng cưới nhau, ai sẽ yêu nổi chứ.

Tôi bắt giặc cười lạnh, danh tiếng của tôi, thật sự mất sạch từ lâu rồi. Nó ra đi cùng với lòng tự trọng, à không tự cao tự đại mới phải, giống như bị cuốn trong một cơn lốc mãi không tìm thấy lối ra vậy.

Giá như tôi không gặp Minh nhỉ, thì có lẽ bây giờ tôi đã khác rồi, vẫn còn là một con bé vô tư. Tôi sẽ không bị dính vào những rắc rối lằng nhằng, và đặc biệt là không phải đối mặt với những trường hợp thế này.

- Nếu có một điều ước, tôi mong rằng...Minh sẽ không ghét tôi.

Tôi mỉm cười, nói thầm.

... ..

Ở căn phòng ngay cạnh, một người đang đứng dựa lưng vào cửa sổ, ngược nhìn lên những ánh sao lấp lánh bên ngoài, đôi mắt tinh anh đẹp mê hồn loé lên tia khó hiểu.

- Lâm Vũ Quỳnh, tôi và cô sẽ phải làm gì đây?

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](http://thichtruyen.com)

Tôi lết chiếc thân tàn tạ, mệt mỏi của mình vào nhà. Giống như con người không có xương sống ấy, mềm nhũn, rời rạc.

Một ngày dài trôi qua, thật sự rất mệt mỏi. Buổi sáng thì lên lớp với một đồng kiến thức khó nuốt, rồi một đồng thời gian ngồi tra tấn bởi mấy cái lời dai dẳng của ông thầy giám thị Bà tám về những cái tội sửa mãi không chữa. Buổi trưa kịp nuốt vài cái mẩu bánh mì khô, tới công viên tìm lại chiếc nhẫn đã mất, chiều chạy học lên chung cư của anh Long tiếp tục nhai mớ kiến thức để còn thi đại học, chiều tối tới trả nợ sư phụ mấy đòn taekwondo đánh đi đánh lại vẫn bị thua tan xác, cả người xưng tấy bầm dập.

Cuộc đời tôi chỉ nhằm chán thế thôi sao.

Tôi mở cửa bước vào nhà, cứ nhắm đến phòng ăn mà xông thẳng. Dự kiến chắc chắn mấy món chị giúp việc làm tôi sẽ xử lý hết sạch không thừa một mẩu vụn.

Tôi đói.

Ai ngờ vừa bước đến cửa phòng ăn tôi đã khựng lại vì cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Cơn đói con cào trong tích tắc biến mất hút.

- Miếng này ngon lắm, anh gấp cho em, nói a đi nào.

- A...

Tim tôi đánh một nhịp đau nhói, thất lại.

Cái gì đang xảy ra thế này. Sến sẩm quá mức.

Minh và Sharie, hai người đang ăn cơm cùng nhau, rất thân mật. Vốn dĩ chuyện mời đồng nghiệp đến nhà ăn cơm là một chuyện rất bình thường, nhưng cái hành động Minh cầm đĩa lấy thức ăn rồi đút cho Sharie liệu có thân thiết vượt quá mức rồi không. Chưa kể đó là cái điệu bộ nhìn nhau tình tứ của hai người nữa chứ.

Nhìn thấy tôi, hai người vẫn không dừng cái bộ mặt thân thiết đó lại. Tức giận, tôi đang tức giận. Dám công khai ở ngay trong nhà này, không lịch sự tí nào.

- Ô, hello, chào chị, rất vui được gặp chị.

Đó là giọng chào lơ lơ nửa tây nửa ta của cô nàng xinh như búp bê, dáng chuẩn bồng mắt Sharie, và là cái cô nàng chẳng không để đâu cho hết khiến bố mẹ phiền lòng.

- Chào, bạn tới chơi hả? Rất vui được làm quen.- Tôi nở nụ cười xã giao đáp lại. Rồi bước tới, ngồi xuống bàn ăn.

- Chị đừng buồn nhé.- Sharie nói.

- Tôi buồn gì vậy.- Tôi ngớ ngác, không hiểu gì.

Tôi có buồn cũng liên quan gì đến cô chứ.

- Tại chị phải gò bó sống trong căn nhà này chứ sao. Anh Minh nói anh chị bị ép cưới nhau mà. Thật là đáng thương.

Đó là cái giọng mang tính cực kỳ có duyên cùng với hành động cư xử không có vẻ gì là đồng cảm mà giống thương hại hơn của Sharie.

Chết tiệt, hắn ta dám ngang nhiên kể cho người ngoài nghe cái vụ bí mật này. Ủa đây, chúng tôi bị ép cưới nhau, liên quan gì đến cô ta chứ. Nhưng, tại sao tên chết tiệt kia dám công khai chuyện đó ra chứ? Tôi đã phải khổ sở rất nhiều vì mấy cái vụ bí mật đó rồi mà.

Đúng vậy, chuyện giữa chúng tôi chỉ là giả dối, sao tôi quên mất vậy chứ.

Tôi cố giấu cái cảm xúc rối rắm của mình bằng nụ cười thật tươi thật rạng rỡ. Cầm lên đôi đũa và ăn một cách ngon lành.

Thức ăn hôm nay chị giúp việc nấu làm sao ấy, đáng ngất.

Và...tim tôi cũng đáng ngất hết như vậy.

Đáng ra trong trường hợp này, Minh sẽ phải phản ứng một cách bối rối khi tôi- người mang danh vợ hắn phát hiện cái cảnh thân mật của hai người chứ. Nhưng bù lại, hắn chẳng nói gì, vẫn đứng đứng ngồi ngồi nói chuyện với Sharie và dạy cho cô ta tiếng việt, thật sự rất chu đáo. Nó làm lồng ngực tôi quặn đau.

Mà, tôi là gì, tôi là cái quái gì với hắn ta mà hắn ta phải có thái độ bối rối rồi giải thích lằng nhằng cả. Chúng tôi đâu có yêu nhau, tôi nói cái câu này hằng trăm nghìn lần rồi mà.

Cổ nhai hết phần cơm đi, chắc tại hôm nay tôi đói nên mới cảm thấy vậy thôi.

- Cái này, cơm, anh ăn nhieu chút nha.- Giọng nói lơ lơ của quý cô việt kiều xen thêm chút không nề.

- Ok, baby. Em nữa.- Minh nháy mắt.

Một sự thật không thể phủ nhận, cái gì mà làm quen chứ, hai người họ đang xem tôi là người thừa.

Minh, anh là đồ nhẩn tâm.

- À, xin lỗi, bụng tôi đột nhiên đau quá, tôi lên phòng trước.

Tôi đứng dậy, giả vờ ôm bụng, làm mặt đau đớn, tôi bỏ lên phòng. Cách nhanh gọn lẹ và phổ biến nhất để tránh tình trạng mâm cơm bị sụp đổ do sự tức giận của tôi.

Được rồi đó, giờ muốn tình tứ hay làm gì thì hai người cứ là đi. Tôi nằm dài trên chiếc thảm trải sàn trong phòng, tủi thân vô cùng, ánh mắt tôi vô hồn, đầu óc trống rỗng.

Đêm nay lại là một đêm trắng nữa rồi.

Tại sao, có đôi lúc chính tôi còn không hiểu tôi đang nghĩ cái gì nữa. Như trong trường hợp này, Minh và cô gái kia tình cảm với nhau là điều bình thường thôi mà. Sao tôi luôn có cảm giác đau đớn ở lồng ngực chứ.

Trái tim tôi đang muốn gì đây.

- Chị Quỳnh à, ngày mai Sharie và anh Minh tổ chức một buổi tiệc để liên hoan lần hợp tác thành công này. Chị nhớ đi nhé.

Cô nàng Việt kiều nở nụ cười rất dễ thương, và đưa cho tôi một tấm thiệp rất đẹp và nó giống như thiệp cưới ấy.

Tổ chức tiệc, chỉ có Minh và Sharie sao? Chỉ là một lần hợp tác thôi mà, có cần khoa trương thế không. Nhưng Minh là chồng tôi, sao có thể đường hoàng tổ chức tiệc với người con gái khác thế này chứ.

- À, cảm ơn, tôi sẽ đi.- Nhưng tôi không chắc là tôi có giữ lời hứa được hay không đâu đấy.

Tôi cười nhìn Sharie, mặc dù cô ấy có hơi sang chảnh hay đại loại là đồ xấu xa. Nhưng ít nhất cô ấy sở hữu một tài năng và một ngoại hình rạng rỡ. Cô ấy khoác tay và ôm Minh một cách thật tự nhiên.

Và nó khiến tôi phát điên, họ thật sự rất đẹp đôi.

Có lần tôi từng trêu thầy giám thị của mình, người đẹp mà yêu người xấu thật nực cười, giống như đôi dưa lệch, mà đôi dưa lệch thì đâu có thể gặp được thức ăn, tình yêu lại càng không thể.

Minh sau khi tiễn Sharie ra về, hần bước vào nhà, khuôn mặt lạnh lùng đầy vẻ u uất, lướt qua tôi không chút biểu cảm.

- Anh, hình như rất thích thú khi nhìn thấy bộ dạng của tôi lúc này nhỉ.- Tôi quay người, hướng về phía hần, ánh mắt u uất. Tôi nói, giọng đều đều.

- Cô thông minh đấy, có vẻ như học được từ anh Long rất nhiều điều.- Giọng nói đầy sự giấu cợt, đôi môi hần nhếch lên.

Anh ta cũng ngốc chẳng kém gì tôi đâu.

- Tại sao anh nói chuyện của chúng ta cho người khác, không phải đều có thoả thuận rồi hay sao.

- Tôi thích thế đấy.

Tôi thề, bây giờ điều tôi muốn làm là xông tới giết chết con người đang đứng trước mặt mình.

Tức giận, thật sự tôi rất tức giận. Không giữ đúng như giao kèo còn dám vênh vác cái kiêu không sợ trời không sợ đất như thế, tôi thực sự muốn phạm tội mà.

Không hề có một tí trách nhiệm nào cả. Sai lầm lớn nhất của cuộc đời tôi chính là đụng tới tên này để rồi dính dáng đến không biết bao nhiêu là chuyện.

- Thích...cái thích đó anh có biết là nó tàn nhẫn thế nào không? Cư xử cái kiểu trẻ con đó, cậu làm tôi phải suy nghĩ lại cái vị trí thứ nhất về người con trai hoàn hảo mà các cô gái tung hô cậu đấy.

- Haha, cũng phải. Cô nên đánh giá lại đấy.

- Cô, thật sự không cảm nhận được gì khi thân thiết với người con gái khác sao, về tôi ấy.- Tôi nhìn hần.- Tại sao chẳng bao giờ anh quan tâm đến suy nghĩ của tôi.

Anh ta, có nghĩ gì tới tâm trạng của tôi không?

- Hừ, cô là cái gì mà tôi phải suy nghĩ về cô chứ? Cho tôi một lí do.

- Nhưng tôi chẳng có lí do nào cả.- Tôi không thể hiểu được tôi đang nghĩ cái gì.

- Thế thì chúng ta ngừng câu chuyện vô vị này ở đây thôi nhỉ.- Hần cười nhếch mép, giọng nói chứa đầy vẻ khinh bỉ.

Không chỉ có câu chuyện này, mà cả câu chuyện giữa hai chúng ta, cũng nên ngừng lại thôi. Đi tiếp và kéo dài nó, thật vô vị.

- Chúng ta...- Tôi nói với theo, giọng nhỏ dần.

Tôi im lặng...chúng ta nên kí đơn li hôn để quay về với điểm xuất phát của mình đi, quên tất cả mọi chuyện, cậu ta và tôi sẽ có cuộc sống mới, tốt hơn thế này gấp nghìn lần.

- Không có gì. Thôi bỏ đi.

Nực cười thật đấy. Tôi lại nói dối trắng trợn nữa rồi.

Bởi vì ở một nơi sâu thẳm trong trái tim mình, tôi cảm nhận được thứ gì đó ngăn cản ý nghĩ của tôi. Mờ nhạt thôi, nhưng rất mãnh liệt.

17. Chương 17

Bữa tiệc của Minh và Sharie diễn ra trong một khách sạn sang trọng giống lễ hội hơn là một bữa tiệc liên hoan. Đúng là thừa tiên thành ra xa xỉ mà.

- Vũ Quỳnh, em cũng được mời hả.

Đó là chất giọng thanh tao nghe như rót mật bên tai. Anh Long với nụ cười rạng rỡ đẹp loá mắt tiên lại phía tôi. Hôm nay anh ấy đẹp trai hết sẩy luôn, bằng chứng là đi tới đâu con gái ngó theo tới đó.

- Anh hỏi thừa ghê, em là khách Vip luôn á.- Tôi cười toe toét đáp lại, tiên thể không quên vút cái đuôi gà vừa gặm một ít vào đĩa.

Lấp liếm...Chứ mà để anh chứng kiến cái bộ dạng như bị bỏ đói ba năm của tôi thì xấu hổ chết mất.

- Em đổi kiểu tóc rồi à, lại còn nhuộm vàng nữa chứ. Rất cá tính nhưng anh thấy em để tóc dài trông sẽ hợp hơn đây.

- À vâng, tại em muốn đổi mới tí thôi, con người mà, sống phải có thứ mới mẻ mới vui chứ.

- Như thế này thì sao mà nhảy với em được chứ Em thật là...

- À, thực ra thì em cũng không biết nhảy.

Yếu điệu, thực nữ, mềm mại, nhẹ nhàng,...hay đại loại mấy thứ đó, không hợp với đứa thích đánh đấm như tôi tí nào.

Tôi và anh Long đang nói chuyện rất vui vẻ thì từ đâu, mấy cô nàng trong bộ cánh lộng lẫy đủ màu sắc tiến lại chỗ chúng tôi, không phải, là chỗ anh Long đang đứng mới đúng.

- Anh Long, lâu quá không gặp, anh khỏe không?

- Anh Long à, dạo này trông anh vẫn đẹp trai như hồi nào.

-...- Vô vàn những lời khen thơm nức của mấy bà chị hám trai. Tôi không trích hết ra được, nếu mà kể các bạn sợ đọc tới thế kỉ sau luôn.

Và sau đó, anh Long tội nghiệp chỉ biết cười meo máo bất lực bị hàng tá cô gái dành giật lời ra sần nhảy.

Tôi nhún vai nhìn anh, cười trừ. Xin lỗi anh nhá, em bó chíu, đụng phải mấy bà la sát này chỉ có nước thân xác tan thành mây khói.

- Mrs Lâm, chào mừng chị tới.

Vừa lúc đó Sharie bước tới, bộ váy dạ hội làm bằng chất liệu voan đỏ mềm mại tôn lên dáng người đẹp chuẩn mực của một siêu mẫu, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ cuốn hút, mái tóc vàng óng mượt đúng chất người lai thả xùong, đẹp đến ngạt thở.

So sánh với tôi mà xem, thật...không đáng để so sánh huống gì là rút ra nhận xét. Mà công nhận, đây có đúng là cô bé 17 tuổi không đây, đứng với tôi, kể cả giày cao gót, hơn tôi hẳn một cái đầu, đã thế, thân hình nóng bỏng đầy đặn, nhìn lại cái thân hình đồng bằng của tôi mà thấy xấu hổ quá.

Mà Minh đâu, sao hắn không đi cùng Sharie.

- Ủ, hôm nay bạn rất đẹp.- Tôi cười tươi, rất xã giao.

Tình hình là phải tìm cách chuồn lẹ tránh sự so sánh của mấy ánh mắt soi mói của mấy người kia. Không thể nào xấu hổ thêm được nữa. Thế giờ phải có người này người nọ mới tạo được sự khác biệt chứ, không có những người như tôi thì làm sao có mấy cô người mẫu xinh đẹp kia chứ.

Thế nên mọi người làm ơn hài lòng về sự tạo hoá đi.

- À, anh Minh đang ở trong có việc, lát sẽ ra sau.- Chưa đợi tôi hỏi, cô nàng Việt Kiều đã nói.
- Ủ, dạo này thằng cha đó, à không, Minh có vẻ rất bận. Anh ấy chẳng mấy khi có mặt ở nhà. - Tôi cười.
- Không có gì bận đâu, tụi em ngoài chụp hình ra rất rảnh.

Tôi nhăn mặt, có hai vấn đề.

Một : tụi em...kiểu xưng hô thân thiết không bình thường.

Hai: rảnh á, thật sao, sao hần ta lúc nào cũng ra đi tối mịt mới về.

- Tại mình thấy Minh đi từ sáng đến khuya nên mới đoán thế thôi.
- Anh Minh không nói với chị sao, ngoài giờ chụp hình, anh ấy còn dẫn em đi chơi, shopping, ăn cơm cùng nhau nữa. Anh Minh thật là tử tế.

Một, hai, ba,...trời lập tức đổ ập trước mắt tôi không để tôi kịp phản ứng gì.

Tên Minh, mặc dù tôi không liên can đến hần nhưng cái kiểu đi chơi cùng gái từ sáng đến tối là không thể chấp nhận một tí nào. Tôi thề, hần ta đáng chết gấp nghìn lần. Thế mà còn dám lớn tiếng quát tôi đi chơi với anh Long, bực.

Còn nữa, con nhỏ đang đối diện mặt tôi này cũng không có ngây thơ như tôi nghĩ đâu. Bằng chứng là nhỏ vừa kể lại chuyện thân mật của hai người, vừa nhìn tôi bằng đôi mắt sắc mùi kích thích. Cô ta, có ý gì đây.

Tính là tôi tức điên vì ghen á. Ủ thì tôi đang nóng máu đây, nhưng mà vấn đề đáng quan tâm là tôi chưa quên tôi là Lâm Vũ Quỳnh- đệ nhất siêu phá hoại lòng danh đâu. Thế nên quên đi.

Với lại, tôi và hần là cái quái gì của nhau mà bày đặt ghen với tị chứ.

- Oa, sướng thật đấy. Chắc vui lắm nên bạn mới hào hứng thế, thế ngoài mấy cái đó ra hai bạn còn chơi những đâu. Kể tôi với.- Tôi làm mặt ngây thơ đầy ái mộ, reo lên như chuyện của Sharie rất vui, không có cái vẻ gì là tức giận cả.

Hừ, Lâm Vũ Quỳnh không dễ đem ra để người vờn như mèo vờn chuột đâu. Mặc dù thì ta đây đang rất tức giận. Hai con người này, dám thân thiết quá mức với nhau. Đã thế tôi còn có lần thương cảm cho hần vì làm việc vất vả nữa chứ. Hừ, đáng chết.

Nghiến răng, nuốt nước bọt, Quỳnh, bình tĩnh, bình tĩnh, mày đang diễn.

- À, tụi em đi rất nhiều nơi vui lắm. Sắp tới còn đi chụp hình ở bên Thái Lan mấy ngày, nhân tiện bảo anh Minh dắt đi chơi.- Thấy con mồi là tôi không dễ chơi, cô nàng Sharie lại tiếp tục kể lể, không quên bổ sung tí tâm hờm cho lời nói bằng chất giọng cao vút, lơ lớ buồn cười.

Tình hình tôi có thể xông lại túm tóc tát tai tát tới tấp vào con nhỏ thích khoe khoang này.

Ô mỳ gói...

Cùng nhau đi Thái Lan, điên hết rồi. Muốn giết tôi à. Hai người trai tài gái sắc ở cùng nhau, không thể nào. Tưởng tượng đến cái cảnh Minh khoác tay Sha đưa ra trước mặt tôi tờ đơn li hôn thì...ôi trời ơi, mặc dù chuyện đó chắc chắn phải xảy ra, nhưng tôi không muốn lúc này, ít nhất là với con nhỏ này.

- Trời đấy, tôi ghen tị với bạn quá đi, được cùng hotboy du lịch Thái Lan, sướng nhé. Nhớ mua quà cho tôi nhé.- Chính tôi còn thấy kinh hãi với tài năng chém bão như thần của tôi.

Hai người đi Thái Lan á. Sặc, lạy trời lạy phật cho hai đứa này đi mấy bay máy bay nổ tan xác, không tìm ra được hài cốt luôn.

Trời đất ơi, ức chết. Sao lại có thể đường hoàng rủ nhau đi xa, cho dù là vì công việc đi nữa nhưng có quá đáng quá không. Còn tôi thì sao, tôi phải làm cái gì để dập tắt cơn giận này bây giờ.

Bình tĩnh, dẹp cái này qua một bên, giờ tôi đang diễn kịch cơ mà.

- Em sẽ mua quà đẹp về cho chị, chị là vợ anh Minh mà.- Cô nàng này đang có vẻ cụt hứng vì thái độ rất chỉ là thân nhiên của tôi. Cố ý nhấn mạnh từ vợ anh Minh.

Vợ chồng cái con khỉ ấy. Mối quan hệ hiện tại của chúng tôi hiện giờ càng nghĩ càng thấy vô lí hết sức.

Ai đời, chỉ vì cái vị phá hoại của tôi mà bắt chúng tôi kết hôn trong khi chúng tôi chưa đủ tuổi để lập gia đình. À, thì là vụ cái thai gì đấy. Mà tôi tức ở chỗ vẫn chưa biết được tên nào tài đến độ quay lại được cái clip đó. Tôi mà biết kẻ chủ mưu, tôi giết không toàn thây.

Nhưng dù sao thì, bây giờ, trong tim tôi, có một lời cảm ơn đến người đó. Nực cười nhỉ.

- À, Sharie, chị qua bên kia gặp bạn một chút nhé. Lát gặp ha.- Tôi tìm cách chấm dứt cái cuộc trò chuyện điên rồ này.

Nở một nụ cười tươi rói, trời ạ, trong cái ngành thời trang này, tôi làm gì có bạn chứ. Nói láo đấy.

Tôi cầm li rượu lên, mỉm cười với Sharie, chuẩn bị bỏ đi thì ánh mắt tôi đập ngọ vào Minh đang đứng xa xa ở đó, hắn ta đang tiếp khách, bộ đồ vest lịch lãm từ hắn toát lên khí chất sáng ngời.

Minh, thật sự rất khác với tôi.

Tôi bước đi, nhưng chưa đầy hai bước, đế giày vốn không có lớp chống trơn của tôi trượt một cái, người tôi đổ ập về phía trước.

- Á...

- Choang- Li rượt thủy tinh trên tay tôi đập tan xuống đất vỡ tan tành đồng nghĩa với đó là thân xác tôi nằm lẫn lóc dưới nền đất.

Mọi người xung quanh giật mình, đồng loạt chăm chú vào hiện trường.

Tôi nằm lê lết trên sàn, đau điếng, nhục nhã. Ôi trời ơi, sao tôi luôn là kẻ gây phiền toái khi đi đến bất kì đâu chứ.

Mất mặt.

Cú tiếp xúc đất này mặc dù rất nguy hiểm nhưng xảy ra với con bé siêu phá phách như tôi thì nó chỉ là một con tép đậu trên mép con mèo.

Có hơi đau một chút, nhưng không sao. Số tôi vậy thôi nhưng sống dài, sống dai lắm. He he.

Lồm cồm bò dậy, tôi cố đứng trụ với cái chân trọ của mình. Thảm quá đi mất. Ngã đúng cái nơi sang trọng thế này thật xấu hổ.

Nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh xem, chỉ là một cái ngã thôi mà, có cần phải há hốc mồm ra thế không. Với lại, người ngã là tôi mà, liên qua gì đến họ chứ.

Sau khi bình tâm lại, tôi mới ngược ánh mắt lên nhìn Sharie. Tá hoả.

Trời đất ạ, kiểu tóc công chúa mượt mà và khuôn mặt trang điểm kĩ lưỡng giờ ướt sũng toàn màu hồng của rượu thì thảm hơn cả tôi. Bộ lễ phục dạ hội đẹp đẽ cũng chẳng khá khẩm hơn, cũng bị ướt bết dính.

Nhưng điều đáng đau lòng là hung thủ gây nên cơ sự này không ai khác là tôi, cú trượt chân rất chi là ngoạn mục vừa nãy khiến li rượu trên tay cứ thế mà bắn ra phía người đối diện.

Nhìn Sharie bây giờ mà xem, mặt mũi một màu tối sầm đáng sợ.

- Ôi trời, xin lỗi bạn, tôi bị trượt chân.- Tôi luống cuống lấy ống khăn giấy bên cạnh, cẩn thận lau vết rượu loang lổ trên người Sha.

Chết thật, sao tự dưng trong người dấy lên một linh cảm xấu. Sha à, cô là người tốt, tha lỗi cho tôi nhé.

Tôi thật sự không cố ý mà.

- Chị bỏ đôi bàn tay dơ bẩn của chị ra.

- Hả.

Đang lau cẩn thận, tôi giật mình vì giọng nói danh lại đáng sợ của Sha, đôi tay cầm giấy cứng đờ, không biết nói gì.

Chuyện này, không đơn giản đâu.

- Xin lỗi bạn, tôi thật sự không cố ý.

Tôi cười nhẹ nhàng, nhưng khuôn mặt của Sharie lại chẳng khá hơn tí nào. Cả hội trường nín thở vì đôi mắt trợn trừng như muốn nuốt sống tôi của cô ấy.

- Chị tưởng tôi tin chị nói à. Đồ hồ li tinh, sao chị có thể hành động bỉ ổi thế chứ?- Giọng nói thét chói tai, tất cả mọi người, bao gồm cả tôi giật mình.

Cái cô Sharie đó, không như tôi liên tưởng. Rõ ràng là tôi trượt chân mà.

- Bạn, bạn hiểu lầm rồi, tôi...- Tôi bắt đầu lâm vào thế đường cùng không lối thoát.

- Đồ xấu xa, chị ghen tị với tôi phải không? Tôi thân thiết với anh Minh nên chị ganh ghét tôi đúng không. Có gì nói thẳng trước mặt, đừng có hành động kiểu bỉ ổi sau lưng như thế.

Người đang hành động cái kiểu bỉ ổi sau lưng chính là cô đấy Sharie.

- Tôi không có.- Tôi trừng mắt không vừa, đáp chắc nịch.

Đừng có nghĩ sẽ giở trò với Lâm Vũ Quỳnh này, không dễ đâu. Tôi không đủ lòng tin là mình có thể chịu đựng mấy lời lẽ mang tính xúc phạm kia đâu.

Dám chơi xấu trên sự không may mắn của người khác. Cô tồi hơn tôi nghĩ, Sharie.

- Chị còn dám nói à. Không phải chị cố tình hắt đổ rượu vào tôi khi nghe tôi kể chuyện tôi và anh Minh thân thiết với nhau sao. Đồ mặt dày, biến ngay khỏi đây.

Tôi muốn chửi thề.

Nhân phẩm bị đem ra cho con nhóc chảnh choẻ chửi bới. Lòng tự trọng của tôi con nhóc này không đáng được bình phẩm.

Dám nói cái gì, mặt dày, ghen tức.

Tôi cảm nhận máu tôi chưa bao giờ sôi sùng sục trong suốt 18 năm sống trên đời.

Bình tĩnh lại, không được đánh đấm lúc này Lâm Vũ Quỳnh.

Tôi nghiêng răng trèo trẹo, cố gắng đá phẳng cái sự tức giận của mình vào nhà rác của bộ não.

Ngước đôi mắt đỏ ngầu như bò tót ra trận, tôi xuyên một tia sắc nhọn trực tiếp vào đôi mắt giả dối của Sharie.

Con nhỏ này, không đáng để tôi đánh. Đụng vào bản tay.

- Cút ngay đi, ở đây không chứa hạng người như cô.

Bài diễn đó cũ rồi. Nhóc còn non nớt lắm em ơi.

- Bạn không đuổi thì tôi cũng định rời khỏi cái bữa tiệc xa xỉ này rồi. Chỉ là tôi thấy bất mãn một chút vì sự vô lí của ông trời thôi. Bộ não nông cạn của bạn không đáng được hưởng vẻ đẹp cao quý đó đâu.

- Cô nói cái gì.- Sharie há hốc mồm nhìn tôi như không tin vào mắt mình.- Cô dám sỉ nhục tôi.

- Chính bạn tự sỉ nhục mình thì đúng hơn đấy. Mặc dù ở đây, mọi người không tin tôi mà tin bạn thì trong thâm tâm, bạn cũng thấy nhục nhã ê chề rồi.

Tôi không dễ dàng thua cái con nhỏ đáng chết này đâu.

- Cô...- trường hợp này dù có đúng hay sao cũng làm cái gì được chứ.

Trừ khi cô nhóc cắn lưỡi tự tử chết ngay tại chỗ. Được thế thì hạnh phúc cho tôi quá còn gì.

- À, còn vấn đề này bạn nhầm rồi đấy, người đang ghen tị cũng chính là bạn, chắc, tôi mà đã ghen tị thì tôi cũng sẽ không hành động sau lưng đâu, tôi chơi trước mặt luôn, ví dụ như thế này này...

Tôi lập tức với ngay chiếc bánh kem đặt trên bàn, tiến lại, cười đều cáng, lập tức đập thẳng chiếc bánh xinh đẹp vài khuôn mặt cũng xinh đẹp nổi.

- Bộp...

Chiếc bánh nát bé rơi xuống, để lại một khuôn mặt lem luốc toàn bánh kem giống như ma nữ hiện hồn.

Xung quang, mọi người há hốc mồm kinh hãi nhìn chúng tôi, cứng họng không nói lên lời.

Tôi mỉm cười tươi tắn, ánh mắt đầy vẻ tự tin không hề có một tia khiếp sợ. Hổ báo tôi còn không sợ, huống gì con nhỏ này.

- Xin lỗi vì thất lễ, tôi sẽ đi ngay đây.

Tôi bỏ đi một mạch, lướt qua đôi mắt đẹp hút hồn kiên nghị nào đó. Cảm thấy tim rất đau

Tôi ghen tị, thực sự rất ghen tị. Nhưng tôi đâu có tư cách để nói ra điều đó. Minh và thân mật với cô ta, đâu liên quan gì đến tôi. Chỉ là tự tôi cảm thấy mình như trở thành một con ngốc vậy.

Còn nữa, lí do gì tôi ghen tị đây. Vì sao tôi buồn khi xa Minh đây. Tại sao tôi chẳng biết được tôi đang muốn cái gì, và trái tim tôi đang suy nghĩ điều gì. Sao tôi lại không thể đoán được cảm xúc của chính tôi. Rối reng, khó hiểu, bực mình...

Minh, Sharie, các người biến hết đi.

18. Chương 18

- Các người...phải chết...các người phải trả giá.

- Á á á...đừng, đừng lại gần tôi.

Tôi ngồi một mình trong phòng khách tối om không bật điệ, chỉ có mấy ánh hình ảnh đáng sợ u ám và những âm thanh kinh dị phát ra từ chiếc ti vi nét căng.

Tôi trở mắt ra chăm chú xem diễn biến bộ phim ma, ngồi nhai mấy hạt đỗ lạc. Phim này thật là hấp dẫn.

Bộ phim ma có tên Y tá báo thù, một bộ phim kinh dị của Thái Lan, kể về một cuộc báo thù của một oan hồn y tá bị giết uất hận đến mức không siêu thoát nổi. Mấy cảnh báo thù thì ôi thôi, sợ muốn tè bậy ra quần luôn, chặt phăng đầu người, nhai nguyên một đồng kim tiêm trong miệng, hay là cưa người trong bồn tắm,...quá là hấp dẫn luôn. Không thể rời mắt nổi.

...Tạch...

Đang xem đến đoạn gay cấn nhất thì đèn trong phòng bật sáng phá tan hứng xem phim của tôi. Minh bước vào, khuôn mặt lạnh lùng u ám, áo ngoài khoác lên vai, trông hấn rất đẹp trai.

- Anh về rồi à? Bữa tiệc vui không?

Chắc, có liên hoan không thôi mà hơn một giờ sáng mới về.

Tôi vẫn tiếp tục trở mắt vào màn hình ti vi toàn những thứ máu me kinh dị, hỏi cho có tí gọi là quan tâm.

Và tôi thừa biết, cái gì sẽ chuẩn bị xảy ra.

Đúng như tôi đoán, Minh tiến lại gần tôi, lấy chiếc điều khiển hướng về phía ti vi mà nhấn, màn hình ti vi tắt phụt.

Không khí xung quanh bỗng trở nên im lặng và có mùi khó chịu lan toả đâu đây.

Chuyện gì đến nó cũng sẽ đến. Tôi mặc dù không có giác quan thứ sáu hay đại loại là có tài tiên đoán. Nhưng trong trường hợp này, người nông cạn đến đâu chẳng nữa, cũng có thể dễ dàng đoán ra.

- Bỏ ngay cái bộ mặt nhặng nhít kia đi và nói chuyện nghiêm túc với tôi.- Minh đứng cạnh tôi, giọng rất nghiêm túc.

- Đánh, chửi, hay đại loại giết tôi thì cứ làm đi.- Tôi đứng bật dậy, cười nửa miệng.

Một khi tôi tức giận mà ném cái bánh kem vào mặt Sharie, thì tôi đã xác định được chuyện gì xảy ra với tôi rồi.

- Cô có đầu óc không vậy. Sao dám ngông cuồng trước mặt hàng trăm người như thế.- Minh tức giận quát, chỉ thẳng vào mặt tôi giống một con thú đang sôi máu.

Cái kiểu hành xử này của hần ta giống như hần ta đang nghiêng về phía Sha và bênh vực cho cô ta.

Sao nghĩ tới cái đó, lòng tôi tự nhiên đắng ngắt vậy.

- Anh muốn biết tôi có óc hay không thì bỏ đầu tôi ra mà...

- Tôi không nói đùa với cô.- Chưa để tôi nói xong anh ta đã tức giận xen ngang họng của tôi.

- Tôi có bảo tôi sẽ nói đùa à.- tôi vẫn giữ nguyên cái nụ cười nửa miệng đáng ghét.

- Cô, Lâm Vũ Quỳnh, cô thôi ngay cái kiểu ngang ngược không chịu thua ai đi. Cô tưởng như vậy hay lắm à. Sharie là một nhân vật rất quan trọng với công ti, chỉ cần cô ấy tức giận một chút thì cũng đã là một thảm họa rồi. Sao cô có thể trêu tức cô ấy chứ.- Minh quát.

- Tóm lại anh bênh vực cho cô ấy, hay là lo lắng cho vận mệnh công ti đây nhĩ.- Tôi nghiêng rằng, vẫn cười nhếch mép, thấy miệng đắng ngắt.

Hần ta vì rất nhiều thứ, nhưng chẳng bao giờ lo lắng vì tôi cả, mãi mãi chẳng bao giờ.

- Lâm Vũ Quỳnh, cô...

- Tôi nói không đúng sao. Vì một người như tôi đâu có dễ dàng lấy được lòng tin tưởng của người khác. Với anh lại không thể.- Tôi cười nhạt.

Liệu tôi nói việc tôi bị ngã rồi hất nguyên cả li rượu vào người Sharie chỉ là ngoài ý muốn, là một sự cố thì anh ta có tin tôi không? Không đời nào, việc anh ta tin tưởng tôi thật là một chuyện phi lí.

Mà tôi cũng chẳng có tư cách lấy được lòng tin của Minh.

Hần rất ghét tôi mà.

- Cô tưởng cô tỏ cái thái độ bất cần đó hay lắm à? Chẳng ra làm sao hết, cho dù cô có đúng hay sai đi nữa thì việc cô làm trong bữa tiệc là không thể chấp nhận được.- Minh nhìn tôi, rất tức giận.

Tôi nhìn hần, rất thẳng thắn chẳng tỏ một chút gì gọi là sự hối hận.

- Tôi không nhân hậu được như anh để người khác nói mình như vậy, tôi cũng không khôn ngoan được như cậu để lúc nào cũng xử sự cách đúng đắn.

Lần này đến lượt tôi tức giận, nuốt một ngụm khí thật dài, tôi gằn giọng quát lên.

Hừ, dù có đúng hay sai ư. Đừng có tỏ vẻ ta đây hơn người rồi muốn nói gì thì nói, Vũ Nhật Minh, tôi cũng là con người, tôi cũng có những quy tắc đặt riêng ra ình.

- Tóm lại, anh muốn cái gì đây?- Tôi thở dài.

Tốt nhất là nên chấm dứt cái cuộc cãi nhau vô bổ này.

- Cô đi đi, đi khỏi cái nhà này và làm những gì mình thích đi, cô muốn làm gì, sai hay đúng đều chẳng ai cấm cô cả.- Hắn ta không nhìn tôi, bước lên cầu thang.

Tôi đã bị đuổi rồi, vui thật. Vui đến nỗi muốn nổ tung cả người vậy.

Tim tôi đau nhói như muốn nổ tung ra.

- Được thôi, tôi đi.- Tôi nhún vai, tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Cố nén sự đau nhói của trái tim, tôi ngụy trang bằng một nụ cười tươi rói. Chuyện của chúng tôi, ngay từ đầu đã là sai lầm, và cứ tiếp tục mãi cũng chỉ càng sai lầm thêm thôi. Kết thúc là hết.

Lâm Vũ Quỳnh, đây không phải là điều mà mong muốn hay sao? Giờ nó đã thành hiện thực rồi đấy. Trở lại cuộc sống của một Lâm Vũ Quỳnh trước kia, vô tư và đơn giản. Không phải rất tốt sao.

Nhưng tại sao, trong lòng tôi muốn gào lên: Tôi không muốn.

Kết thúc ột câu chuyện tình yêu phi lí là những bước chân nện vào nền cầu thang chậm chạp của Minh.

Nhìn theo dáng người cao ráo và cái lưng luôn mang vẻ kiêu ngạo của cậu ấy. Tôi chỉ biết đứng tại chỗ, nụ cười cứng ngắc vẫn ngự trị trên khuôn mặt.

- Một ngày nữa.- Tôi nói.

Minh ngừng bước, quay lại nhìn tôi.

- Sau một ngày nữa tôi sẽ đi, vì mai là sinh nhật tôi mà. Không phải anh từng hứa sẽ dự sinh nhật cùng tôi sao? Anh phải thực hiện lời hứa chứ.

Cái này, giống như là nín kéo vậy.

Một tháng trước.

Rầm...Tôi đập bay cánh cửa phòng Minh khiến chốt cửa long ra suýt đổ. Trên tay cầm cuốn lịch, mặt mày hớn hỏ, cười toe toét:

- Này này, Vũ Nhật Minh, có tin vui.

- Vui cái con khỉ, cô đang phá vỡ giấc ngủ ngàn vàng của tôi thì có.- Hắn ta từ trên giường lồm cồm bò dậy, khuôn mặt sưng lên như cái thối.

Con trai con đũa, ngủ sớm thế cơ chứ. Chắc là để chín chu sắc đẹp hót boi vốn có đây mà.

Không thèm đến ý đến thái độ buồn phiền vì nhiều tiền của hắn, tôi chạy lại, giở cuốn lịch ra trước mắt hắn, rạng rỡ.

- Ê ê, ngày này, tháng sau là sinh nhật của tôi đấy, ta da.- Tôi hét hú ầm làng ầm nước.

- Hả?- Hắn há hốc mồm trước bất ngờ được coi là lớn của tôi.- Trời đất, vì cái này mà cô hí hửng đến độ đập hồng cửa hả? Chưa thấy ai như cô.

Xong, gấp một cái, kéo chần lên ngủ tiếp.

- Tên này, anh dám chà đạp nên niềm vui của người khác hả?- Tôi quắc mắt, túm lấy cổ áo Minh, dựng hẳn ngồi dậy.

- Nhưng niềm vui của cô quá ngớ ngẩn.

- Ngớ ngẩn cái đầu anh, năm nay sinh nhật tôi rất đặc biệt đấy.- Tôi cãi lại, hiếu thắng.

- Đặc biệt vì có tôi hả?- Hắn ta nhìn tôi, cười đùa cợt.

- Ủ.- Tôi lập tức gật đầu ngay.

Hắn ta nhìn tôi. Khuôn mặt ngệt ra vài giây, và tôi thấy thoáng nét đỏ bừng trên đó.

- Cái này giống như ngụ ý nói cô thích tôi phải không?- Hắn ta hỏi, ngờ vực.

- Thích cái đầu anh, bớt mơ mộng đi. Tại sinh nhật năm nào bố mẹ tôi cũng bận nên chỉ có một mình tôi thôi, năm nay có anh dự cùng rồi, đỡ buồn hơn.- Tôi hí hửng.

- Hả?

- Làm mặt ngu đó là sao, anh không hiểu tôi nói gì hả? Trí thông minh hơn người của anh biến đâu rồi.- Bàn tay túm lấy cổ áo hắn siết chặt hơn, lắc mạnh.

- Ê, đau tôi, con gái con đũa dũa như quỷ.

- Tóm lại là anh có hiểu gì không đấy.

- Hiểu, tôi hiểu, bỏ bàn tay bạo lực của cô ra, tôi sắp nghẹt thở chết rồi đây này. Tôi mà chết sinh nhật cô sẽ không có quà đâu đấy.- Hắn nhăn nhó.

- Thật hả? Anh hứa đấy nhá, phải tặng quà tôi đấy. Thoả thuận quà nhé. Đồ ăn, ok.

- Rồi rồi. Tay cô...

Tôi lập tức nhảy tung tung trên giường của Minh, hớn hờ.

- Zê zê, vui quá đề.

- Ê, giường của tôi, sắp bây giờ.

Tôi bình tĩnh được sự lơ lửng của mình, nhảy xuống, nụ cười vẫn toe toét như cấp được vàng. Lấy hai tay nhéo đôi má của hắn, lắc qua lắc lại:

- Ui trời, sao hôm nay bỗng thấy Minh nhà mình đẹp trai hơn bình thường thế nhỉ. Anh là người tốt bụng nhất tôi gặp đấy. Hôn một cái.

Tôi chu mỏ ra không khí chụt một cái, vẫn vô tư không để ý đến khuôn mặt của Minh. Xin đính chính nhá, tôi đang sủng nịnh hắn đấy.

Hay nói cách khác tôi rất dễo mỗ, hơ hơ.

- Nhớ giữ lời hứa.

Nói xong, chạy biến về phòng.

19. Chương 19

Hây...a...ya...aaaa

Bộp...bình...bốp.

Tôi gồng mình lên, dùng hết tất cả sức mạnh dành dụm hơn 18 năm có được vào đôi bàn tay, nện liên tiếp những đòn mạnh vào bao cát treo trước mặt.

Hiện giờ tôi giống như một người bị điên vậy, không xác định nổi phương hướng, mạnh bạo và ngang tàn.

Mặc cho tôi đã đâm bao nhiêu cú vào cái bao cát này, mặc ồ hôi chảy xuống ướt đầm dề khắp người, mặc cho chân tay đau buốt, tôi vẫn tiếp tục cái hành động mất kiểm soát này.

Cơn nóng trong người trào lên, sôi sục, tôi đang điên đây, tôi đang rất điên đây.

- Yaaaaa...

Mười hai giờ rồi, mười hai giờ đêm rồi, sao tên Minh chết tiệt kia vẫn chưa vác mặt về đây hả? Hắn ta đi đâu mà về muộn thế này cơ chứ?

Vậy còn tôi thì sao? Còn lời hứa của hắn với tôi thì sao? Hắn hứa hắn sẽ dự sinh nhật và tặng quà cho tôi cơ mà. Đừng có nói là hắn không biết. Sao dám bắt tôi chờ đợi cả ngày dài rồi trở nên tuyệt vọng đến mức phát khùng thế này,

Chết tiệt, Vũ Nhật Minh, anh chết đi cho khuất mắt tôi. Sao anh dám chứ, sao dám dám chọc giận Lâm Vũ Quỳnh.

Phịch...

Tôi bất lực ngã phịch xuống đất khi cảm nhận được mình kiệt sức đến sắp chết. Hơi thở ngắt quãng từng đợt nặng nề, sức nóng trong người bùng lên khó chịu. Gác tay mình lên trán nhể nhại đầy mồ hôi, tôi lấy lại được hơi thở ổn định của mình.

Nhìn lên bầu trời xám xịt không có lấy một ngôi sao, tôi thấy cuộc đời này thật là chán, cũng giống như tâm trạng tôi vậy, chán nản và kiệt sức.

- Ha ha...mày là đồ ngốc.

Tôi cười lớn, nụ cười giống như xuyên thủng vào trái tim khiến nó ngừng đập.

Mày...mày đúng là con ngốc thật đấy. Mày đang trông chờ cái gì thế này. Mày đang mong Vũ Nhật Minh thực hiện lời hứa vớ vẩn kia à? Mày lấy tư cách gì mà để cho anh ta thực hiện chứ.

Vũ Nhật Minh, và tôi ngốc khi tôi luôn nghĩ anh ta quan tâm đến tôi dù chỉ một chút.

Nhưng ngốc mà, thì làm sao có thể chứ.

Vô vọng...

Minh và tôi, kết thúc chỉ là thế này thôi sao?

- Cách.- Cánh cửa sân thượng bật mở.

Minh bước ra, nhìn thấy tôi đang nằm vật vã phía dưới, vẫn giữ nguyên đôi mắt khó đoán của mình, nhẩn tâm quay ngoắt định bước xuống.

- Anh là một thằng tồi. Bộp.

Tôi lập tức bật dậy, hét lên. Dồn hết lực vào cánh tay, nhảy đến đâm một cú choáng váng trời đất vào cằm của hắn khiến hắn chới với lùi ra đằng sau.

Không để cho hắn kịp mở miệng thanh minh điều gì, tôi đã nhanh chóng xông đến. Coi hắn như cái bao cát, liên tiếp nện những cú đau điếng vào người của hắn.

Bộp...bịch...bốp

Những cú đâm đá kinh hoàng liên tục vang lên chẳng hề có sự gì là thương tiếc. Anh ta đáng bị đánh hàng trăm lần.

- Tôi ghét như thế này. Tôi ghét cái cách anh làm ngơ tôi, ghét anh thân thiết với người khác, ghét mối quan hệ của chúng ta thành như thế này...- Cứ thế, điên cuồng như con hổ đói, tôi không ngừng những đòn đánh mạnh mẽ vào người Minh.

Sao anh ta không né tránh, anh ta giỏi võ cơ mà. Sao cứ thế mà chịu những cú đánh của tôi như một tên ngốc vậy.

- Và...TÔI GHÉT BẮN THÂN TÔI VÌ SAO LẠI YÊU ANH.

Tôi hét lên, giọng nói vốn dĩ đã rất to nay lại được đà phóng thích. Bàn tay tôi buông mạnh xuống trong không trung.

Không gian xung quanh bỗng trở nên im lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua làm mái tóc tôi bay loà xoà trong gió.

Đúng thế, tôi yêu hắn ta, Lâm Vũ Quỳnh yêu Vũ Nhật Minh. Không cần biết từ khi nào và vì lý do gì. Nhưng tôi nhận ra đã kịp nhận ra được, tôi yêu Minh, rất nhiều.

Giống như trái tim của tôi, nó đập mạnh mỗi khi nhìn vào đôi mắt đẹp đẽ của Minh, nó nhảy điệu Balat nhận được sự quan tâm từ cậu, nó đau nhói khi cậu thân thiết với người khác.

Tôi yêu Minh, không được sao? Không ai có quyền cấm đoán trái tim tôi cả. Tình yêu trên hết là sự tự do.

Nhưng lần này, trái tim tôi sai rồi. Vì nó đã trọn đúng sự đơn phương mà đi. Thật nực cười mà.

- Anh còn ngốc hơn tôi nữa.

Tôi ngược đôi mắt của mình lên nhìn Minh. Anh ta đứng đó, mái tóc bay trong gió đã che đi đôi mắt của anh. Cũng chẳng sao cả, dù sao thì tôi cũng chẳng thể đoán ra được điều gì từ đôi mắt bí ẩn ấy. Dáng đứng của Minh vẫn luôn thế, thẳng một cách cao ngạo mà tôi không bao giờ với tới nổi.

Anh ta và tôi, khác nhau quá xa, dài hơn cả một vòng trái đất. Vậy cũng tốt, khoảng cách xa thế tôi sẽ trấn an được tình cảm đang cố trào cao của mình.

Nhéch môi nở nụ cười cứng ngắc, tôi trấn tĩnh mình để mấy giọt nước mắt phiền phức không tự do trào ra. Tôi xoay người, bỏ đi.

Hết rồi, giữa tôi và anh ta, không còn gì.

Tôi nên đặt dấu chấm cho cái tình cảm ngớ ngẩn này của mình rồi.

- Em nói sao? Đi Italy. Tại sao tự nhiên lại muốn đi Mỹ?- Anh Long ngồi cạnh tôi, giật mình hoảng hốt.

Không giật mình mới lạ đấy. Tự dưng dùng một cái, một đứa học ngoại ngữ dốt lè tè thông báo sắp tới Italy. Ai mà không hoảng cơ chứ.

- Hì, bất ngờ lắm phải không?- Tôi cười nhẹ, đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc ngắn củn.

- Có phải, em và Minh xảy ra chuyện gì rồi phải không?- Anh Long nhìn tôi thờ dãi.

Tôi vẫn cười:

- Em và Minh sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ. Hừm, anh cũng đừng kinh ngạc quá, vì biết trước chuyện sẽ như thế này rồi mà.

Tôi và Minh ngay từ lúc bắt đầu đã chẳng có gì thì làm sao có thể xảy ra xích mích chứ. Nếu có, hoá chẳng thì chỉ có tôi có chuyện mà thôi.

- Nhưng đi Ý cũng là một chuyện không đơn giản đâu. Hơn thế nữa, em mới còn chưa tốt nghiệp cấp ba nữa.

- Không sao đâu, em còn họ hàng bên ngoại ở đó, mẹ em xuất thân từ Ý mà. Em sẽ học lại.

Tôi sẽ dành nốt năm này cho việc trau dồi vốn kiến thức ngoại ngữ xep lép của mình. Năm học tới sẽ học lại lớp 12 bên đó. Tôi có dự tính vậy đấy. Xem ra, tôi cũng là một công dân chăm chỉ đấy chứ.

- Em tính bao giờ thì đi.- Anh Long trầm ngâm một lúc.

- Đêm nay ạ.

- Sao gấp vậy?

- Em thích thôi ạ.

Đúng vậy, chỉ là do sở thích của tôi thôi. Chứ tôi không hề có ý muốn trốn tránh điều gì đâu.

- Trời, em đi rồi anh sẽ buồn lắm đấy. - Anh Long cười hiền từ.

Đúng là một người anh mà tôi yêu quý, kính trọng. Thật sự rất ân cần.

- Haha, em cũng vậy.

Giờ tôi cũng chỉ biết cười cho thật tươi để đáp lại anh Long thôi. Buồn thật đấy, chia tay những người thân thiết với mình để bỏ đi nơi khác. Số tôi sau này sẽ cô đơn lắm đấy.

Công viên buổi chiều không khí thật dễ chịu, tôi thấy thoang thoảng đâu đây mùi của gió hoà với những ngọn cỏ tươi mát. Mọi người tập nập qua lại, tiếng cười, tiếng hét, tiếng hò reo, rất ồn ào.

Tôi và anh Long ngồi cạnh nhau trên chiếc ghế đá đã cạnh bờ hồ, im lặng.

Đột nhiên anh Long quay qua tôi:

- Anh nên trả em thôi.

Nói xong, anh lúi húi móc từ ví của mình ra chiếc nhẫn quen thuộc. Đó là chiếc nhẫn Minh tặng cho tôi. Tôi đã làm mất nó cách đây một thời gian.

Anh Long đã tìm thấy nó, nhưng sao không phải gửi lại mà là trả lại, tôi mơ hồ không hiểu:

- Cái này anh tìm được, nhưng ngay lúc em vừa đánh rơi cơ.- Anh Long cười.- Vì một ý định xấu xa nào đó, anh đã giấu nó đi.

Tôi nhận lại chiếc nhẫn từ tay anh Long, mỉm cười:

- May quá, nó vẫn còn.- Tôi nắm chặt chiếc nhẫn trong tay giống như báu vật của mình.

Ít nhất, cho tôi giữ một kỉ vật nhỏ để tôi không quên mối quan hệ của tôi và Minh. Để tôi nhớ lại, mối tình đầu tiên của mình.

- Em không giận anh sao, anh đã giấu nó. Vì anh rất thích em.- Anh Long nhìn tôi, giải thích.

Nhưng tôi không mấy bất ngờ về lời bày tỏ của anh Long.

- Em không giận, cảm ơn anh nhiều là đằng khác.

- Nhưng...

- Em biết, vì em cũng rất thích Minh.

Một cái ôm đầy nhẹ nhàng ấm áp của anh Long dành cho tôi, trong đó chứa sự trù mến ân cần cả sự quan tâm lo lắng.

- Nụ cười của em là vũ khí khiến anh quên đi sự mệt mỏi. Hãy luôn luôn cười rạng rỡ nhé.- Anh Long áp tôi vào lòng, đưa tay xoa nhẹ mái tóc ngắn của tôi.

- Vâng.

Một cảm giác rất khác, khác với cảm giác khi tôi gục đầu vào Minh. Nhưng ít nhất lúc này, tôi cảm thấy đây là niềm an ủi lớn nhất cuộc đời tôi. Ở anh Long, tôi tìm thấy một sự thanh thản, nhẹ nhàng và yên tâm biết bao.

- Cảm ơn anh.

Giá như tôi không gặp Minh mà thay vào đó là anh Long.

Giá như trái tim này, hướng tới anh Long.

Thì tất cả mọi chuyện...sẽ khác rồi.

20. Chương 20

Đêm khuya, khu phố chìm trong bóng tối rợn người. Ánh sáng của mấy bóng đèn đường cũng tắt ngúm từ bao giờ chỉ để lại không gian tối om như hủ nút. Con gió đêm hè thổi lướt qua khiến những chiếc lá trên cành va chạm vào nhau tạo ra từng đợt rì rào. Một không gian quen thuộc đến nỗi tôi có thể đếm được từng chiếc lá trên cây.

Tôi đứng trước cánh cổng sắt to lớn oai nghiêm bảo vệ căn nhà sơn trắng xinh đẹp. Nơi đây, tôi và Minh, đã trải qua bao cuộc đối đầu không lí do, những lần đánh nhau bất phân thắng bại. Nhưng trên hết, đó là sự vô tư, thanh thản mà bây giờ tôi có quay lại cũng không thể níu giữ được.

Nhưng mong sao, trong tâm trí của Minh, sẽ còn những kí ức tốt đẹp đó và cả tôi, Lâm Vũ Quỳnh này nữa.

Tôi đứng một mình, lơ lửng giữa không gian u tối, tĩnh mịch.

Tôi chờ Minh về, để gặp anh ấy lần cuối và nói lời từ biệt à? Không phải đâu, chỉ là tôi có một số chuyện cần giải quyết trước khi tôi đi xa thôi.

Và dĩ nhiên, tôi và Minh chắc chắn sẽ gặp lại, dù sớm hay muộn, chắc chắn phải gặp lại, cho dù có là tôi đi tìm cậu ta chăng nữa.

Nhưng đến lúc tôi sắp gục xuống vì đôi chân không còn khả năng đứng vững nổi thì Minh mới về. Đợi hẳn hàng mấy tiếng trời, cảm nhận giống như một con ngốc vậy, một con ngốc tội nghiệp.

Ủ, ngốc thì sao chứ?

Từ chiếc xe Taxi, Minh bước xuống, cậu ta vẫn rất luôn phong cách, rất đẹp trai, rất thu hút nữa.

Nhìn thấy tôi, anh ta đứng khựng lại, đôi mắt màu nâu hút hồn nhìn tôi xoáy sâu. Không gian im lặng, hai chúng tôi cũng vậy, im lặng nhìn nhau, như có rất nhiều điều muốn nói với nhau nhưng không tài nào nói ra được.

- Cô đến đây làm gì.- Minh lên tiếng trước, phá tan bầu không khí nặng nề.

Tôi kéo chiếc vali nặng trĩu kéo tới gần hẳn. Dù thế nào thì thái độ của Minh liệu có thờ ơ quá không.

- Vài tiếng nữa tôi bay qua Mỹ rồi.- Tôi nở nụ cười rất tươi.

Nhưng anh ta đâu biết, đằng sau nụ cười rạng rỡ này của tôi, tôi đang nghĩ gì chứ? Anh ta có thể đoán được không? Không thể nào, đến tôi tôi còn không hiểu nổi mình đang nghĩ cái gì nữa là...

- Cô đi Mỹ, liên quan gì đến tôi.

Giọng nói lạnh lùng vô cảm như xuyên thủng trái tim tôi.

May mà tôi vẫn giữ nguyên được nụ cười rạng rỡ.

- Không liên quan đến anh, nhưng tôi cần giải quyết một số vấn đề đây.

- Haha, vấn đề...tôi nọ nần gì cô sao?- Tiếng anh cười lớn, đồng nghĩa với đó là môi anh ta nhếch lên thành đường cong mỉa mai.

- Anh còn nợ tôi rất nhiều đấy.- Tôi lập tức nói ngay, xen ngang nụ cười đầy mỉa mai kia của anh.

- Anh...- Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đẹp đẽ kia, cương quyết.- Anh dám ăn cắp trái tim của tôi.

Ngay lập tức, nụ cười trên môi anh ta cứng đờ vì câu tuyên bố rất hùng hồn. Anh ta chính là người ăn cắp trái tim tôi, thế nên anh ta phải trả giá cho chính hành động của mình.

- Thế nên tôi cần đòi nợ...

Ngay lập tức, không để anh kịp phản ứng gì, tôi buông chiếc Vali ra, nhanh chóng túm chặt lấy cổ áo của anh kéo cái đầu anh cúi thấp xuống, cùng lúc đó đôi chân tôi kiễng cao lên.

Tôi áp mạnh môi mình lên đôi môi lạnh lùng đầy cao ngạo kia, tận hưởng sự mềm mại ở đó.

Tôi nhắm mắt, chủ động.

Môi anh, có mùi rượu chất, có mùi vị lạnh lùng vô cảm và có cả vị ngọt ngào thơm ngát.

Lần thứ bốn, đây là lần thứ bốn tôi và anh hôn nhau, nhưng lần này là tôi chủ động. Chẳng ai có quyền cấm tôi hết.

Luật đời tàn nhẫn, vay một trả mười, nhưng đối với Lâm Vũ Quỳnh đại náo thiên hạ này thì còn hơn thế, vay một thì phải trả một trăm. Anh ta dám cướp đi trái tim của tôi, nhưng tôi chỉ bắt anh ta trả giá bằng một nụ hôn, thật quá lời lãi cho anh ta rồi.

May quá, cậu ta không đẩy tôi ra, chỉ đứng bất động để tôi hoành hành bá đạo đôi môi anh ấy. Anh ta có quyền gì mà đẩy tôi ra trong khi cậu ta là con nợ của tôi và tôi là chủ nợ.

Tôi tàn nhẫn vậy đấy, nhưng tôi biết làm gì hơn khi tôi rất yêu Minh chứ.

Món nợ này ngọt ngào đến mức làm tôi phát điên.

Xin lỗi nhé Vũ Nhật Minh, anh không dành đôi môi này cho tôi, nhưng xin anh, hãy để tôi tận hưởng nó một lần thôi, lần cuối cùng để tôi thoả mãn tính tham lam của mình.

- H..m...h...m...

Tôi buông Minh ra khi cảm thấy mình sắp bị ngạt thở mà chết. Buông lỏng cổ áo của Minh ra, tôi chậm rãi đưa tay lau miệng của mình, lấy lại hơi thở lặng lẽ.

Không gian lại trở nên im lặng giống với thời điểm của nó. Tôi im lặng và Minh cũng thế.

Tôi không nhìn Minh, hay đại loại là tôi rất sợ ánh mắt sâu hút ma mị kia, tôi sợ phải đối mặt với nó.

Bây giờ Minh đang nghĩ gì...?

- Chúng ta còn gặp lại.

Tôi quay lưng, không nhìn Minh, xách chiếc vali, chậm rãi bước đi. Tâm trạng ghen lại, đắng ngắt. Bởi vì nếu nhìn Minh, tôi sẽ...khóc mất.

...tách...

Và tôi...khóc thật rồi.

Hai dòng nước mắt cứ thế lăn trên má, ấm nóng, rơi xuống vạt áo tạo thành những tiếng va chạm nghe thật tội nghiệp.

Tôi khóc rồi, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi cảm thấy mình yếu đuối tới mức phát khóc thế này. Ba mẹ đánh, tôi không khóc. Thầy cô mắng, tôi cũng không khóc. Nhưng tôi lại khóc vì một chuyện con con như thế này.

Nước mắt, có vị mặn chát, hoà vào dư vị ngọt ngào của đôi môi Minh để lại, tại sao chưa bao giờ tôi cảm thấy đau khổ như lúc này?

Cũng may, Minh không nhìn thấy tôi khóc, vì tôi không cần cậu ta phải thương hại tôi đâu.

Và cũng may, trời không mưa, vì tôi cũng chẳng cần ai đó đồng cảm với mình.

Mạnh mẽ lên, tôi ơi.

Đó là buổi chào cờ đầu tiên của năm học mới.

-Lâm Vũ Quỳnh, lớp 10a7, đi muộn năm buổi, thường xuyên trốn học không lí do, trêu chọc cô A, hỗn láo với thầy B,...Đó mà tiếng thầy giám thị iang oang trên loa nêu tên những học sinh vi phạm trong tuần.

Đang nở nụ cười mê hồn và cổ tỏ ra phong độ với mấy em xinh xinh đang nhìn mình chằm chằm. Tôi suýt sặc vì nghe thấy cái tên Lâm Vũ Quỳnh.

Cái gì mà kinh khủng vậy chứ? Cái con nhỏ tên Lâm Vũ Quỳnh đấy thật đang để xem tướng mạo ra làm sao mà quậy kinh khủng như thế.

Tôi liên tưởng ngay đến một con nhỏ tóc tai chôm chĩa đủ loại màu sắc, quần áo rác rưởi tả tơi, khuôn mặt chỉ chít sọ lồi lõm và dữ tợn, đi tới đâu là mấy đứa con đồ vác dao đi tới đó.

Thứ con gái như thế đến cả tước tượng thôi cũng thấy khinh thường rồi.

Trường tôi mà cũng chấp nhận những học sinh như thế vào học hay sao? Thật là phí phạm ột cái tên đẹp...Lâm Vũ Quỳnh.

Tôi nghĩ liên miên, chợt nhận ra mình đã thái quá rồi. Có bao giờ tôi để tâm đến mấy chuyện này cơ chứ. Lo mà tỏ ra phong độ thu hút sự chú ý của mấy đứa con gái này đi. Lũ con gái này thật tầm thường, chỉ cần liếc một cái đã nhìn tôi say đắm rồi. Cũng phải, tôi đẹp trai quá mà. Chưa bao giờ tôi thất bại khi của gái.(Au: ta muốn đá đít người).

Xong tiết chào cờ dài lê thê như muốn ru ngủ của giáo viên, chúng tôi về lớp. Ngồi yên vị để bắt đầu học tiết thứ hai. Lơ đãng hướng mắt nhìn ra phía sân trường đầy nắng.Tính ngó nghiêng tìm mấy địa điểm tỏ tình dành ấy con cá hót giòn ngon này thì tôi chợt giật mình vì tiếng quát rất to của ông thầy giám thị mặt như cú vọ của trường:

- Lâm Vũ Quỳnh, vừa rồi em bị nêu tên trên trước cả trường không thấy xấu hổ hay sao còn dám vi phạm nữa.

Cái tên Lâm Vũ Quỳnh đập thẳng vào tai tôi khiến tính tò mò của tôi nổi dậy. Tôi phải xem cho bằng được con nhóc gây choáng váng này mới được mới được.

Tôi ngó nghiêng ra hành lang, cùng lúc đó ông thầy giám thị mặt hầm hầm đi qua và phía sau là con nhóc có cái tên Lâm Vũ Quỳnh, mặt mày từng từng không có vẻ gì là buồn bã hay hối lỗi những gì mình làm ra, đôi mắt đen láy tinh tường sáng long lanh nhưng chứa đầy mưu mẹo, nụ cười rạng rỡ cùng chiếc răng khểnh trông rất thu hút nhưng đều đặn vô cùng.

Phải nói thế nào nhỉ? Mấy cái thứ tưởng tượng hồi sáng của tôi dành cho con nhóc thì có hơi tàn nhẫn với nhóc quá. Đúng là cô nhóc sở hữu mái tóc ngắn thật, nhưng là một mái tóc Vic ấn tượng và rất hợp với khuôn mặt thông minh sáng sủa của cô nhóc. Một ngoại hình cao ráo và cân đối đấy chứ? Rất cá tính và năng động khiến tôi cảm thấy như mình bị chinh phục đó thu hút vậy.

Một cô nhóc như vậy mà dám gây ra những chuyện tày trời.

Thật là thú vị.

Tôi cười thầm một cái. Sau đó giật mình vì suy nghĩ vừa rồi. Tôi, vừa bị nhóc cuốn hút sao? Sao lại có thể chứ, tôi là một anh chàng đẹp trai chưa bao giờ thất bại trong những chiến thuật của gái này lại bị rung rinh bởi một con nhóc ngổ ngáo, quậy phá như vậy sao.

Thật xấu hổ, tôi là người phải làm cho con nhóc đó chú ý mới đúng. Chắc tại con gái tôi quen, chẳng có người nào như cô ta nên tôi mới thấy lạ thôi mà.

Đó là lần đầu tiên, tôi gặp và biết đến cái tên Lâm Vũ Quỳnh.

Liên tiếp những ngày sau đó, tôi đều gặp mặt được con nhóc quậy Lâm Vũ Quỳnh vì ngày nào con nhóc cũng đi cùng thầy giám thị mặt hầm hầm qua lớp tôi.

Được vinh dự ngày nào cũng đi cùng thầy giám thị, khỏi nói cũng biết, con nhóc này ngày nào cũng gây chuyện. Trời đất, nhóc này...tôi hết nói nổi rồi.

Nhưng có một điều kì lạ chưa bao giờ tôi trải qua, là khi nhìn vào con nhóc Lâm Vũ Quỳnh, nhìn vào nụ cười tinh nghịch và đôi mắt đầy mưu mẹo kia, tôi cảm thấy thời gian như chậm lại vậy. Một cảm giác khó hiểu.

Hôm nay là Valentine, cái ngày được gọi là lễ tình yêu của các cặp đôi. Đối với tôi thì tôi lại thấy đây là một cái ngày phiền phức của mình bởi vì tôi có quá nhiều cô em hâm mộ một vẻ đẹp trai tài năng của mình, mới sáng bánh mắt chưa kịp đánh răng thì cô giúp việc đã bê một đồng quà cáp đủ loại nhồi nhét vào phòng tôi, thở hắt hắt nói:

- Ngày này năm sau chắc tôi xin nghỉ phép vì cậu quá.

May là tôi đã lường trước được tình hình khi khôn khéo tắt nguồn chiếc điện thoại từ tối hôm qua kéo bị lũ con gái quấy rầy phiền phức.

Ai nói đẹp trai sướng, hào hoa phong nhã là sướng. Tôi mệt sắp chết đây này. Thế là tôi, quần áo chỉnh tề, bánh bao, nước hoa thơm phức đi...đến máy game...ngồi chơi một cách ngon lành.

Mấy ngày tình nhân này, không liên quan đến tôi, tôi là kẻ bắt cá nhiều tay mà, hơn nữa mấy cô nhóc em này tôi chỉ cần nhìn phát là đổ. Valentine thật nhảm nhí với tôi. Tôi nghĩ vậy.

Tôi còn trẻ, việc gì mà phải tán tỉnh một em trong khi mình có khả năng چرا cắm hàng ngàn em khác. Vội vã chôn vùi mình trong một cuộc tình, thật sự rất phí phạm cho vẻ điển trai này. Đó là triết lí nhảm của mấy thằng lằng nhằng, nhưng tôi không lằng nhằng, tôi chỉ một tay bắt mấy con cá thôi.

...reng...

Chiếc điện thoại của tôi vang lên. Tôi nhấc máy, là thằng Nam, bạn tôi.

- Cái gì mà gọi sớm thế. Tưởng dẫn em người yêu đi phở chứ.
- Phở cái đầu mày, tao có đứa nào yêu đâu. Ra công viên tình nhân gần nhà đi, tao có việc.
- Để phá mấy cặp đôi hẹ hò ở đó rồi cướp các em ha?- Tôi chép miệng, nói đùa.

Ai mà chả biết năm nào cái công viên đó đông như tổ kiến. Ra đấy thì làm được cái tích sự gì.

- Ủ, phá. Mày ra nhanh đấy.

Tút...tút...tút...

Tôi và Nam, hai anh chàng đẹp trai xuất hiện trong công viên tình nhân đi tới đâu là ánh mắt hám trai xuất hiện tới đó của mấy cô nàng. Tôi đang tự hỏi không biết mình thử thời gian tới đây làm cái quái gì để rồi rong bộ hết từ cái này sang cái nọ. Đang tính nhảy dựng dả thương thằng Nam vì tội vợ vẫn thì mắt tôi chợt loé sáng khi nhìn thấy từ xa xa, Lâm Vũ Quỳnh đang đi một mình ở đó, khuôn mặt như nhón ai nhìn cũng muốn đắm gấn liền với cô ta giống như thương hiệu rồi, trên tay Quỳnh là hai cây kem, cô ta vừa đi vừa gặm một lúc hai cây rất tự nhiên không có vẻ gì là xấu hổ giữa chốn đông người. Sao tôi cảm giác con nhóc đó như người ngoài hành tinh ấy.

Con gái con đứa, phong thái vô duyên, nghịch phá như giặc trời, thật là xấu hổ cho bọn con gái, tôi phải trừng trị mới được. Để xem con nhỏ phản ứng thế nào khi bỗng thiếu gia ta ra tay.

Nghĩ thế, tôi liền hích sang Nam đang đứng bên cạnh:

- Ê, cầm lấy điện thoại này, lát tao cố ý đụng phải con nhỏ kia, mày quay lại cảnh đó cho tao.

Nam nhìn theo hướng chỉ tay của tôi, ngơ ngác:

- Nhỏ Quỳnh đại ca quậy của trường mình á hả? Tao khuyên mày đừng có vợ vẫn, đụng phải nhỏ ghê gớm đấy là toi đời đấy, nhỏ không vừa đâu.
- O, thằng này, tao đụng chứ mày đụng à? Cứ đứng chỗ khuất quay cho tao.

Tôi dúi chiếc điện thoại vào Nam, nở nụ cười đầy bí hiểm tiến lại gần, hình như con nhóc đang chú ý ăn kem nên không biết tôi đang đi tới.

Một...hai...ba...

Đúng như dự đoán của tôi, con nhỏ và tôi đâm sầm vào nhau, hai cái kem dính bết lên áo của tôi. Tôi suýt ngoác mồm ra cười điên đảo vì nhìn cái bản mặt ngốc nghếch vì tiếc hai cái kem của nhỏ, nhưng mà vẫn giữ bình tĩnh như tôi là kẻ phạm nhân.

Nhỏ ngược mặt lên, nhìn tôi chăm chăm, hỏi nói cũng biết, mê tôi rồi.

- Ê, đi đứng không có mắt hả? Cậu làm kem dính lên áo tôi rồi.- Tôi cố gắng làm mặt giận giữ, nói to.

Chết đi, xem ai hơn ai. Rồi con nhỏ này sẽ phải rục đầu xin lỗi tôi đây. Vậy là tôi trừng trị thay cho ông thầy giám thị rồi.

- Áo áo cái con khỉ. Cái áo rẻ tiền của cậu sao dám so sánh với hai chiếc kem ngon lành của tôi.- Trái ngược với suy nghĩ của tôi, Quỳnh không những không xin lỗi mà còn đánh đá hét lớn.

Tôi sốc, cái áo hàng hiệu được thiết kế riêng cho tôi mà cô ta dám bảo nó rẻ tiền, cô ta chán sống rồi đây.
-Ê, đừng ngang ngược. Tóm lại cậu muốn gì đây- Tôi tức. Chưa bao giờ thấy một đứa con gái ngang ngạnh như thế này.

Mặc dù trong trường hợp này là tôi cố ý đi chăng nữa.

- tôi muốn cậu đền tiền cho hai chiếc kem của tôi.- Cô ta giờ hai chiếc kem không còn hình dạng trước mặt tôi.- Và cả cục u trên đầu tôi nữa.

Con nhỏ điên này, dám hiên ngang ăn vạ kiểu cố chấp như thế. Thật không chịu nổi mà, được, để rồi xem.

- Đền là xong đúng không?- Tôi vênh mặt, rút từ trong ví dày cộp ra vài trăm ngàn.

Riêng tiền thì bốn thiếu gia đây không thiếu. Nhưng, quan trọng là cô em này phải ngoan.

- Từng này được chưa.

Vừa nói xong tôi lập tức cười khinh bỉ, vung tay lên trời khiến mấy tờ tiền rơi vãi xuống đất, trước con mắt kinh hoàng của Lâm Vũ Quỳnh.

Được vinh hạnh nhìn thấy đại ca nức tiếng trong cái bộ dạng hoá đá này, thật là hiếm có.

Hừ, thấy chưa, quá đơn giản để chơi cô ta. Thế nào mà đại ca siêu quậy, thế nào là Lâm Vũ Quỳnh nức danh phá phách, bày đã hết.

Vẫn chẳng thể nào so sánh được với hoàng tử như tôi.

Tôi quay đi, cười mỉa mai vì trò vui vừa rồi. Yên tâm là mình đã có trong tay đoạn vi deo chơi xấu Lâm Vũ Quỳnh mai post lên diễn đàn của trường để bêu rêu.

Đắc thắng. Dễ như trở bàn tay.

Nhưng, tôi đã lầm, lầm tai hại khi nghĩ cô ta chỉ đơn giản có thế.

Nhưng cô nhóc, không hề hổ danh với cái tên Đại ca tí nào.

- Đừng...

Tôi giật mình quay lại thì thấy con nhỏ đang nằm vật vã ở dưới đất. Nước mắt nước mũi tèm lem trên khuôn mặt. Trước con mắt khó hiểu của mọi người xung quanh, tôi ngớ ngác không biết chuyện gì.

- Đừng...em xin anh đừng bỏ đi. Anh có thể bỏ em, nhưng xin anh hãy thương lấy đứa con trong bụng chưa thành hình này. Nó là con anh mà, có mang giọt máu của anh mà...

Tôi sốc nặng với những lời nói cầu xin và điệu bộ thảm của Lâm Vũ Quỳnh, cô ta...cô ta...

- Cậu...cậu...- Bây giờ thì cho dù có là thiên tài thì cũng không giải quyết được tình trạng éo le này.

Đặc biệt là còn cả những lời nói mỉa mai của mọi người xung quanh. Tôi đứng như trời trồng nhìn đôi mắt long lanh nước mắt đầy xảo trá của con nhỏ đáng ghét kia. Nghiến răng trèo trẹo.

Thật không thể tin nổi cô ta có thể dám diễn trò đến mức không tin không được này.

- Cậu...hừ...

Tôi bỏ đi một mạch, nuốt cục tức vào trong bụng. Cô ta dám làm hot boy Vũ Nhật Minh phải xấu hổ trước bàn dân thiên hạ, cô ta sẽ chết với tôi.

- Ha ha ha...- Đó là tràng cười sặc sụa như điên dại của Nam.

Tôi muốn đâm nó ọc máu chết luôn đi. Đồ phản bội.

- Tao bị chơi cho te tua vậy mà mày còn cười được hả?- Tôi ôm đầu chán nản.

- Ha ha, tao thề, tao bái nhỏ Quỳnh là sư phụ luôn. Con nhỏ đấy thật sự là quá chất, có một không hai.- Nam mãi mới ngừng cười.

- Mày là bạn tao hay bạn nó.
- Bạn mày, nhưng...haha...phải nói là nhỏ chơi mày vô đau thật. Là tao chắc tao độn thổ luôn rồi.
- Chưa xong đâu, con nhỏ đó sẽ chết với tao.

Tôi nghiêng rằng trèo tre. Đại thiếu gia hào hoa phong nhã đi tới đâu có người hâm mộ tới đó mà để con nhỏ điên kia dìm hàng. Nhóc con, cô ta sẽ phải trả giá đắt cho hành động của mình.

Để xem, ai hơn ai.

21. Chương 21

Hôm nay, nhà tôi có hai vị khách cùng ăn cơm với gia đình. Theo như tôi biết được thì hai nhân vật này có tầm ảnh hưởng khá khá đến công ti của bố tôi vì họ đều rất tài giỏi.

Tôi đoán không nhầm thì họ đều được đăng lên tạp chí, người nam là nhà thiết kế tài năng Lâm Ngọc Thắng, còn người nữ ngồi cạnh là người mẫu đình đám Kerra Ann mang dòng lai Việt Ý.

Sau khi ngồi trò chuyện và làm quen, tôi mới biết. Họ là hai vợ chồng đã kết hôn từ rất lâu và hiện tại đang có một đứa con gái 18 tuổi.

- Ái chà, làm việc với hai người lâu nay, tôi cũng còn chưa nhìn thấy con gái của hai người đấy. Chắc cô bé xinh và tài năng lắm đây.- Bố tôi cười khà khà nói.

- Ôi trời, con gái chúng tôi lại chẳng được như thế đâu. Nó nghịch tới độ chúng tôi cũng phải bó tay luôn đấy.- Ông khách cười.

Tôi ngồi ăn, nghiêng rằng, tôi chúa ghét những đứa con gái nghịch ngợm. Đặc biệt là con nhỏ họ Lâm kia, dám chơi tôi sốc óc. Hừ, tức.

- Không sao, con gái như thế rất cá tính.- Mẹ tôi cười tươi nói.

- Trời, cá tính gì đâu, quý tính thì có đấy ạ. Hai vợ chồng chúng tôi đang rất đau đầu đây thưa giám đốc. Năm tới nó tốt nghiệp trung học rồi mà quậy phá hết chỗ nói. Mới tuần đầu đi học đây này, thầy giám thị đã gọi điện cho chúng tôi kể tội con bé đấy. Thật là...- Cô người mẫu nổi tiếng kể lể. Giờ trông giống bà bán dưa muối hơn là biểu tượng sắc đẹp.

- Ôi trời, không sao đâu, tuổi đó là tuổi phá phách mà.- Bố mẹ tôi bênh vực.

Vừa lúc đó, có tiếng chuông điện thoại vang lên. Là cô người mẫu.

- Xin lỗi.

Cô ấy cúi đầu xin lỗi, áp máy lên nghe. Tôi chưa kịp thấy cô ấy có phản ứng gì thì đầu dây điện thoại đã vang lên tiếng hét to, tôi là người ngoài còn nghe thấy hướng gì là cô Ann. Chắc, tội nghiệp cho tai cô ấy:

- Mẹ, con đói, hu hu. Sao mẹ nỡ trừ 20 phần trăm tiền chi tiêu. Mẹ ác vừa thôi chứ, con đói, huhu, con đói...mẹ ơi con đói.

Tôi trở tai trở cả mắt ra nhìn thẳng vào cô Ann, mà không chỉ tôi, tất cả mọi người đều ngỡ ngàng vì cái cô gái trong điện thoại, cái giọng kêu gào vì đói nghe buồn cười không tả nổi. Con gái như cô ta ế chồng là chắc.

- Đây...mẹ đang bận. Lát nói chuyện sau.

- Bận cái gì ấy, con chắc chắn mẹ đang ăn cơm mâm cao cỗ đầy ở đâu đó, sao mẹ tàn nhẫn quá vậy, sao để con gái mình bị bỏ đói.

Cô Ann suýt nữa cúp máy thì đầu dây bên kia kịp ngăn lại bằng một tràng kêu ca vô bờ bến khiến tôi phải cố nín cười.

Công nhận thì cái tình trạng này trở trêu thật. Cô gái này, buồn cười chết mất. Bất chấp tất cả, vì đôi

- Con đói lắm, mẹ chuyển khoản cho con mua đồ ăn đi, con hối hận lắm rồi.

Cuối cùng, mấy người chứng kiến nghe cuộc trò chuyện đồng loạt bịt miệng, cười khúc khích. Một cô gái hài hước.

- Me, làm ơn đi mà. Con hứa từ nay con không quậy nữa đâu. Con hứa đấy. Lâm Vũ Quỳnh thề có cơn đói này.

...Khụ khụ...

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: thichtruyen

- Này, con sao thế.- Tôi đột nhiên bị sặc thức ăn.

- Không sao, đồ cay nên con sặc thôi.

Đang cười như nắc nẻ, tôi bỗng hoá đá. Tôi vừa nghe thấy cái gì nhỉ? Lâm Vũ Quỳnh, Lâm Vũ Quỳnh...cái cô nàng chúa quậy giặc đã làm cho Vũ Nhật Minh tôi phải mất mặt trước bao nhiêu người sao?

Theo như tài liệu tổng hợp thì...chính xác. Trời đất ơi, thiên kim đại tiểu thư của nhà thiết kế đại tài và người mẫu nổi tiếng là con nhỏ điên đấy sao? Thật là một chuyện động trời đất, không thể tưởng tượng nổi. Người tài năng như họ sao có thể sinh ra một con nhỏ chỉ quậy là siêu cơ chứ.

Con nhỏ đó, con nhỏ Lâm Vũ Quỳnh, cô ta không nghĩ đến cô ta thì phải nghĩ cho danh tiếng của bố mẹ cô ta chứ.

Phải trừng trị, báo thù.

Hừ, đợi đấy.

- Cô chú này, sắp tới sinh nhật 20 tuổi, cháu muốn mời gia đình cô chú tới chúc mừng cháu ạ. Có con gái của cô chú đi nữa nhé. Cháu đang rất hiếu kì về cô bé đấy ạ.

- Nam, có chuyện nhờ đến tài năng tẩu thoát nhanh của mày đây.

- Gì...

- Mày nhớ cái đoạn băng video lần trước chứ.

- Ô, quên sao được bản mặt xấu hổ để đời của hot boy Minh chứ.

- Mày muốn chết à, tao không đùa đâu.

- Rồi rồi, mày cần gì.

- Sắp tới sinh nhật tao, mày cầm đoạn băng video đó...

... ..

Tất cả mọi chuyện xảy đến từ cái đoạn băng quái ác đấy mà ra. Tội nghiệp hơn khi Lâm Vũ Quỳnh và tất cả mọi người khác đều hiểu lầm là do trò đóng kịch của Vũ Quỳnh mà không hề biết kẻ chủ mưu đáng trừng trị lại là tôi.

Chúng tôi cười nhau, không có một chút tình yêu nào xen ngang ở đó.

Sống trong cùng một nhà, chẳng có gì ngoài những trận cãi vã chẳng cần lí do, những cuộc đối đầu kéo dài bất tận hay đại loại là những trận đánh đấm bất phân thắng bại.

Lâm Vũ Quỳnh, theo như tôi biết là một con nhóc mà luôn đặt ra ình chủ nghĩa vui là chính. Cái đầu chỉ biết đến quậy phá người khác, và ngoài ra chỉ là một con nhỏ bất cần chẳng bao giờ sợ ai. Đôi mắt sáng lạnh lợi chứa đầy vẻ tinh quái, cái miệng lúc nào cũng cười toe toét như muốn trêu tức đối phương. Luôn luôn hiếu thắng, không bao giờ chịu thua bất kì ai, điều gì và cái gì.

Thế đấy, tổng quan là một con nhỏ phiền toái đáng để dè chừng.

Nhưng, cô nhóc Lâm Vũ Quỳnh, nếu như chỉ cần hiểu và quan sát kĩ thì cũng chỉ là một cô nhóc rất đơn giản và ngốc nghếch.

Quỳnh luôn luôn tạo ra ình một cái vỏ bọc mạnh mẽ, tự tin, chẳng bao giờ cần ai giúp đỡ mình. Cái đầu đầy mưu mẹo khiến ai cũng khiếp nhưng chỉ đơn giản là để tạo ra một niềm vui đến cho người khác. Đôi mắt lạnh lợi tinh quái nhưng trong veo, nụ cười đáng ghét nhưng ẩn sau đó và sự hồn nhiên và rất đáng yêu.

Đó cũng là Lâm Vũ Quỳnh.

Chỉ có một điều tôi không can tâm, đó chính là tôi đã yêu Lâm Vũ Quỳnh, ngay từ lần đầu tiên. Khi nhìn vào từng giác quan trên khuôn mặt cô ấy, tôi đã bị cuốn vào.

.....

Mọi chuyện vốn dĩ đang rất yên bình nếu như không bị xáo trộn bởi sự ghen tuông vô căn cứ của tôi. Tôi đã rất tức giận khi Lâm Vũ Quỳnh luôn miệng khen người con trai khác trước mặt tôi. Cô ta ngốc nghếch đến độ chẳng hiểu gì và cứ thế, khiến tôi phải bực mình.

Không thể được, Lâm Vũ Quỳnh là của Vũ Nhật Minh, sao có thể ngang nhiên thân thiết với người khác.

Và điều duy nhất tôi có thể làm là trả thù lại những việc mà cô ta gây ra. Cô ta trách tôi à. Làm gì có quyền chứ. Cô ta làm được, tôi cũng chẳng thua kém gì đâu.

Nhưng...tôi sai rồi.

Tôi nhận ra khi Lâm Vũ Quỳnh nói yêu tôi.

Tôi thực ra chỉ là một thằng hèn nhát, ghen tuông vớ vẩn, và có cạy miệng, tôi cũng chẳng thể nào nói ra cảm xúc của mình. Tất cả chỉ là sĩ diện, tính tự kiêu, cao ngạo tới trời.

Để rồi hôm nay, Lâm Vũ Quỳnh đi rồi, quay lưng bỏ đi cùng lời nói yêu tôi và lời trách móc cùng nụ hôn mang tên món nợ.

Cô ấy, buông tay tôi rồi.

Cứ thế, cứ thế, cái bóng dáng nhỏ bé lẫn vào trong bóng tối giữa đêm khuya tĩnh mịch, không hề có ý định quay đầu lại.

Để lại tôi, với cả một mớ cảm xúc chẳng thể nào giải thoát.

Lâm Vũ Quỳnh, đừng đi, quay lại với anh.

Chỉ có thể thôi, câu nói ngắn gọn. Tại sao nó không thể thoát khỏi cổ họng tôi chứ, tại sao tôi lại không dám nói cơ chứ. Tôi là tại cái gì cảm trở, sự cao ngạo hay rụt rè.

Tại sao cô ấy lại đi chứ, còn tôi thì sao, tại sao nỡ nhả tâm mà bỏ ra đi khi cô ta nói cô ta yêu tôi chứ. Nếu yêu tôi, sao không ở lại bên tôi.

Tôi...

Lâm Vũ Quỳnh...

Tôi...

Lâm Vũ Quỳnh...

Rồi sau cùng sẽ là gì đây.

Đôi vai nhỏ run run, cô ấy, đang khóc vì tôi ư.

..Pằng chúu...cheng...chập...xoảng....bịch....cốp...

- Ya...chết này, chết đi. Dám chém ta. Cho mi chết.

Liên tục những âm thanh chém giết cùng những tiếng hú hét âm ỉ vang lên trong căn phòng ổ chuột bẩn bựa vô cùng.

Tôi đang ngồi bệt xuống sàn nhà, dạng toẹt hai chân ra một cách cực kì có duyên, quần đùi áo ba lỗ, đầu tóc bù xù như con chó lông xù, trên tay là bàn phím điều khiển kết nối với màn hình ti vi, đang bấm nhiệt tình, chơi game hết mình.

Tình trạng chán đời này của tôi đã kéo dài mấy ngày nay rồi, kể từ khi tôi...bị đuổi việc bởi cái lí do rất củ chuối.

...Đại ca gọi, đại ca gọi...

Lại là cái, nhạc chuông quen thuộc gắn bó muôn đời muôn thừa mà tôi không bao giờ có thể bỏ nó được. Tôi buông bàn phím xuống.

- Hai, ma mi yêu quý của con khoẻ không ạ? - Đó là một câu hỏi rất chi là lỗi thời của những người con ở xa nhà dành cho bố mẹ.

Không thành tâm tí nào, nhưng thôi, dù sao cũng cho có tí gọi là lâu ngày không liên lạc.

- Lâm Vũ Quỳnh, tại sao con lại bị đuổi việc.- Mẹ tôi lại hét toáng lên như phải gió.

Cái kiểu gọi cả họ lẫn tên này thật là khó chịu, tôi lớn rồi chứ có bé rại gì đâu cơ chứ. Chậc. Cứ tưởng xa nhà là hết phải chịu cái cảnh bị lỗi tai tra tấn chứ.

- Sao mẹ nắm bắt tin tức nhanh thế.- Nếu tôi nhớ không có nhầm thì chuyện tôi bị đuổi việc ngoài tôi ra chỉ có dì biết thôi mà.

- Sao con luôn đùa cợt thế chứ? Nói, sao mà bị đuổi việc.- Mẹ tôi thở dài thườn thượt trong điện thoại.

Dù sao thì lời nói của mẹ cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến tôi nữa rồi. Vì bây giờ làm gì còn cái kiểu trừ tiền tiêu tháng nữa đâu, hớ hớ. Tôi lớn rồi mà, tôi tự làm việc kiếm tiền rồi đấy.

- À, tại mấy lí do vớ vẩn thôi mẹ. Có sao đâu, con tìm việc khác.

- Việc khác, việc khác...con nói mà không suy nghĩ à? Con có biết con bị đuổi việc mấy lần rồi không. Ba lần rồi con biết chưa.

Chính xác, tôi còn không hiểu tôi nghĩ gì nữa. Mới một năm ra trường, tôi bị đuổi việc ba lần, đa phần đều là vì cái tính muôn đời cố chấp của tôi. Có lẽ tôi phải chỉnh đốn mình dài dài đây.

Nhưng mà cũng may, Ý là một nước có tỉ lệ thất nghiệp thấp, nên tìm việc cũng không mấy khó mất nhiều thời gian, hơn nữa bằng tốt nghiệp của tôi cũng thuộc dạng không tồi, tôi thông minh á, tôi chỉ lười thôi, hehe, chứ ở Việt Nam, chắc tôi cũng phải xắn tay lấy chồng rửa bát từ lâu rồi.

- Hừm...- Đầu dây bên kia lại thở dài náo nức- Lâm Vũ Quỳnh con có biết năm nay con đã bao nhiêu tuổi rồi không?

- Hai mươi bảy.- Tôi đáp tỉnh queo.

- Hai mươi bảy, con nói ra câu đó mà không biết xấu hổ sao? Đến bao giờ con mới để bố mẹ hết lo lắng vì con đây.

- Con đâu cần bố mẹ phải lo lắng, chín năm sống ở đây con vẫn sống tốt đó thôi.

- Thất nghiệp như con thì tốt nỗi gì. Con càng nói cọ càng bộc lộ sự nông cạn của con thôi. Đã vậy, quay về Việt Nam ngay lập tức, về đây để bố mẹ dạy con, con bay bổng quá nhiều rồi.- Mẹ tôi quát.

Chết cha, mẹ tôi đã nổi khùng.

- Con không về.- Tôi đáp chắc nịch.

- Mẹ cần lí do để con dám cãi thế.

Lí do à, được thôi.

- Sự nghiệp của con sẽ được phát triển hơn khi ở đây. Và cuộc sống ở đây cũng rất thoải mái. Con sẽ về, nhưng không phải bây giờ.

Với lại, tôi cũng chưa sẵn sàng để quay về.

- Phát triển mà bị đuổi việc mấy lần như con, thật sự mẹ không tài nào hiểu. Không nói nhiều, về ngay lập tức. Cho con thời hạn một tuần, nếu không về mẹ sẽ qua tận đó lôi con về.

Lần này thì phiền rồi đây.

- Von đã nói là con cần sự nghiệp, cần tương lai. Con sẽ về nhưng không phải bây giờ.

- Không phải lúc này, thế đến lúc bố mẹ chết rồi thì con mới về chắc. Lâm Vũ Quỳnh, bố mẹ chỉ có mỗi con là con thôi. Con xa bố mẹ quá lâu rồi.

À, tôi đã hiểu lí do.

- Tóm lại là bố mẹ đang nhớ con phải không?

Tôi xa nhà và tới đất nước Italia đã gần mười năm rồi. Một quá trình rất dài để một đứa con gái sống và trưởng thành khi không có bố mẹ. Tôi sống rất tốt, chỉ trừ vài lần bị đuổi việc ra đều rất tốt, cô di chú bác họ ngoại đều rất yêu quý thôi, coi tôi như con. Vì thế, tôi thay đổi rất nhiều.

Tôi ý thức được mình, một cô gái 27 tuổi, tốt nghiệp đại học sáng giá ở Ý, sống chẳng có gì lo âu. Tôi từ bỏ mái tóc Vic quây phác của mình thay vào đó là làn tóc dài đen mượt trông hiền lành tới mức tẻ nhạt. Những cơn đổ mồ hôi bụi đời giờ được thay thế bằng những bộ cánh người lớn, thanh lịch hơn. Để người khác nhìn vào và có ấn tượng tốt về mình.

Xin đính chính, đó là về phần ngoại hình.

Còn về phần tính cách thì...tôi chưa có khả năng để làm cho nó thuyên giảm mà chỉ có thể khiến nó phát triển thêm mà thôi.

Tôi chẳng bao giờ chịu chờ đợi ai được quá hai giờ, chẳng bao giờ để ai dám xúc phạm mình, chẳng bao giờ lo lắng mặc dù bị đuổi việc tới mấy lần. Khuôn mặt lúc nào cũng đĩnh đạc không hề có tí người lớn nào hết. Bởi thế, xin nhắc lại, tôi, một đứa con gái gần ba mươi tuổi, tốt nghiệp đại học sáng giá bên Ý, ngoại hình và khuôn mặt không đến nỗi ma chê quỷ hờn mà vẫn đang...ế chồng chảy nước.

Mấy đứa bằng tuổi tôi, chúng nó lần lượt cưới chồng, có con, có xe có nhà hết rồi, vậy mà tôi vẫn còn đang nhõn nhờ chơi bời thế này đây.

Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao thì tôi cũng chưa sẵn sàng cho bất cứ mối tình nào. Bởi trái tim tôi đã bị lấp đầy bởi một ai đó rồi.

Phải, tôi còn yêu Minh, yêu rất nhiều. Gần mười năm, tình cảm này chưa bao giờ phai nhạt đi một chút, nó chỉ được cất gọn sang một góc nào đó và sẽ xuất hiện khiến tôi đau đớn vào hàng đêm.

Ừ, cứ nói tôi ngốc cũng được. Vì sự thật tôi cũng ngốc thật mà, Minh không dành cho tôi, vậy mà tôi cứ cố chấp giữ khư khư tình cảm đơn phương này.

Minh khá tôi, rất nhiều. Anh đứng quá cao, cao đến nỗi dù tôi có cố gắng tới kiệt sức cũng không leo lên nổi. Thế giới của anh hoàn hảo trái ngược với con người tầm thường như tôi.

Vì thế, cứ để tôi ngược lên nhìn anh cũng được. Chỉ nhìn thôi mà, không có tội đấy chứ.

Mặc kệ, nói tôi rề xị cũng được. Tôi vẫn luôn yêu Minh, yêu rất nhiều. Chỉ có Minh mới điều khiển được trái tim tôi.

Một ngày, rất gần thôi, tôi sẽ trở về Việt Nam, và gặp Minh.

Tôi đã từng chắc chắn rằng tôi và Minh sẽ gặp lại mà, gặp lại với tư cách một người bạn chẳng.

Dù sao chỉ cần như vậy là đủ rồi. Tất cả sẽ trở về đúng quỹ đạo mà số phận sắp đặt sẵn mà thôi.

- Quỳnh à, bố mẹ xin lỗi, có cuộc họp rất quan trọng nên không thể đón con được, giờ con cứ bắt Taxi về nhà trước đi, xong bố mẹ sẽ về ngay.

Tút...tút...tút...

Vừa bước xuống máy bay sau hàng mười năm xa cách thì tôi nhận được cuộc điện thoại rất chi là phũ phàng như thế này đây. Cũng may là mình thuộc tuýp người tiếc tiền xót xa nên không thể nở lòng nào mà quăng một phát cái điện thoại xuống đất khiến nó nát tươm ra.

Cái gì...cái gì, cuộc họp quan trọng, quan trọng đến đâu thì vẫn vượt mặt được cái đứa con máu mủ duy nhất suốt hàng chục năm xa cách hay sao. Bố mẹ của tôi...yaaaa, sao mà tàn nhẫn đến vậy chứ.

Ấy thế mà mới cách đây vài ngày có người dùng đủ mọi cách nài nỉ, quất tháo bắt tôi về cho bằng được. Giờ xem, để tôi bơ vơ lạc lõng giữa cái chốn lạ lẫm này. Híc.

Hận là mình đang khoác trên người bộ đồng phục nữa tính, nếu không tôi đã diên tiết túm đại người nào xộc cho học một trận tới tở rồi.

Lòng đau như cắt, nước mắt cạn khô, tôi kéo chiếc khăn choàng lên mặt để gió mùa đông lạnh không lùa vào mặt, nặng nề kéo chiếc vali nặng trĩu bắt đại chiếc taxi đậu lề đường về địa chỉ mà bố mẹ đã nói qua điện thoại.

Chiếc xe lướt nhẹ qua từng khu phố xinh xắn, tôi lặng lẽ ngắm cảnh vật qua kính cửa ô tô, trong lòng dâng lên một cảm giác nhớ nhung khó tả. Tôi xa nơi này chín năm rồi, giờ tôi mới nhận ra, nó là một thời gian dài, rất dài. Nhưng chẳng đủ để tôi quên đi mọi thứ, đặc biệt là Minh.

Bây giờ anh sống ra sao, sống có tốt không, có hạnh phúc không? Và nếu biết được anh sống rất hạnh phúc vì có một gia đình mới, tôi sẽ thế nào. Tôi không dám nghĩ tới cảm giác này, nó sẽ làm tim tôi vỡ tan ra mất. Đau nhói. Trái tim này vốn dĩ chưa bao giờ lành lặn, nếu để nó đau thêm nữa, chắc tôi sẽ không chịu nổi mất rồi.

Tôi đang suy nghĩ luẩn quẩn, thì chợt bị lôi mạnh ra khỏi mớ suy nghĩ đó khi tôi thấy một bóng dáng rất quen thuộc, quen thuộc tới nỗi dù chỉ có nhìn thoáng qua hình bóng đó tôi cũng biết là ai. Minh từ toà nhà cao tầng đồ sộ, xách chiếc túi nhỏ bước ra. Dáng vẻ toát lên sự cao ngạo.

Không mất quá một giây để bảo tài xế dừng xe, tôi lập tức kéo vali, chạy hết sức có thể trên đôi giày cao gót tới chỗ Minh, sắp được rồi, sắp được rồi, tôi có thể gặp được Minh rồi.

- Này, Vũ Nhật Minh...học học...

Bóng dáng cao lớn trong bộ vest đen lịch sự quay lại, thoáng một nét nhăn mặt vì không nghĩ ai lại dám gọi cả họ lẫn tên mình ra như thế, nhưng chỉ một lúc, khuôn mặt đẹp trai giãn ra, thay vào đó là bộ mặt kinh ngạc thoáng vẻ hoảng hốt...

Minh quay lại, a ha, Minh nhận ra tôi, đương nhiên rồi, Minh làm sao có thể quên tôi được chứ. Tôi biết mà.

Thật là vui.

22. Chương 22

Cơn gió mùa đông thổi qua, khô khan và lạnh lẽo như muốn quất vào da mặt. Không gian im lặng, ánh mắt của tôi và Minh đang chạm nhau, khoảnh khắc như ngừng lại. Chúng tôi gặp nhau rồi, sau nhiều năm xa cách. Tôi biết nhất định chúng tôi sẽ gặp lại nhau mà.

Tôi dùng ánh mắt ánh lên sự vui mừng hơn hớn nhìn Minh, nhưng Minh lại không dùng ánh mắt đó để đáp trả lại tôi, một ánh mắt khác, vẫn luôn thế, luôn cao ngạo, lạnh lùng và khó hiểu.

- Tôi...- Tôi vui mừng, giống như đứa trẻ nhận được quà, kéo vali tiến lại phía Minh. Đôi bàn tay đưa ra không trung.- Tôi...

- Bản thông báo hợp đồng này anh chưa gửi cho tôi. Tôi cho anh 30 phút để gửi.

Và...Minh quay đi, chiếc điện thoại áp trên má...coi tôi giống như không khí.

Một nhát dao sắc nhọn cứa sát vào tim tôi khiến tôi rỉ máu đau nhói.

Bàn tay đưa ra, lơ lửng trên không trung, rồi thất vọng buông thõng xuống bất lực, cả người tôi cũng vậy, như không có trọng lực, để gió thổi nghiêng.

Minh...đã quên tôi là ai hay là không muốn gặp mặt tôi.

Chẳng lẽ, bây giờ, đối với Minh, Lâm Vũ Quỳnh này như chưa bao giờ tồn tại trong tâm trí anh sao?

Ha ha, đáng thất vọng. Thật sự thất vọng. Tôi đã mong chờ cái ngày này biết bao chỉ để được đáo lại bằng một cái ánh nhìn đầy sự xa cách hay sao. Dẫu cho dù, giữa hai chúng tôi, chưa bao giờ có sự gắn kết.

Anh vẫn luôn vô tâm như thế ư?

Tại sao lại như vậy, tôi đã làm cái gì để Minh xa cách coi tôi như người dưng. Tôi đã làm cái gì để mọi chuyện thành ra như vậy.

Không thể được, không thể chỉ mãi là người nhìn theo bóng lưng của anh cho đến khi mắt hút được. Tôi không cho phép.

- Yaaa...

Tôi gồng mình nắm chặt lại cánh tay của mình, lập tức buông va li, xông lại, nhảy lên và hạ một cẳng vào ngay khuôn mặt đẹp trai đáng giận kia. Minh lao đao vì cú đá của tôi, lùi lại và ngã một cách...đẹp mắt.

- Choang...- Tiếng vỡ nát của chiếc điện thoại đời mới vang lên giống như tiếng kêu gào tức giận trong lòng tôi.

Tôi hít thật sâu để mình không giáng một đòn xuống người đang đau đớn ngồi dưới đất kia nữa. Nực cười, có lẽ cái tính cách gấp đầu đập đó của tôi sẽ không bao giờ sửa chữa nổi nữa rồi, đặc biệt trong trường hợp này thì không.

Tôi chiếu tia mắt khinh thường xuống Minh, tức giận. Và đáng giận hơn, anh ta không thèm đoái hoài đến sự có mặt của tôi, càng không để ý gì đến vết máu trên mặt và chiếc điện thoại đắt tiền vỡ tan tành bên cạnh. Minh vẫn cúi mặt, và tôi không thể nhìn thấy gì ngoài mái tóc đen tinh tế và chiếc kính cận của anh ta. Chẳng lẽ nhìn mặt tôi khiến anh ta cảm thấy đáng khinh thế sao?

Người đáng khinh là anh ta mới đúng.

Minh, anh phản ứng gì đi chứ, nói gì đi, tức giận với tôi, chửi mắng tôi hay đại loại đánh trả tôi gấp mười lần cũng được, còn hơn là anh giữ thái độ lơ tôi đi.

- Tội tệ.- Tôi định nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, tôi có thể nói gì bây giờ.

Nhưng anh không coi tôi là người quen thì tôi biết phải làm sao đây.

Tôi ngược đôi mắt đỏ hoe ngập tràn nước từ bao giờ lên, ngăn cho dòng chảy không trào tuôn trên má. Nhanh tay quệt đi vết nước mắt đáng chết kia.

Tôi lại khóc rồi. Thật nhục nhã.

Nhanh chóng kéo chiếc vali bỏ đi, bước những bước chân thật dài, tôi là một con ngốc, rất ngốc.

Minh đâu muốn gặp tôi, vậy mà tôi cứ vô tư cười tươi chào anh, hử thẹn.

- Phujtttttttttttttt...khụ khụ...khụ...

- CÁI GÌ ĐÂY???

Tôi hét lên như phải gió, không thềm để ý đến cái sàn nhà tội nghiệp vừa bị vô tội phun nước cam tung tóe. Mắt trợn hỏa lên, tay run run cầm tấm thiệp cưới màu đỏ thơm nức lên nhìn Hà và anh Long ngồi đối diện. Choáng.

- Ê, mày bị mù hả? Thiệp cưới của tao và anh Long mời mày đấy.- Con Hà nhìn tôi, nhần nhó.

Tôi hết nhìn Hà, quay sang nhìn anh Long đang cười cười bên cạnh, rồi nhìn tấm thiệp đỏ choét trên tay. Không nói nổi lời.

Ồ mai gót. Làm ơn bình thường lại giùm tôi. Cái gì đang diễn ra thế này. Hà và anh Long...bắt đầu từ bao giờ, khi nào và lí do vì sao? Để rồi chín năm ra đi trở về, trên tay tôi là một cái thiệp cưới lung linh thế này. Sốc, quá sốc. Sốc lên tận óc.

Sốc óc.

- Xin lỗi bởi không nói cho em từ trước, bởi vì bọn anh sợ em sẽ ngạc nhiên.- Anh long cười nhìn tôi.

Ngạc nhiên, không phải bây giờ cũng làm tôi ngạc nhiên lắm rồi sao...

- Anh...Hà...mấy người...từ bao giờ thế?- Tôi bình tĩnh lại, nặn ra từng chữ.

Chín năm đi xa, ít nhất cũng phải báo cho tôi có chuyện gì xảy ra chứ. Bạn bè thế đấy. Mấy người này dám kết bè kết phái đẩy tôi vào hội gái ế chảy ra đây mà. Ưc hiếp người quá đáng.

- Tụi tao yêu nhau từ chín năm trước rồi? Lúc mày đi mà không báo với ai một tiếng, tao đến nhà mày đập cửa rầm rầm không thấy mày đâu, ngồi bệt xuống khóc hu hu. mày thấy tao tốt với mày không? Lúc đấy anh Long đến, thấy tao khóc nên an ủi.- Hà nói, mặt hơi đỏ ửng.

Con Hà nó phát ngôn ra câu khiến cả người tôi vỡ tan tành giống như mảnh sành. Đại loại là hai người này đến với nhau là vì sự ra đi không một tiếng của tôi, hay nói cách khác...sự biến mất của Lâm Vũ Quỳnh là niềm hạnh phúc cho hai con người này, tức tức.

- Thế thế...hai người yêu nhau chín năm lận luôn sao? Không thềm kể cho tao là sao?

Tôi uất ức. Có mỗi con nhỏ Hà bạn thân nói khổ mà chuyện yêu đương cũng không thềm báo cáo gì hết, Không lẽ tôi nạp tiền điện thoại gọi cho nó hỏi han chỉ để nó buôn mấy chuyện vớ vẩn hay sao? Cả anh Long nữa, hai người thật là đáng chết. Đẹp, đẹp hết, không bè bạn gì mấy người này.

- Xin lỗi mà.

- Có lỗi gì mà xin- Tôi bực bội xúc liạ lia kem vào miệng- Chỉ là...

Chỉ là thấy buồn một chút thôi mà. Tình hình thì nguy cơ rớt thảm bại vào hội gái “ế” của tôi tăng vọt lên rồi. huhu. Tại sao lại bất công quá đáng thế cơ chứ...mình cũng như chúng nó, nhan sắc cũng tầm tầm như chúng nó, có bằng tốt nghiệp khá đàng hoàng, tại sao chúng nó đi lấy chồng hết để tôi cô đơn thế này.

hực...cảm giác tủi thân...

- Giờ sao??? Tính kêu em làm phù dâu cho hai người hả?

Trường hợp này thì lại càng cao. Vì cái Hà có mỗi tôi là bạn thân, hơn nữa tôi cũng chưa lấy chồng.

- Ủ, xét về mọi mặt, mày hợp làm phù dâu của tao nhất.

Hợp hợp cái con khỉ. Này thì phù dâu này, quên đi. Tôi không đi thi hoa hậu mà bày đặt xét với chả hợp. Ta đây không rảnh. Với lại, vác cái bộ mặt của một cô gái già 27 tuổi đi làm phù dâu cho người ta, thiên hạ sẽ nghĩ sao??? Nghĩ sao???

Câu trả lời...không bao giờ.

- Thôi đi, tao không thích.- Tôi gạt phắt đi.- Mày tìm người khác, xấu hổ bỏ cha...tao sẽ dự đám cưới, yên tâm, không quỵt tiền mừng đâu mà lo.

Đó là câu nói thật, cơ mà cũng mang hàm ý đau khổ không kém. Tiền, tôi làm gì có tiền, tôi đang thất nghiệp mấy tháng nay chơi dài ở nhà ra rồi.

Nhắc tới việc, ôi trời, một công trình gian nan thấy ớn.

- Hừm, tiếc thật đấy. - Anh Long thở dài nhìn tôi, buồn buồn.

- Haha, em xin lỗi anh, nhưng mà hai người phải nghĩ đến hoàn cảnh éo le của em nữa chứ. hề.- Tôi gãi gãi đầu.

Nghĩ lại, Hà và anh Long trở thành một cặp thì chẳng có chỗ nào là không hợp cả. Hà xinh đẹp tốt tính, còn anh Long thì đẹp trai, đáng mến, hai người đến với nhau là nhất rồi. Với lại họ cũng duy trì tình yêu gần mười năm lận, quá đáng nể. Họ, thật xứng đôi. Không như tôi và Minh...đúng vậy, tôi và Minh...

Nghĩ đến tên Minh, tôi gần như suýt lấy cái cốc đập cho nát sọ mình ra để không còn nhớ tới cái tên tồi tệ, kiêu ngạo, đáng chết đó. Quá quắt, con người không thể ư nổi tí nào. Thật là phí khi hơn chín năm tôi đã luôn nghĩ tới hắn.

Tôi nên dành thời gian chỉnh lí lại trái tim mình một chút.

Hôm nay, anh Long và cô bạn Hà yêu quý của tôi kết hôn sau chín năm quen nhau. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy hai người họ thật đáng nể nang, yêu nhau từng đó năm mà không sút mẻ một miếng nào. Vũ Quỳnh bái phục, bái phục.

Thường thường những người bạn mang danh nổi khổ với cô dâu như tôi thì đương nhiên sẽ phải ngủ qua đêm với con bạn, hai đứa cùng nhau tâm sự chuyện thời xa xưa với nhau đến tận sáng, sau đó ôm nhau khóc hu hu mỗi đứa một ngã...nhưng sự thật thì có phần đau lòng hơn. Đến khi bữa tiệc bắt đầu hơn ba mươi phút, tôi mới đứng đa đủng đỉnh bước vào trong đám cưới, phong cách chưng diện nhạt nhẽo vô vị, mang tính chất học sinh hơn là một cô gái già “ế chồng”, hơ hơ.

Tóc lob, áo sơ mi trắng kiêu, quần jean rách tả tơi, giày sneaker cổ cao nghịch ngợm. Chắc, tình hình giống như một con nhóc vớ vẩn từ đâu lọt vào bữa tiệc sang trọng thế này. Thực ra thì bộ đồ tôi tính chưng diện cho ngày hệ trọng của con bạn thân này là một chiếc đầm dạ hội đẹp lung linh thiết kế mới của bố, nhưng hiện tại thì nó đang nằm ở nhà vì bị...bắn do tôi bôi nhếch ra đấy.

Dù sao thì ít ra bộ đồ trên người tôi hiện giờ cũng không đến nỗi quá tệ khiến người khác dè bĩu, bằng chứng là vừa bước vào trong đám được ba bước, còn chưa kịp nhìn nổi mấy món ăn trên bàn thì tôi đã bị giật bắn mình.

- Chào em. Em đi một mình à? Em là người quen của cô dâu à? Anh là em họ của cô dâu.

Ngước đôi mắt ếch lên nhìn cái tên vô duyên rảnh rỗi kia, đẹp trai, phong cách, nụ cười rạng rỡ và khuôn mặt...búng ra sữa. Có hai vấn đề đáng để tâm, thứ nhất, tôi năm nay 27 rồi đấy, 27 tuổi mà để cái thằng nhóc mặt trắng lảng hời hời sữa kêu là em, thật là một sự sỉ nhục đáng sợ. Thứ hai, tôi nhớ không nhầm thì tôi chưa có hỏi thằng nhóc này câu gì mà sao nó đã phun một tràng dài liên miên như gãi tai thế.

May là tôi còn nhận ra được mình đang trong cái hoàn cảnh nào, đám cưới con bạn thân và ông anh đáng kính, đâu có thể bậy bạ chửi đó được, thế nên tôi chỉ mỉm cười:

- Hơ, chào...tôi...

- Anh xin tự giới thiệu, anh là Nguyễn Hoàng Nam, anh vừa tốt nghiệp đại học, rất vui được làm quen với em, em đồng ý chứ, cô bé xinh đẹp.

Hế? Anh, cô bé, tốt nghiệp đại học...trời ơi là trời, tôi muốn đá đít thằng nhóc nhỏ con này biến mất một vạn tám nghìn dặm mất. Sao trên đời này, tôi là cái đứa vô duyên hạng nhất rồi còn gặp phải một thằng nhóc vô duyên hơn kia chứ. Tôi chưa kịp giới thiệu mình đây là chị đã bị nhóc chặn cứng họng là sao? Còn nữa, cô bé...nhìn mặt mình trẻ trâu nông cạn đến mức chưa bằng một đứa tốt nghiệp đại học hay sao? Nhục, quá nhục.

- Đây, tôi...

- Ê, con điên kia, giờ mày mới vác mặt đến thu chiếu đây hả?

Vừa lúc đó, Hà từ đâu chạy tới bá vai lên cổ tôi, bộ váy trắng rườm rà khiến tôi có cảm giác khó chịu. Bất chợt, tôi nghẹn lại, quen quá, cảm giác này đúng là quen quá...hình như tôi đã từng mặc váy cưới một lần

rồi thì phải. Một chút kí ức dần tụ lại trong đầu tôi....khiến tâm trạng tôi cứ thế rơi, không hề định được chỗ đáp.

Đó là một kỉ niệm buồn, nó dẫn đến tất cả mọi việc sau đó đều trở nên rối tung. Váy cưới, đám cưới...chúng không hợp với tôi, chúng chỉ mang lại sự xáo trộn trong cuộc sống của tôi mà thôi. Không nên nhớ đến nữa...

- Nè, hai người quen nhau hả?- Hà cười tí tớn nói.

Quen con khỉ? Tên nhóc quái dị này làm quen tôi trước thì đúng hơn đấy. Bực mình, lần đầu tiên trong đời bị một thằng nhóc kém đến mấy tuổi xin làm quen, đòi thật nhọ quá.

- Hừm, chị quen cô bé dễ thương này sao không giới thiệu em, chị xấu tính quá đấy.- Cậu nhóc vo duyên lăm miêng kia cười lớn, nhìn "cu te" kinh khủng.

- Hử?- Mặt Hà đến lúc này dần thối ra, hết nhìn tôi, sau đó qua nhìn Nam.- Cô bé, haha...ai là cô bé đấy thằng em tội nghiệp.

- Chị nói thế là ý gì?

- Xin giới thiệu với cậu, đây là Lâm Vũ Quỳnh, bạn thân của chị, năm nay 27 tuổi.

Hà cố ý nhấn mạnh con số tuổi của tôi khiến cậu nhóc bên cạnh trợn trừng mắt kinh ngạc, trông tức cười kinh khủng. Muốn cười rú lên quá, haha.

- Haiiii...bảy?- Thằng nhóc phải vận dụng công lực mãi mới rặn nổi hai từ.- Hai bảy, chị đừng có đùa em chứ. ha ha, nhìn mặt thằng nhỏ, mắt lồi ra, cảm giác thèm ăn ốc chưa bao giờ lớn thế này.

- Xin chào, tôi là Lâm Vũ Quỳnh, năm nay 27 tuổi.- Tôi cố nín cười, lặp lại lời của Hà như một cái bùa giáng xuống đầu thằng nhỏ.

Đây là quả báo xấu hổ muôn đời cho những tên sở khanh háms gái, haha, chết cũng đáng.

- Oa...27 tuổi, chị 27 tuổi, ôi trời ơi, trẻ quá, Sao lại có một người dễ thương xinh đẹp thế này chứ, em kết chị rồi đấy.

Cả người tôi nhào nhoét ra nhưng đất khô gặp nước, tôi...tôi...tôi...không còn có thể nói nổi cái gì nữa rồi.

23. Chương 23

- Chị Quỳnh, em bị cảm nắng chị ngay từ cái nhìn đầu tiên luôn đấy.

-Sao mà trên đời này lại có một người đáng yêu như chị nhỉ? Hận là em không quen được chị sớm hơn.

-Chị vừa đi du học bên Ý phải không? Thật đáng nể.

-Mà chị dùng dầu gội gì mà tóc thơm thế nhỉ?

...Bộp..

- CẬU...KHÔNG THỂ TRẬT TỰ QUÁ HAI GIÂY HẢ.

Hiện trường...

Một cô gái chừng hai bảy hai tám tuổi, mặc quần jean áo trắng đơn giản, đang trong tư thế 'giáng long thập bát trượng' với khuôn mặt vô cùng tức giận, một cậu con trai mặt non choẹt búng ra sữa đang nằm sóng xoáy trên đất, dáng vẻ đau đớn, kết hợp cùng hàng trăm con mắt kinh hãi của hàng trăm người xung quanh bữa tiệc, tạo thành một cảnh kinh dị đáng để chiếu thành phim.

Trời, cậu nhóc con này...không thể yếu ớt đến độ này chứ. To cao hơn tôi hẳn một cái đầu mà mới chỉ dùng khủy tay hích nhẹ một cái đã ngã rồi hay sao? Tôi còn chưa kịp dùng tới đầu gối cơ mà. Loại con trai gì thế này...

Vừa trẻ con, vừa vô duyên, nhiều chuyện, phiền phức vừa...yếu xiu. Khỏi nói, tôi đang có một sự thương cảm cực kì sâu sắc với bố mẹ của Nam, phải sống với cậu ta mấy chục năm giờ, rồi nghe cái miệng không nói không được của cậu nhóc. Rùng mình...

- Này, nhóc....không đến nỗi chết đấy chứ.

Tôi cố gắng kéo cái thân hình cao hơn 1m7 của cậu nhóc lên.

Ai bảo cứ lảm chuyện thích tra tấn cái tai của tôi bằng vô số chuyện vô vẩn làm gì, giờ để tôi tức đánh ột vố. Tôi chần phết đấy nhá.

- Xin lỗi, tôi không cố ý, xin lỗi.

Kéo cậu nhóc đứng dậy, tôi gần như sợ đến méo miệng vì đoán khả năng rất cao là cậu ta sẽ chu mỏ lên khóc tướng một trận rồi bắt đền tôi. Phiền phức chết đi được. Nhanh chóng phủ bụi trên bộ vest lịch lãm của Nam, tôi còn vỗ vỗ má để xem cậu nhóc có khóc thật không. Ai ngờ đâu, đằng sau mái tóc, là nụ cười tươi đến nỗi...hoa còn phải ghen tị...

- Chị thật là thú vị, con gái phải hung dữ một chút mới đáng nể. Em thích chị mất rồi, làm sao đây.

Choang...đầu tôi vỡ tan tành, sau đó là tiếng kêu loảng xoảng. Cậu nhóc này, dễ dụ thế á.

- Rồi rồi, cậu không sao là ổn rồi.- Nhưng trong tận tâm can màu đen kịt này, tôi đang mong sao cái mỏ dài hơn mỏ Suneo của cậu đập luôn đi cho khỏi nói.

Mệt...mệt chết mất...mệt mệt mệt...l

- Chị Quỳnh.

- Gì.

- Chị dứt cho em ăn nhé.

- Hả?

- Tại vì hồi nãy chị đánh, tay em không may trật rồi, không ăn nổi nữa. Chị dứt cho em nha.

- Tay không ăn được thì dùng chân, cũng có đủ năm ngón mà, hay thôi, để tôi dùng chân của mình dứt cho cậu nh? Quyết định thế đi.

Liền sau đó là nụ cười đều căng kết hợp với động tác cúi xuống cởi giày, howho, đôi lúc trên người cậu chàng này cũng thú vị ra phết nhỉ.

- Chị, chị chơi khó em đấy. Vậy thôi để em dứt cho chị.- Cậu nhóc ra mặt phụng phịu, sau đó cầm lên một miếng bánh.

- Hừm, hình như có ai đó vừa kêu tay mình đau nhỉ? Chẹp chẹp.- Tôi cười híp mắt.

- Thôi, nói a đi, nha...

- Ê này...- Tôi tròn tròn mắt lên nhìn Nam, tức giận.- Cảm giác giống như con của cậu ấy.

- Có một người con như chị thì còn gì bằng.- Nam cười híp mí, cái răng khểnh rất duyên lộ ra, rất đẹp trai, cơ mà sao tôi thấy trên mặt thằng nhóc chứa toàn thứ cơ nít không ấy nhỉ.

- Thôi nào, chị ăn đi. Giờ chị không ăn, em xấu hổ lắm.

- Oáp...- Xin đính chính, đó là phần ngon nhất của miếng bánh nên tôi đã không nể tìh há mồm ra mà ăn ngon lành.

Sượng thế còn gì nữa, có người dứt cho ăn là thích lắm rồi.

- Ủ, ngon đấy.- Tôi gật gù tán thưởng, vị cà phê tan chảy trong miệng, vừa mịn vừa ngon, ôi trời, quá đã.

- Nhìn chị ăn thật là đáng yêu.

Đôi bàn tay thon dài nhắm trúng má tôi mà nhéo, lắc lắc, cùng với đó là cái điệu cười toe toét của thằng nhóc vô duyên. Nó nó nó là cái quái gì thế này.

- Ê, bỏ tay ra...

Tôi tức giận, thằng nhóc dám mạo phạm vô lễ với bề trên thế sao? Không thể chấp nhận nổi, tôi là con người chứ có phải con thú bông đâu mà để cậu ta nhéo đau thấu trời như thế. Cảm giác như vừa bị biến thân thành một con bù nhìn bông...chẳng ra làm sao hết.

- Hả?...

Tôi bất giác buông thông người, trái tim đánh thụp một cái...tâm trạng bỗng dưng rớt xuống vực thẳm.

Từ cánh cửa, một hình dáng cao ngạo quen thuộc hiện ra cùng gương mặt hoàn hảo, thu hút gần như tất cả mọi ánh mắt của các cô gái trong buổi tiệc...Đôi bàn tay chỉnh lấy chiếc cavat tinh tế thắt trên cổ, cùng dáng điệu của một anh chàng siêu hot...Minh bước vào.

Chẳng mấy chốc, xung quanh anh đã bị bao quanh bởi hàng tá các cô gái xinh đẹp, anh nở nụ cười, nụ cười đẹp đến ngạt thở, nụ cười mà tôi chẳng thể quên trong suốt 9 năm.

Ánh mắt của chúng tôi bất ngờ chạm nhau và mọi thứ xung quanh nhạt dần ánh mắt sâu thẳm đó hút hết anh nhìn của tôi. Nhưng chưa đầy một giây, Minh quay đi, lạnh lùng, thờ ơ. Phải rồi, chúng tôi là gì của nhau mà nhìn nhau chứ, chúng tôi chẳng là gì, ngay từ đầu tiên đã thế rồi.

- Đây, chị Quỳnh, chị sao thế?

- Hả? À không, không có gì...

- Nè, chúc mừng hạnh phúc nhé. Anh Long, anh mà không chăm sóc Hà cẩn thận là biết tay em đó. hi. Thật là mừng quá.- Tôi vỗ vỗ vai anh Long giống như một người chị gái, chỉ dạy cậu em tận tình.

- Ủ, cảm ơn em, nhanh chóng kiếm người yêu rồi cưới, để tụi anh qua chúc mừng.- Anh Long cười.

Nụ cười hạnh phúc của một người đàn ông đã có vợ, có một gia đình hạnh phúc.

- Em á, ok luôn, sắp rồi, em không ế đâu mà sợ,haha.- Tôi cười lớn, nhắng nhít.

Hừm, nói mà không biết cái gì gọi là xấu hổ đúng chất phong cách của Lâm Vũ Quỳnh, loại người như tôi, đang ế dần đều đây mà có mà nào thèm tới đón dâu chứ. Ghen tị quá đi, huhu.

- Còn mày...liệu hồn là làm dâu cho tử tế.

Tôi nguyệt Hà một cái dãi vô tận, cảm giác giống như đi đánh ghen, tiện thể miễn phí vào cánh tay nó một cái bóp đau điếng.

- Á, con điên này. Mày lo mày trước đi, haha.- Hà xoa xoa cánh tay đau của mình, sau đó cười khoái trá

Nó đang mĩa mai trên hoàn cảnh đau lòng của tôi sao? Đồ vô lương tâm.

- Không cãi mày nữa, muộn quá rồi, tao về đây...để hai người còn động phòng chứ, hé hé...

Tôi cười híp mắt, vẫy tay chào cặp vợ chồng mới cưới còn đang ngập tràn trong niềm hạnh phúc, muộn rồi, về thôi.

Hôm nay tôi muốn ngủ sớm, có một số chuyện cần một giấc ngủ sâu để giải quyết.

- Hừm...- Thở dài một, tôi chán nản đẩy cửa bước ra khỏi bữa tiệc lớn.

Sao tâm trạng lại có cảm giác nặng trĩu thế này cơ chứ.

- Chị Quỳnh...

Tôi còn chưa kịp ngáp một cái thì từ sau lưng có cái giọng nói tí toét vang lên. Khỏi cần giới thiệu, cậu nhóc Nam đẹp gái, dễ thương và lắm miệng, Trời ạ, lần này thì lại là cái gì nữa đây.

- Chị về một mình à, em đưa...

- Không không, tôi còn có một số chuyện.- Chưa để nhóc nói hết câu, tôi đã nhảy dựng lên chặn họng, thật sự cậu nhóc này không thể bớt phiền phức hơn được sao.

- Số chuyện là gì vậy. - Khuôn mặt trẻ con phụng phịu.

Hỏi vô duyên.

- Chị, tại chị...- Tôi đưa tay lên gãi gãi đầu, vẻ khó nói- Chị mới về nước nên muốn mua ít đồ, ở cửa hàng Rooni đó.

Một vài chú thích nho nhỏ mà cũng lớn lớn đủ để khiến thằng nhóc há hốc mồm xấu hổ, Rooni, cửa hàng bán đồ lót phụ nữ. haha

- Vậy thì chào chị, hẹn gặp lại.- Leo lên xe máy, vút đi thẳng.

Haha, đây là tại cậu nhóc bắt tôi đẩy nhá, phải sử dụng mấy chiêu trò bá đạo đó mới cắt nổi cái đuôi phiền phức này thôi. May mà bây giờ tôi mệt, nếu không trò chơi còn báo đạo hơn cả trăm lần ấy. Nghĩ đi nghĩ lại, mình chẳng thể nào bỏ được cái tính thích xỏ đùa người khác của mình.

Hơ, như vậy cũng hay mà

So ri bây bi nhóc nhé. Hi.

Đêm khuya mùa đông, không có gì ngoài những cơn gió lạnh buốt giá cửa vào da thịt, tê tái đến nổi làn da trên khuôn mặt không còn cảm giác được nữa. Mùa đông, luôn khiến cho con người ta có cảm giác lảng buồn, u uất, không có lời nào diễn tả nổi. Tôi cố rúc mặt thật sâu vào chiếc khăn quàng cổ để cảm nhận hơi ấm của mình, đôi bàn chân bước chậm rãi, rất chậm, không biết mình định đi đâu, và cũng chẳng biết phải làm gì, tôi cứ bước, như muốn cảm nhận cái mùa đông buốt giá này.

Nhưng, ngoài việc đi từng bước chậm chạp ra, tôi chẳng thể làm được cái gì hơn, vì duy nhất chỉ có cái cảm giác lạnh buốt này, mới làm cho cơn đau rát trong tim này dịu bớt đi được.

Phải, trái tim tôi đang rất đau, đau lắm. Vì tôi đã không thực hiện nổi mong ước duy nhất suốt hơn 9 năm của mình, gặp lại Minh và chúng tôi sẽ là bạn. Nhưng Minh thì lại coi tôi giống người dưng không hơn không kém, anh không phải giống tôi, thế nên anh không thể nào dành cho tôi những gì tôi dành cho anh được.

Cuộc đời này thật ngang ngược, đã khiến một đứa như tôi yêu rồi và sau đó chẳng làm trọn vẹn được tình yêu của tôi. Vì lí do gì tôi gặp Minh, rồi sao trong hàng nghìn hàng vạn con người tôi lại yêu anh, là vì thảm họa đúng hơn là định mệnh. Buồn thật.

...Tách...tách....

Nhưng nỗi buồn chưa dừng lại ở đó khi những giọt mưa vô duyên lại từ đâu rơi xuống, hắt vào người tôi khiến tôi lạnh buốt. Tôi ghét mưa, giống như ông trời đang thương hại cho cái tâm trạng buồn này của tôi, nhưng tôi đã nói rồi, tôi không đáng thương quá đáng để được thương hại, tôi không cần.

Nhanh chân bước vào trạm chờ xe buýt gần đó để không có thêm giọt mưa nào hắt vào người nữa, tôi thở hắt một cái đầy chán nản, con người ta tại sao lại có lúc đen đủi tới mức này.

Gỡ mái tóc buộc đuôi ngựa xuống, tôi cào cào những lọn tóc bết dính vì nước mưa, chọt giạt mình.

Cũng đứng dưới mái che của trạm chờ xe buýt, Minh dựa người vào tấm poster quảng cáo mặc kệ những vết bẩn trên mặt tấm quảng cáo dính vào bộ vest đen lịch lãm, hai tay đút túi quần, hai chân bắt chéo nhau giờ ra phía ngoài để những giọt mưa tí tách rơi xuống đôi giày da cao cấp, dáng vẻ vẫn luôn thể, không bao giờ mất đi sự cao ngạo vốn hình thành, trong đêm tối, chỉ vài ánh đèn le lói, và tôi, không biết anh đang nghĩ gì.

Mà cần gì phải biết chứ, tôi với anh còn gì ngoài hai chữ Người Dưng mà phải quan tâm đến nhau chứ, tôi đâu có tư cách, thật đáng buồn.

Tôi ghét thể này, rất ghét, tại sao khoảng cách của chúng tôi luôn xa xôi thể này, sao luôn chỉ là sự im lặng, buồn và căng thẳng, tôi ghét.

- Chào, chúng ta xui xẻo thật.

Tôi gần như chết đứng vì câu nói của Minh. Anh bắt chuyện với tôi sao? Chủ động, điều này có phải là mơ không đây? Tôi thật muốn véo má của mình một cái.

- À, chào. Chúng ta cùng cảnh ngộ rồi.- Tôi ấp úng đáp lại, run run.

Chúng ta ư? Tôi đang đứng cùng hành với anh, nói chuyện với anh, cùng gặp cảnh ngộ với anh, điều này có thật không đây?

- Lâu không gặp, cô...vẫn tốt chứ.

Mặc dù đó chỉ là một câu hỏi cũ rích muôn thủa, nhưng nó là một cái gì đó lớn tác động đến tâm trạng đang buồn của tôi, ít nhất là lúc này.

- Cảm ơn, tôi sống vẫn tốt.- Tôi sống rất tốt, chỉ là có chút nhớ anh, ngoài ra đều rất tốt.

Nhưng có cho tiền, tôi cũng không có can đảm để nói ra thứ vớ vẩn đó. Không gian lại trở nên im ắng chỉ có tiếng mưa rơi rào rào xuống mái tôn che, và tâm trạng của tôi cũng không còn cảm giác nặng trĩu nữa. Minh còn nhớ tôi, và đặc biệt anh còn quan tâm đến tôi, chỉ là một câu hỏi ngắn ngủn rất dễ dàng, nhưng nó giống như một chiếc khăn choàng ấm áp trong mùa đông buốt giá vậy.

....

Khoảng mấy phút sau, một chiếc Zeppelin màu đen sang trọng đi tới phá vỡ không gian im ắng nơi này, trong xe, một người đàn ông trung niên cầm chiếc ô đen bước ra, tiến về phía Minh. Phải rồi, tôi chưa bao giờ quên thân thể cũng như địa vị của Minh, cuộc sống giàu sang không thiếu thứ gì. Đường nhiên, đi đâu cũng phải có kẻ đưa người đón.

- Cậu chủ đây rồi, cậu lên xe, tôi đưa cậu về.- Người đàn ông trung niên nói. Mắt bác liếc sang tôi, nhưng không nói gì.

Minh đứng thẳng người, hai tay vẫn xỏ túi quần, cái hoàn cảnh này, tốt nhất là tôi nên cúi đầu không nói gì, và đợi xe lao đi, tôi đứng một mình chờ mưa tạnh. Thật là, lúc nào cũng chỉ có một mình.

Minh cúi đầu xuống chiếc ô được bác tài xé gờ sẵn ra, đôi chân bước đi, nhưng sau hai bước, chợt anh dừng lại, cầm lấy chiếc trong tay bác tài xé, và chìa về phía tôi:

- Đây, cầm lấy đi.- Minh nói, giọng rất bình thản, nhưng đối với tôi, nó không bình thản như thế.

- Tôi...

- Coi như là lời xin lỗi vì đã bơ cô mấy ngày trước, vì lúc đó tôi đang rất bận.- Minh dúi chiếc ô vào tay tôi, nói.

Sau đó anh bước đến, mở cửa xe...

- Tôi...tôi rất vui được gặp lại anh, tôi chỉ muốn nói thể thôi. Cảm ơn anh về chiếc ô nhé.- Tôi dùng hết can đảm, nở nụ cười tươi.

Tôi chỉ muốn nói tôi rất vui vì đã gặp được anh thôi, và đến bây giờ tôi mới có cơ hội nói.

Và đáp lại tôi, chính là....một nụ cười....

24. Chương 24

- HẢ???

Tôi hét rống lên như con lợn chuẩn bị đem ra cho người ta mổ xẻ, cả người hóa đá như tượng, mắt trợn hoảng lên, mồ hôi hốc trông phát khiếp. Tiếng hét chói tai khiến cho cô em nhân viên thanh toán giật nảy mình sợ hãi, đây là còn chưa kể đến hàng loạt con người đang kinh ngạc quay qua nhìn tôi, trở mắt.

- Chị xin lỗi, nhưng em có thể nói lại cho chị nghe câu vừa rồi được không? Hình như tai chị có vấn đề rồi.- Tôi cười méo xệch, cảm tưởng mình giống một con ngó đang đi lang thang quanh siêu thị ăn của chùa.

- Thưa quys khách, thẻ tín dụng của quý khách không đủ để thanh toán mấy món hàng này.

Đến lần này thì cả người tôi gần như vỡ nát, tan tành. Ừ...cái gì thế này, thẻ tín dụng của tôi hết tiền sao? Không thể nào, không thể nào, hơn một năm tôi làm việc và tích góp ở Ý cơ mà, sao có thể hết nhanh thế chứ. Tôi nhớ không nhầm thì tôi mới về Việt Nam và ăn chơi xả láng mới có một tháng thôi mà, ôi trời...@@.

Hu hu hu, sao tôi có thể tiêu xài một cách hoang phí thế chứ, không có một tí nào gọi là hiểu biết cả, đã không có việc làm kiếm tiền còn ăn chơi xa đọa nữa chứ. Ôi, tôi bao giờ mới có thể hết cái kiếp khổ cực đây.

- Chị à, mặc dù không đủ tiền mua chiếc laptop này nhưng tài khoản của chị vẫn đủ mua một chiếc laptop rẻ hơn mà. Chị có thể đi đổi.- Thấy khuôn mặt thiếu não nhão nhoẹt của tôi thì cô nhân viên nở nụ cười tươi rói chuyên nghiệp.

Không phải là đủ hay không đủ, mà vấn đề đáng nói là ở chỗ tôi sẽ ăn gì, mặc gì, tiêu gì khi tiền nong đang cạn dần cạn mòn đi đây. Trời ơi.

- À, nhưng vấn đề là chị rất thích chiếc máy này, thôi chị gửi lại, phải đợi sau này chị kiếm đủ tiền đã.- Tôi ngậm ngùi đau khổ, mặt xưng lên như cái thớt.

Ôi chiếc máy tính yêu quý, em phải ở lại đây rồi, cho đến khi chị kiếm được việc làm và có tiền thì chị sẽ rước em về nhà nhé.

Mà số tôi cũng xui đủ mọi đường cơ, ai bảo xí xốn ra bạn công phim phim làm gì, để cho cái máy tính gắn bó với mình suốt mấy năm trời rơi chí mạng từ tầng 16 xuống đất, nát bét. Ít nhất là ông trời thương không cho cái laptop rơi trúng đầu người nào, không thì giờ chắc tôi đền bạt mạng bạt mũi đi rồi.

Tôi nhận lấy thẻ tín dụng từ tay cô nhân viên thanh toán, mặt ỉu xiu như bánh bao nhúng nước quay đi, lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa. Không có tí gì gọi là can tâm cả, híc híc.

Quá nhọ ột cuộc đời, thế đấy. Từ khi về nước, chẳng có gì tốt hết.

- Tôi sẽ thanh toán số tiền còn thiếu cho cô gái này.

- Tôi sẽ trả số tiền còn thiếu cho cô gái này.

Tôi vừa định xoay người đi trong sự tiếc nuối đau lòng, thì bỗng nhiên giật nảy mình vì giọng nói phía đằng sau. Cái giọng nói đó theo tôi thì nó giống như một miếng thịt to thơm phức đặt trước mặt con sư tử hung dữ đang trong tình trạng bị đói.

Thật sự khiến tôi rất bất ngờ, một phần vì không hiểu trời xui đất khiến thế nào lại xuất hiện một con người tốt bụng một cách đáng sợ như vậy, nhưng phần cao hơn là vì giọng nói kia rất quen thuộc.

Vũ Nhật Minh.

Anh ta sao lại ở đây? Ý tôi là tại sao anh ta lại xuất hiện đúng lúc tôi đang bị vướng vào tình cảnh đáng thương tội nghiệp như thế này. Không còn gì để che được cái mặt xấu hổ này.

Đương nhiên, với tư cách là một cô gái 27 tuổi đỉnh đặc, biết suy nghĩ, tôi không thể nào mà nhận sự giúp đỡ rất vô lí này. Anh ta, trả tiền thiếu cho tôi mua được chiếc laptop, không có lí do và chắc cũng chẳng có mục đích. Vậy là cái quái gì đây.

- À, anh...anh làm cái gì thế?- Tôi lập tức ngăn lại cái thẻ tín dụng đang từ từ đưa ra cho nhân viên,- Em à...anh này đùa đây em. Chị sẽ quay lại mua sau, chị hứa mà.

Nhưng hình như không có tác dụng, cô nàng nhân viên này, nằm trong dự đoán của tôi, rất hóm trai. Bằng chứng rõ ràng là hai con mắt lồi ra hai hình trái tim của cô ta. Chẹp, đặc biệt là với một người như Vũ Nhật Minh thì lại càng làm cho người khác hồn bay lạc phách vì vẻ đẹp ma mị gây giết người.

Trong một nhà hàng đồ Nhật, tôi đang trong tình trạng...không có gì để nói nổi nữa. Mà thật sự, ai đặt vào trong hoàn cảnh giống tôi xem có thể cảm nhận được cái gì không? Ngồi đối diện với người chồng cũ đã li dị, cộng thêm cái thần thái toát lên sự cao ngạo như anh ta thì chỉ biết ngậm miệng mà thuận theo số phận mất thôi.

- Tôi, tôi...cảm ơn. Nhất định tôi sẽ trả lại cho anh.- Mặc dù tôi chưa biết phải làm cách nào để trả số tiền lớn đó cả. Trong tình trạng thất nghiệp.

Tôi ngược đôi mắt ái ngại lên nhìn Minh, suýt hoảng khi đụng phải ánh mắt màu nâu chứa sức sát thương vô bờ bến của Minh, anh ta...có cần tỏ ra đáng sợ thế này không? Thật là khó xử mà. Không gian nhà hàng của Nhật rất yên tĩnh, toát lên vẻ truyền thống rất thu hút. Càng làm cho tôi trở nên rối bời. Sao lại lâm vào cái tình cảnh éo le tới mức này cơ chứ?

- Hừm, xem nào, tiền nong chúng ta nói sau nhé. Hình như dạo gần đây cô gặp khá nhiều khó khăn nhỉ?- Cái giọng điệu này là gì đây, mỉa mai, châm biếm hay là quan tâm.

- Ờ...một chút.- Một chút cái khỉ, nhiều chút mới đúng, xem tôi đi, thất nghiệp thất cả tình nữa này.

- Hừm, cô có cần tôi giúp không?

Hỏi ngu, ai mà chả muốn được người khác giúp đỡ, tôi đang tự cân nhắc về cái chỉ số IQ của cái tên này đây. Nghe đâu không nhầm anh ta được lên chức giám đốc ngon ơ rồi cơ mà. Chẹp.

- Giúp, không lẽ anh định cho tôi vào làm việc trong công ti của anh sao?- Ít nhất bây giờ vẫn còn có thể nói chuyện tự nhiên với Minh.

Quá khứ hai người bọn tôi xảy ra hình như nó êm đềm đến mức nồng nặc, nên hầu như là không chỉ Minh, mà cả tôi cũng không nhớ hết về nó. Tốt thôi, chúng tôi được như thế này là quá ổn rồi, như những người bạn và đôi lúc giúp đỡ lẫn nhau. Còn tình yêu của Minh à? Hơi buồn một chút, Minh không cho tôi thì biết phải làm gì hơn. Mà cho dù có dành cho tôi, tôi vẫn sẽ nói:" Cảm ơn, nhưng tôi không xứng với nó".

Quyết định vậy đi, cho dù từ sâu thẳm trái tim này có một nỗi buồn nào đó, rất mơ hồ, nhưng có thể điều khiển cảm xúc của tôi, tôi vẫn sẽ thế này thôi, không bao giờ lấy lại tình cảm của mình dành cho Minh, mãi mãi thế. Tôi chắc chắn đấy.

- Ủm, cô đoán đúng rồi, cô có thể tới công ti của tôi thử việc, thời buổi này kiếm một công việc không dễ đâu.- Minh xoay xoay li rượu nhỏ trong tay, giọng rất bình thản, không hề có tí gì gọi là cảm xúc.

- Cái này giống như là thách đố tôi hơn là giúp đỡ tôi đấy, ha ha, đùa thôi. Một cơ hội lớn thế này mà không nhận, e rằng thật phí. Hơn nữa tôi còn phải làm việc để trả lại số tiền anh mua laptop cho tôi chứ.- Tôi cười nhẹ, tay chỉ vào chiếc túi xách đựng chiếc máy tính đắt tiền.

Hừm, xem nào, có chút rất nực cười. Anh ta tự mua máy cho tôi, rồi giúp tôi kiếm việc làm. Giống như bị ép buộc ấy, thật là...Nhưng không sao, một điều kiện, một cơ hội tốt không phải ra đường là vớ được đâu. Tôi đương nhiên gật đầu đồng ý rồi.

- Hừm, cô thay đổi khá nhiều đấy.

Tôi ngừng nhai miếng thịt bò trong miệng, buông đĩa xuống nhìn Minh, thần thái anh ta lúc nào cũng khiến cho đối phương phải sợ hãi. Ý anh ta là gì đây?

- Cảm ơn lời khen, anh cũng vậy, thành một quý ông tài giỏi là lịch lãm, tôi rất ngưỡng mộ.- Tôi cười.- Tôi muốn biết mình thay đổi gì.

Ít nhất, anh vẫn còn quan tâm tôi đấy chứ. Một cái gì đó rất ngọt ngào dấy lên trong tim làm ôn hòa mọi sự bức bối suốt bấy lâu nay. Và hiện giờ, tôi đang chờ đợi câu nói của Minh, tôi bây giờ thế nào, ra làm sao trong mắt của anh, tôi muốn biết.

- Cô rất xinh đẹp, nữ tính và chuẩn mực của người phụ nữ hiện đại.
 - Có thể thôi sao?- Tôi không hề mong câu trả lời này, nó thật tầm phào, vô ý nghĩa.- Nhưng cũng rất cảm ơn anh. Tôi từ trước tới giờ chưa bao giờ tự ti về ngoại hình của mình.
 - Nhưng....
- Đừng úp mở nữa được không, kiểu như thế này làm tôi rất khó chịu đấy.
- Cỗ lễ tôi thích nhất là mái tóc ngắn cùn cùng nụ cười quái dị của cô hơn đấy.
 - Hả???
 - Cô ăn từ từ nhé, tôi có việc, tôi đi trước.

Và sau đó là một nụ cười rất hiếm hoi xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lùng của Minh, anh quay đi, để lại tôi ngỡ ngàng với câu nhận xét vừa rồi.

25. Chương 25

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm, à quên, đi thử việc mới đúng chứ, hiện tại thì tôi không phải thiên tài đến nỗi một cái bốp là được nhận luôn một vai nhân viên chính thức trong cái công ty uy tín thế này. Với lại, tôi cũng không có ý định làm ở đây lâu dài, mục đích duy nhất tôi hướng đến chính là kiếm một số tiền trang trải cho cuộc sống cầu thả của mình và tiêu biểu là trả tiền cho cái laptop của Minh. Tiện thể xin nhắc, Vũ Nhật Minh, người đã có lòng hảo tâm mua giúp tôi chiếc máy tính mà không hề có bất kì giấy tờ vay nợ nào, người giúp tôi bước vào công ty này qua cửa sau, chính là sếp tổng.

Hừm, xem nào, ấn tượng đầu tiên của tôi chính là sự đồ sộ, giàu có của tòa nhà. Đẹp, rộng rãi và hoành tráng giống cung điện. Tôi được xếp vào một phòng kế hoạch nằm ở tầng 14, hầu như mọi nhân viên đều rất vui mừng vì sự xuất hiện của tôi, mặc dù chẳng cần biết, tôi có làm nên cái trò trống gì hay không. Tóm lại, một không gian làm việc rất thoải mái.

Nhưng, không có gì gọi là hoàn hảo cả, vì có một sự thật đau lòng...

- A, chị Quỳnh. Chúng ta gặp lại rồi, chào mừng chị đến làm việc ở đây.

Khi tôi vừa kịp cúi đầu chào ra mắt mọi người xung quang, thì cái tên nhóc em vô duyên từ đâu chui ra, tự nhiên như ruồi quàng tay bá cổ tôi như một đứa bạn nói khổ của nhóc, đã thế còn làm vẻ mặt hí hửng như con...cún con ý. Chắc, nhắc đến cún, tự nhiên tôi thêm thịt chó kinh khủng. Đương nhiên phản ứng của tôi là chỉ biết ngó người, đần mặt, cười méo xệch.

- Hơ, cậu cũng làm việc ở đây à.- Tôi cười nhẹ nhàng quay qua Nam, muốn đắm vào cái mặt của nhóc một cú.

Hừ, sao đi đâu cũng gặp oan gia hết là sao? Vậy là từ nay cuộc sống bình yên của tôi coi như là đổ xuống biển hết rồi. Đau lòng quá, đau lòng quá. Huhu.

- Vâng, em cũng mới làm nhân viên ở đây chưa lâu, mà hai chúng ta thật là có duyên đấy. Vui quá đi.

Vâng, duyên, duyên lắm ý, tôi với nhóc này thật là có duyên. Mà sao nhóc này ngu thì cũng đừng ngu tới nỗi không phát hiện ra là đối với tôi, cậu nhóc rất phiền phức. Con trai như thế này, rửa uôn đời muốn kiếp...ế ế ế.

Đương nhiên, phiền phức chưa dừng lại ở đó, cội nguồn chính là vì cái màn chào hỏi vô cùng thân thiết của cậu nhóc dành cho tôi, thì đã xuất hiện kha khá nhiều những tia lửa điện màu đỏ rực bắn thẳng về phía tôi khiến tôi đề cao cảnh giác. Khỏi nói cũng biết, cậu nhóc phiền phức, nói gfi đi nữa cũng mang một dáng vẻ cao ráo nam tính, gương mặt baby nụ cười tỏa nắng và tính cách vui vẻ, hòa đồng (mà đối với tôi thì là rất vô duyên), đương nhiên là sẽ bị rất nhiều vệ tinh trẻ đẹp, xinh xắn để ý rồi. Cậu nhóc chết bầm. Hừ.

Đây, là còn chưa kể mấy cô nàng đó bắt đầu tia con mắt ghê sợ lên soi từng hành động, từng cử chỉ, điều bộ năng lực làm việc của tôi. Với một người hiếu thắng và cố chấp như tôi, đương nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi để lộ bất cứ một sơ hở nào khiến mấy cô nàng kia được cơ mà đem buôn đem bán, ngay cả việc ngáp, hắt xì hơi hay ngứa ngứa chỗ nào đó, đều phải rất tỏ ra khí chất thanh tao. Vậy đây, có khô không kia chứ.

Giờ ăn trưa...

Tôi vừa ngồi ăn cơm vừa “buôn dưa lê bán dưa chuột” với mấy người bạn đồng nghiệp cùng công ti một cách vô cùng say mê hào hứng, đủ mọi thứ chuyện trên trời dưới đất, thật là may mắn khi được làm trong một công ti với những người bạn đồng nghiệp thân thiện này.

Còn một số người không hề thích tôi tí nào vì tí tí lí do thì mặc kệ họ đi, tôi có làm cái gì đâu mà đem tôi ra ghét, hơ..tiện thể có một số trường hợp “thân thiện” quá mức, ví dụ tiêu biểu là cậu nhóc “ruồi” đang miệng không ngừng nghỉ ngồi bên cạnh tôi đây(tôi vừa mới tìm ra con vật rất rất hợp với cậu nhóc). Phiền phức cho dù có cố đuổi nó đi.

Nhưng cậu ruồi dễ thương này vẫn có một số điểm tốt và giúp đỡ tôi khá khá việc, ví dụ như là dẫn tôi đi thăm quan công ti, giới thiệu tôi làm quen với các đồng nghiệp, tận tình chỉ bảo tôi những lúc tôi gặp lúng túng vì chưa quen việc, dẫn tôi đến căng tin và mua đồ ăn cho tôi khiến tôi chẳng mất công chen chúc khổ cực, và điều rất rất quan trọng là thỉnh thoảng cậu ta còn gấp đồ ăn của mình qua phần thức ăn dự là sẽ không đủ no đối với tôi, hơ hơ. Không mấy người bỗng dưng lại có được một osin miễn phí mà lại tận tình thế này.

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](#)

Nói thế thôi, nhưng thực sự Nam cũng thuộc một mẫu đàn ông lí tưởng hiếm có hiếm thấy đấy. Đẹp trai, dễ mến, năng lực làm việc không tồi chút nào, lại còn mang nụ cười toả nắng rực rỡ nữa chứ. Tôi dần dần đã có thiện cảm với cậu em rồi.

Oa...ồ...xôn xao...xôn xao...xì xầm...

- Mọi người có chuyện gì mà bàn tán sôi nổi thế.- Tôi ngây ngốc nhìn mấy người bạn cùng bàn của mình với thái độ lạ hoắc.

Rồi tự dưng không khí trong căng tin bỗng trở lên âm ỉ lạ thường.

- Này, Quỳnh, cậu nhìn bên kia kia.

Tôi quay qua phía chỉ tay của cô bạn, không phải bọn xã hội đen để phá phách, cũng chẳng phải Bác Hồ sống dậy rồi đến thăm căngtin của công ti, cũng chẳng phải có con ma nào bỗng nhiên xuất hiện giữa ban ngày ban mặt...chỉ có một dáng người cao ráo cuốn hút cùng bộ vest lịch lãm, khuôn mặt đẹp trai như ma cà rồng lọt thỏm giữa thế giới con người, một đôi mắt bằng giá nhưng đi đến đâu để lại cho con người ta cảm giác hân hoan siêu phách lạc đến đó. Sếp tổng của công ti chúng tôi, vị lãnh đạo trẻ tuổi năng lực đầy quyền uy, Vũ Nhật Minh.

Nhưng, chỉ là một vị giám đốc xuống nhà ăn để ăn trưa thôi mà, có cần làm quá lên vậy không? Mặc dù sự thu hút từ con người anh toả ra rất rất nhiều.

- Cậu thấy đó, Quỳnh ơi, sếp của chúng ta đó. Nhìn đẹp trai quá đi. Lại con tài giỏi nữa, anh ấy chính là thần tượng của mình đó, huhu.- Cô bạn ngồi đối diện với tôi bắt đầu lên cơn hám trai tốt độ, đặc biệt còn phụ họa thêm vào bằng cách nắm lấy cánh tay tôi, lắc mạnh khiến nó suýt rụng ra.

- Ồ, ờ...- Tôi cười méo xệch, lòng đau khổ, làm ơn bỏ cánh tay mình ra được không, đau quá, sắp gãy rồi đây. Đừng vì bệnh mồm trai mà gây ra án mạng chứ.

- Này bà, bỏ tay Quỳnh ra.- Khi tôi đau đến muốn rơi nước mắt thì may thay cô bạn ngồi cạnh đó giật tay cô nàng hám trai kia ra cứu sống tôi, tiện thể quay qua tôi giải thích- Nó hám trai nghề nghiệp rồi, Quỳnh đừng để ý.

Để ý, không để ý mới lạ đấy. Các bạn cũng biết mà, tôi luôn yêu Minh, rất nhiều. Làm sao tôi có thể không khó chịu khi nhìn thấy người mình yêu mến được bao nhiêu cô gái theo đuổi chứ. Mặc dù biết rõ Minh không muốn tôi là nơi để anh gửi gắm trái tim mình.

- Bà có thôi đi và ngồi xuống ăn hay không? Bà biết rõ người ta có vợ rồi mà.

- Cài gì, sếp tổng nhà mình máu lạnh thế mà đã có vợ rồi sao, thật đáng nể à nha.- Nam làm mặt nghiêm trọng nói.

Gan ruột phổi, lực phủ ngũ tạng trong người tôi lộn tung phèo hết lên đến nỗi thức ăn dồn lên miệng, suýt phun ra ngoài như tôi đã kịp tiết chế chúng lại bằng cách uống một ngụm nước. Cảm giác thức ăn không còn mùi vị gì, trước mắt tối đen như mực, tai ù đi...

Minh đặc có vợ...

Minh đã có vợ...

Minh đã có vợ...

Câu nói đó lặp đi lặp lại trong đầu tôi, ngoài ra không còn gì khác. Anh...anh đã kết hôn rồi sao? Bao giờ, khi nào và vì sao? Tôi không hề biết gì cả.

- Nhưng họ li hôn rồi mà.- Cô nàng hám trai nguýt dài cãi lại.

- Hả? - Tôi hoảng hốt. Không phải là...

- Tổ nghe nói, sếp nhà mình có con rồi kết hôn ngay khi còn rất trẻ. Nhưng không lâu sau cô gái đó lại xảy thai, rồi hai người họ li hôn luôn.- Cô nàng bắt đầu kể lể.

Hơ, đúng như tôi đoán, cô gái trong câu chuyện của họ kể chính là tôi, đang ngồi ngay ở đây và hóng chuyện. Thế đấy. Nhưng đỉnh chính nhé, chuyện có thai chứ bao giờ xảy ra, tôi và Minh không có con. Chỉ là kết hôn vì lí do rất nực cười mà thôi. Giờ nghĩ lại, chuyện quay phá mà tôi gây nên giống như một bước ngoặt lớn, làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời của tôi.

- Chia tay ngay khi xảy thai sao? Vậy chắc chắn là hai người họ không hề yêu đương nhau rồi.

- Đương nhiên, nghe bảo cô gái đó còn rất xấu tính nữa cơ. Xếp nhà mình sao có thể yêu một cô nàng chơi bời thế chứ.

- Gái làng chơi á.

Tôi bắt giác lạnh xương sống, rùng mình một cái. Chúng tôi không phải li dị vì xảy thai ngoài ý muốn, vì chẳng có cais thai nào xuất hiện hết, tôi là một cô gái xấu tính, ừ đúng, nhưng tôi không hèn hạ đến nỗi phải đi làm gái bán dâm. Tất cả chỉ vì trò đùa tức cười, trêu ngươi số phận. Ừ, thì đúng...Chúng tôi không hề yêu đương gì nhau mặc dù cưới nhau, và Minh lại càng không thể yêu nổi một cô gái như tôi. Đó là cái họ đoán đúng,

Buồn, đau nhói, thất vọng bỗng nhiên lại ùa về, sao tự dưng tôi lại cảm thấy lòng mình nặng trĩu thế này. Giống như giấy giữa bầu vút trong tuyệt vọng giữa biển lớn, rồi chìm dần, chìm dần...

Liếc nhìn Minh, anh đang ngồi ăn một mình gần đó, nhưng sao tôi thấy khoảng cách giữa hai chúng tôi xa thế này, xa quá, mà có lẽ mãi mãi tôi cũng không đuổi kịp được.

- Chị Quỳnh này, chị đang nghĩ gì thế.

- Tôi...à...tôi...

Tôi giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ bằng giọng nói trả con của Nam, lúng túng quay lại phần cơm của mình. Nhưng có một rắc rối vô cùng vớ vẩn xảy ra, cái ghế tôi đang ngồi do sự giật mình lúng túng hành động bừa bãi theo bản năng của tôi mà rung rung, rồi nghiêng ngã...

RẦM...

Một âm thanh đổ vỡ rất chói tai vang lên giữa nhà ăn khiến tất cả mọi người ở đó giật mình,hoảng loạn quay đầu lại nhìn cảnh tượng đó.

Tôi cũng vậy, hoảng hốt...không phải vì ngã một cú đau điếng trước mặt mọi người, mà là vì tôi nằm đè lên Nam, đôi môi của tôi ma quỷ xui khiến thể nào đụng phải một thứ gì đó mềm mềm, nóng nóng và ướt ướt.

Một...hai...ba...

- Tôi xin lỗi, tôi không có ý.

Tôi lập tức đứng dậy khỏi Nam, rồi rít xin lỗi. Cậu nhóc lúc này cũng chẳng khâm khá gì hơn, mặt nghệt ra, không nói lên lời. Ôi trời, cái kiểu ngã gì thế này.

Tôi đứng dậy, vô thức ngược ánh mắt hoảng loạn lên nhìn tất cả mọi người vừa chứng kiến cảnh tượng ngã đè lên nhau của hai đứa chúng tôi.

- Tôi, tôi phải đi.

Tôi lập tức chạy với vận tốc nhanh nhất hướng đến cửa ra vào của nhà ăn, và đột nhiên trong giây lát, tôi chạm phải ánh mắt màu nâu sẫm của ai đó, sâu thẳm, bình thản, bất cần, khó chạm tới. Minh nhìn thấy rồi, anh nhìn thấy tôi hôn Nam rồi. Anh sẽ nghĩ gì đây, anh sẽ phản ứng gì đây.

Rào...rào...rào...

Tôi liên tục hắt làn nước mát lạnh vào mặt mình, có cảm giác dễ chịu hơn một chút. Không sao đâu, không sao đâu, chỉ là một tai nạn nhỏ thôi, với lại Nam chỉ là một cậu nhóc, thau tôi những mấy tuổi, cứ coi như là một nụ hôn của đàn chị dành cho người em đi, không sao...

Nhưng...Minh, anh nhìn thấy mất rồi. Nhưng anh không có phản ứng gì, vẫn thế bình thản, lạnh lùng và kiêu ngạo. Và tôi chagr có lí do gì để cảm thấy có lỗi với Minh cả, phản ứng vừa tôi lúc đó thật buồn cười, cảm giác mình giống một con ngốc ngây ngô vậy.

Tôi và Minh, kết thúc từ lâu rồi mà.

- Haizaa...

- Chị Quỳnh, chị không sao chứ?

Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, kịp thở dài một cái, Nam đã chạy tới, lo lắng hỏi tôi. Dáng vẻ rất đáng yêu.

- À, ừ, tôi không sao. Có hơi hoảng hốt một chút thôi. Xin lỗi cậu nhé.- Tôi cười nhẹ, một điệu cười rất khách sáo. - Cậu không sao là tốt rồi, một rắc rối đáng yêu đấy chứ.

Tôi nhe răng cười tươi, kiễng chân lên xoa xoa đầu cậu em trẻ con, tóc Nam mềm thật đấy, lại còn thơm nữa.

- Tóc cậu đẹp đấy. Quên chuyện vừa rồi đi nhé.

Tôi làm bộ dáng của một người chị rồi vẫy tay bỏ đi. Nhưng chưa bước được ba bước...

- Em sẽ không quên chuyện này dễ dàng đâu, vì em rất thích chị.- Minh nói, giọng điệu trẻ còn ngày nào không còn nữa.

- Ủ, tôi biết. - Tôi cười vui vẻ- Tôi cũng rất thích cậu.

- Không phải thích theo kiểu đó, chị đừng coi em là trẻ con, em đối với chị là tình cảm yêu đương nam nữ.- Cậu nhóc giải thích, giọng điệu rất kiên định. Tôi không cảm thấy có sự vô tư, tự nhiên từ trong câu nói đó.

Nhưng cho dù thế nào, thì tôi đã nói trước rồi, tôi chưa sẵn sàng cho bất cứ cuộc tình nào, vì trái tim tôi...chứa trong đó là một hình bóng khác rồi. Mãi mãi sẽ như thế.

- Cậu...cậu biết gì về tôi, một cái tên, một cô gái mới gặp vài lần, nhiều quá nhỉ? - Tôi mĩa mai.- Liệu có đánh để cậu dành trái tim quý giá của cậu ra không.

Tôi đưa đôi mắt đầy cao ngạo lên nhìn Nam với tư cách một người có kinh nghiệm hơn cậu nhóc.

- Tình yêu không nhất thiết là phải có thời gian, em đã yêu chị ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Đừng nói thế nữa, nó thật ngớ ngẩn.

- Nó không ngớ ngẩn, tại sao chị không chịu tin em.- Nam khẳng định.

- Tôi tin cậu, nhưng tôi không có khả năng để đáp ứng nỗi niềm tin đó của cậu. Tôi không xứng đáng. Tôi chính là vợ cũ của anh Minh mà mọi người vừa nhắc đến.

Không gian im ắng...

- Đừng tỏ thái độ như thế, cậu không nghe nhầm đâu. Tôi là một cô gái làng chơi hèn hạ làm tất cả chỉ vì tiền. Bám chân đại gia ngoan cố không buông, rồi bỏ đi khi mục đích hoàn thành cũng với một đồng tài sản lớn. Tôi là thế đấy, cô gái nhơ nhuốc. Thế cậu còn có thể thích tôi được nữa không.

Tay cậu nhóc từ bả vai của tôi trượt thông xuống, buông trong không khí giống như một con chim gãy cánh. Xin lỗi nhé, nhưng chỉ còn cách này thôi, tôi không thể chấp nhận tình cảm của cậu giành cho tôi.

- Đừng yêu nhiều quá, sẽ đau đấy. - Tôi là một trường hợp này.

Tôi chậm rãi bước đi với nụ cười rất bình thản trên môi. Tôi biết chứ, tôi vừa giẫm đạp lên trái tim của một người không thương tiếc. Nhưng ít nhất, tôi vờ mới giúp ột người không phải theo cái lối mòn của tôi mà đi, sẽ rất đau.

- Chỉ là quá khứ thôi, em bây giờ là yêu chị, Lâm Vũ Quỳnh của hiện tại. Em sẽ không bỏ cuộc đâu.

Tôi quay đầu lại mỉm cười:

- Cậu khẳng định như thế à.

- Em khẳng định- Nam ngược đôi mắt đầy kiên quyết nhìn tôi, nghiêm túc.- Cho dù chị có như thế nào em vẫn yêu chị, yêu đôi mắt vô tư, nụ cười trong veo của chị. Yêu tất cả.

- Được rồi.- Tôi quay người lại, mỉm cười tiến lại phía Nam, đưa tay giắt chiếc cavat trên cổ Nam khiến cậu ấy cúi xuống, tôi đặt lên môi cậu ấy một nụ hôn.

Nụ hôn nhẹ nhàng, phớt qua rồi lập tức buông ra, nhìn dáng điệu ngớ ngàng của Nam, tôi cười khẩy một cái, không phải là khinh bỉ cậu, mà là tôi khinh bỉ tôi đã không giữ đúng lời hứa sẽ yêu Minh mãi mãi. Tôi nói:

- Vậy thì chúng ta...yêu nhau đi.

26. Chương 26

Sự việc tôi và Nam yêu nhau.

Một tia sét hải hùng xẹt ngang qua tai khiến mọi người đứng hình.

Một cơn thảm họa vô cùng khốc liệt đối với những cô nàng hâm mộ Nam.

Một đồng đưa lê để mấy bà bác lăm lờ buôn bán mãi không hết.

Kênh diễn đàn không ti được dịp bùng nổ. Sự việc cũng không có gì gọi là quá khủng bố như thế. Chỉ là một bà cô già 27 tuổi yêu một anh chàng trẻ mới 24 tuổi, họ yêu nhau vì nụ hôn do ngã bất ngờ. Hay đại loại có thể đặt tên ối tình này là " tình yêu từ những nụ hôn ngớ ngẩn", "đôi đũa lệch", hoặc tình chị em...

Tôi chẳng thèm quan tâm đến làm gì vì mọi chuyện chẳng khác gì những gì tôi dự đoán. Một khi đã nổi cái sự điên khùng ngớ ngẩn lên mà dám nói yêu một cậu nhóc thua tuổi, tôi đã cảm thấy mình quá là bị chập dật rồi. Hừm, kệ nó đi, làm gì mà cứ phải quá lên thế. Chẳng lẽ hai đứa chúng tôi không có quyền yêu nhau chắc.

Nhưng điều quan trọng là ở chỗ, tôi...tôi...tôi...hà có vì sao lúc đấy tôi lại bị cái gì nhập vào mà dám nói mạnh miệng với Nam như thế chứ, chết tiệt, điên khùng. Tôi có vấn đề về tâm lý thật rồi. Sao lại dám rủ rê Nam yêu mình, trong khi đó rõ ràng dù một chút tôi cũng không hề yêu Minh, tại sao lại dám sỉ nhục, chà đạp lên tấm lòng cao quý mà người ta dành ình cơ chứ. Thật là...tôi là một đứa độc ác không có lòng thương người, tôi đáng chết.

Còn nữa, cậu ta, Nam thừa biết tôi không yêu cậu ta mà, tại sao còn dám nhận lời yêu đương với tôi, cậu ta không cảm thấy ghét tôi sao mà còn dám đồng ý, không hiểu lòng tự trọng của nhóc bay biến đi đâu mất rồi. Tôi...trời ơi, tôi không muốn nghĩ gì nữa đâu, huhu.

Tôi điên rồi, tôi điên mất rồi.

- Đây...chị Quỳnh, chị ăn cái này đi, quá trưa rồi đó.

Buổi trưa, tôi không xuống nhà ăn trưa cùng các đồng nghiệp, vì biết rõ mình sẽ không nuốt nổi thứ gì khi bị tứ tung ánh mắt soi mói đủ mọi kiểu. Hợ...nghĩ đến đã rùng mình mất rồi. Nhưng mà đang đến lúc tôi suýt khóc ròng vì đói thì Nam cầm bịch thức ăn trong tay với nụ cười tươi rói. Không thể phủ nhận độ tốt bụng của cậu nhóc.

- À...ừ, cảm ơn nhé. Đang đói lắm đây. Nhìn đồ ngon quá.- Tôi lập tức nở nụ cười rạng rỡ. May quá, chiều nay không phải lo làm việc trong tình trạng đói nữa rồi.

Tôi bóc chiếc bánh trong tâm trạng háo hức, đang định đưa lên miệng ngoạm một cái thật to, chợt cảm thấy kimlaj. Ngước mắt lên, tôi thấy Nam đang đứng nhìn tôi, nụ cười nhẹ trên môi của cậu là, cho tôi không có cảm giác tự nhiên tí nào hết. Cảm giác trong đôi mắt đen là cả một sự chân thành.

- Đây...cậu chưa ăn phải không, đây.- Tôi đưa chiếc bánh lên miệng Nam, nói.

Cảm tưởng giống như một người bạn gái đang lo lắng cho bạn trai vậy...ơ mà, chúng tôi không phải đang hẹn hò thì là gì...nhé.

- Nhìn bộ dáng của chị thật đáng yêu.- Nam nhìn tôi, rồi cũng đưa tay với lấy chiếc bánh trên tay của tôi.

- Tôi biết tôi đáng yêu rồi.- Tôi làm mặt điệu nói.- Nhưng thật sự xin lỗi đã mang rắc rối đến cho cậu.

- Không sao đâu, chị chấp nhận em là em đã hạnh phúc lắm, còn về việc mọi người cũng không có vấn đề gì, theo thời gian mọi người sẽ hiểu thôi. Quan trọng hơn là thời gian này em có thể ăn trưa cùng chị trong một không gian riêng...

Nam à, tôi đối xử với cậu tàn nhẫn như thế này tại sao cậu lại nở nụ cười rạng rỡ mà chấp nhận chứ? Càng làm tôi cảm thấy tôi có lỗi với cậu nhiều.

- Ôi...gì thế này, tôi không may làm phiền đúng lúc rồi.

Tôi và Nam đồng loạt quay lại phía phát ra giọng nói lạnh lạnh. Tóc vàng óng mượt xoắn như búp bê, đôi mắt xanh nước biển dễ thương, làn da trắng sáng, đáng người siêu chuẩn.

Sharie

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](http://thichtruyen.com)

Trong nhà vệ sinh nữ. Sharie vừa chỉnh chu lại mái tóc xù dễ thương của mình, sau đó lấy trong chiếc túi xách hàng hiệu của mình ra một cây son đỏ thoa lên môi:

- Thế nào, mấy năm không gặp, chị không có gì muốn nói với tôi hay sao?- Sha không nhìn tôi, mà nhìn vào chiếc gương đặt ngay trước mặt chúng tôi, chăm chú thoa son, bộ dạng rất lẳng lơ, và có một chút công chúa.

- Nói, nhưng tôi chẳng có gì để kể hết. Chỉ bằng chúng ta nói chuyện của cô đi. - Tôi mỉm cười đầy tự tin đối đáp.

- Chuyện về tôi được thôi, vẫn là một người mẫu nổi tiếng trong suốt 9 năm qua.

- Có thể thôi sao?

- Đương nhiên chưa hết. Sau cái vụ bị chị ột bánh kem vào mặt, tôi thề là tôi sẽ trả thù cho chị biết mặt. Nhưng không ngờ nghe tin chị bỏ trốn không một lời nên tôi có thất vọng một chút.- Sha quay lại nhìn tôi, nhún vai đầy kiêu ngạo.

- Không phải tôi đi là một sự may mắn cho cô sao? Bớt một đối thủ cạnh tranh để chiếm Minh từ tay cô sao?

Thành thật mà nói thì tôi chưa bao giờ xusng với cái tên làm đối thủ của Sharie cả.

- Ban đầu tôi cũng nghĩ vậy đấy, nhưng sự thật thì đau lòng vô cùng. Cho dù có tán cửa đủ kiểu thì vẫn không làm anh Minh lung lay tí nào. Tôi còn hận tới nỗi anh còn nói dùng tôi chỉ để trêu tức cô đấy. Cô thật đáng chết mà.- Sharie cao ngạo hất mái tóc ra sau. Một điều đáng chú ý nữa là ngôn ngữ Việt Nam Sharie nói đã khá chuẩn rồi.

Trêu tức tôi, tại sao Minh lại trêu tức tôi chứ?

- Cô đang thắc mắc phải không? Là vì anh Minh....

- Cô không cần nói đâu.- Không để Sha nói hết, tôi đã ngắt lời cô ấy. - Hiện giờ tôi đã có một cuộc tình mới rồi, nghe lí do để làm gì chứ?

Phải đấy, lí do bây giờ đã quá muộn rồi, nói ra thì goải quyết được cái gì chứ. Tôi không muốn biết, càng làm tôi cảm thấy mình bị chi phối nhiều hơn thôi. Với lại Nam rất yêu tôi, tôi biết điều đó và tôi không thể không làm gì để đáp lại tình cảm của cậu được.

- Cái cậu nhóc trẻ con hồi nãy đó sao?- Sha quay qua tôi, tò mò.- Tôi vừa đi công tác mấy ngày trở lại công ti đã nghe đồn ầm ỉ lên thế, xem ra tốc độ nổi tiếng của cô còn kinh khủng hơn tôi đấy.

- Ủ.

- Nhưng cô có yêu cậu ta không?

- Không.- Tôi đáp ngắn gọn. Và thầm hi vọng Nam không nghe thấy cuộc trò chuyện này.

Sharie nhìn tôi một cách khó hiểu, sau đó bật cười:

- Tôi đang tội nghiệp thay cho cậu nhóc đó đấy. Cô có biết cô đang cầm dao cứa vào tim người ta không.

Ủ, tôi biết, nhưng tôi có thể làm gì hơn được chứ.

Thấy tôi im lặng, Sharie thở dài:

- Thế sau này cô định làm gì, sẽ có gắng yêu Nhóc đó sao? Liệu cô có là nổi không, hay chỉ khiến người ta hi vọng rồi hất hủi đi không thương tiếc.

- Chắc là tôi...không làm được.- Tôi đáp ngay, không thêm suy nghĩ.- Nhưng tôi sẽ không khiến cho Nam phải đau khổ đâu.

- Vốn dĩ nhóc ta đã đau khổ lắm còn gì. Ha ha, nói chuyện với cô vuơ thật đấy.- Sharie cười lớn.- Xem ra đối thủ đánh bại được tôi cũng là một kẻ ngốc mà thôi.

Tôi nhăn mặt:

- Ý cô là gì?

- Chẳng là gì hết, thôi, tóm lại là cô nên biết cô đang là cội nguồn của mọi sự rắc rối đấy. Kết thúc cuộc trò chuyện ở đây, rất vui vì gặp lại cô.

Sharie bỏ đi, để lại tôi một mình với một nỗi tâm trạng sâu thẳm khó tả. Ý nghĩa những lời nói của Sharie ẩn chứa cái gì đây. Tôi không đoán được. Nhưng tôi biết chắc chắn, những lời Sharie nói, hoàn toàn không có gì sao hết. Tôi đang làm điều gì khiến mọi thứ rắc rối hơn sao. Nhưng thứ gì mới được chứ.

Ôi, thật đau đầu, không thể nghĩ được nữa rồi, nghĩ nữa dự đầu tôi sẽ nổ tung mất.

Buổi chiều tan làm, tôi gần như kiệt sức với một đồng công việc cùng một đồng suy nghĩ xáo trộn cứ nhảy lung tung trong đầu của tôi. Tôi rất cần về nhà và ngủ một giấc để bình tĩnh lại.

- Chị Quỳnh, trông chị rất mệt, em đưa chị về nhé. - Giọng Nam lo lắng vang lên.

Lúc nào cũng thế, người lo lắng cho tôi đầu tiên, ngoài bố mẹ là những người thân sinh ra tôi là Minh, luôn luôn thế. Làm sao tôi có thể khiến cho cậu nhóc buồn được chứ.

Nghĩ thế, tôi cười:

- Tôi không sao? Chỉ buồn ngủ thôi, tôi tự bắt taxi về được rồi, nhà tôi và cậu ngược chiều mà, cậu về sớm kéo bố mẹ lo đấy.- Tôi đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mại của Nam, căn dặn.

Nhưng ngay lập tức cậu ấy hất tay tôi ra, vẻ mặt khó chịu:

- Em lớn rồi, chị đừng coi em là trẻ con chứ, với lại em là bạn trai của chị mà...e, có nghĩa vụ đưa chị về.

Tôi bật cười, đùa vui:

- Được rồi, tôi biết cậu lớn rồi, nhưng cậu là bạn trai của tôi, chứ không phải người hầu của tôi, cậu hiểu chứ...thế nên...

- Nếu đã vậy thì Quỳnh gọi tôi là anh đi, không phải tôi là bạn trai của tôi sao?

Tôi chợt giật mình vì thái độ nghiêm túc chưa từng thấy cùng với kiểu xưng hô lạ hoắc của Nam dành cho tôi.

- Quỳnh gọi tôi là anh được không? - Nam nhắc lại, nhấn mạnh, giọng kiên định.

Tôi biết là tôi không đùa được nữa rồi.

- Ừm, anh Nam, anh về nhé, em tự về được rồi. Hẹn gặp lại anh. -Tôi mỉm cười,

Một nụ hôn lưu lại trên má...

- Cảm ơn nhé, tạm biệt.

Tôi đưa tay chào để chờ Nam đi khuất, không sao đâu, tôi hoàn toàn có thể yêu Nam một cách thật sự mà, mặc dù tôi không biết mất bao lâu đi nữa. Đó là cách duy nhất không để tôi cảm thấy có lỗi với Nam.

Định quay đi bước về nhà, đầu tôi chợt choáng một cái, không xong rồi, đầu tôi đau hơn tôi tưởng. Tôi đưa người dựa vào chiếc xe hơi đã đậu sẵn gần đó, ôm đầu để cơn choáng váng đỡ hoành hành.

Chợt cửa ô tôi dần dần hạ xuống, không xong rồi, trong xe có người sao? Vậy là chắc chắn hơn hai phần ba người ngồi trong xe từ nãy đến giờ đã chứng kiến cuộc nói chuyện tình cảm của tôi và Nam rồi, nhưng tôi không nghĩ nhiều như thế, vì đầu tôi đang rất đau...

- Lên xe đi, tôi đưa cô về.

Giọng nói quen thuộc, rất quen thuộc, đáng diệu cũng thế...

VŨ NHẬT MINH

Chiếc xe Limo sang trọng tiến vào tầng trệt của tòa nhà chung cư.

- Cảm ơn anh đưa tôi về.- Tôi mở cửa, bước xuống xe, dáng vẻ lão đảo như kẻ say rượu.

Trời đất, sao đầu lại choáng váng đến nhìn đường mà đi cũng không nổi thế này. Bực mình quá. Tôi lão đảo bước lên bậc cầu thang, thấy thân mình nghiêng ngả, tôi đang chuẩn bị cảm nhận cơn đau của một cú đập thân mật với nền đất.

- Này, cô đi đứng kiểu gì thế hả.

Hơ...sao nền đất lại mềm thế này, đã thế còn rất là ấm nữa. Giống như ông trời thương tôi ngã đau nên ban xuống một tấm nệm có tính đàn hồi cao để đỡ tôi khỏi bị đau. Chắc là đầu tôi có vấn đề nên cảm nhận

cũng có vấn đề luôn rồi. Nhưng tôi đã kịp giật mình nhận ra tình cảnh này nó đang diễn ra hết sức là nực cười. Tôi ngã đè lên một người, hơn thế nữa lại là sếp tổng, gia thế ngời ngời, sang trọng lịch lãm, thiếu gia quyền quý. Chết tôi rồi.

Lập tức bật dậy. Con choáng váng cũng từ đó là biến mất.

- Xin lỗi, tôi...

Người đang nằm dưới đất đứng dậy, phủi những vết bẩn do nền đất gây ra trên bộ Com ple đắt tiền, xoa xoa mái tóc trên đầu để những sợi tóc rối tung lên, ôi trời, trông mới cuốn hút làm sao.

- Để tôi đưa cô lên, không khéo cô lên đó một mình lại ngã mấy lần nữa. - Minh tiến lại, đỡ lấy cánh tay tôi.

Nhưng tôi lập tức vùng cánh tay mình ra, lắc đầu quả quyết:

- Tôi không sao, tôi tự đi được, anh về nhà đi. - Tốt hơn hết, tôi nên tránh tất cả những cử chỉ tiếp xúc thân mật giữa tôi và Minh.

- Cô vẫn cứng đầu như xưa đấy.- Minh đỡ lấy tôi, cười nhẹ. - Chẳng bao giờ bộc lộ sự yếu đuối của mình ra.

- Không phải, tôi...

Không phải thế này, không phải tôi đang cố ý che giấu sự yếu đuối của mình. Tôi không muốn thế này, tôi sợ mình sẽ không đủ can đảm nữa, không đủ can đảm để khẳng định mình không còn yêu anh. Anh có biết, anh làm thế này sẽ khiến cho tôi hiểu nhầm không? Anh là đồ ngốc.

Còn nữa, tôi đang yêu Nam, tôi không bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương cậu nhóc bằng những hành động thân thiết thế này.

- Để tôi đưa cô lên nhà.

- Tôi đã nói tôi tự đi được mà.- Tôi vùng vằng, tức giận.- Để anh chở về là làm phiền anh rất nhiều rồi.

Tôi không thích chuyện của chúng tôi cứ thế kéo dài, luẩn quẩn và mãi nó cũng chẳng đi về đâu hết. Tôi ghét thế này, tôi ghét cái thái độ ân cần tốt bụng của anh, rồi để tôi cứ lầm tưởng tình cảm của anh với mình. Tôi ghét quan hệ của tôi và Nam sẽ bị cản trở bởi những cảm xúc ảo tưởng của tôi. Cả ba chúng tôi cần một sự dứt khoát.

Và nhân vật chủ chốt cho câu chuyện, là tôi.

- Ngốc, cô đã quên tôi nói gì rồi à.- Khi tôi đang cố gượng để lê lét từng bậc cầu thang một cách nặng nhọc vì cái đầu chứa toàn gạch, thì một cánh tay mạnh mẽ đỡ sau ôm lấy rồi, sau đó một lực nhấc bổng tôi lên.

- Đây, anh làm cái quái gì thế, tôi không phải người què, tôi tự đi được, anh bỏ tôi xuống ngay, tôi chỉ đau đầu một chút thôi mà, này...này...yaaaaaa...

Tôi hét ầm í, vùng vằng trên hai cánh tay rắn chắc của Minh, chết tiệt, cái quái gì đang xảy ra thế này, tôi không muốn, dừng lại ngay.

- Anh có nói gì tôi quên hết rồi, thế nên thả tôi ra, yaaa...bớ người ta, bắt cóc, cứu cứu...

Ồ mà, có ai bắt cóc người mà lại đi đưa họ về nhà của họ không nhỉ???

... ..

Từ rất lâu, lâu lắm rồi, lúc kí ức chỉ còn lại những mảnh rất nhỏ, mơ hồ và không có hình thù.

Trên một con đường lớn rất đông người qua lại, và ánh mắt của mọi người ở đó, đều hướng về một cậu con trai đang cong trên lưng một cô gái, bước đi từng bước nhỏ...

- Đây, tôi chẳng hiểu nổi tại sao anh cứ đòi công tôi.

Đó là câu hỏi ngốc nghếch không có gì ngốc nghếch hơn.

- So với những người con gái luôn tỏ ra yếu đuối để dựa dẫm vào người khác, thì những người con gái luôn cố tạo ình một vỏ bọc mạnh mẽ, thì càng làm tôi muốn bảo vệ hơn đây.

27. Chương 27

- Tính toong, tính toong...

Tôi lột cái thân xác tàn tạ như quả cà chua nát bét ra mở cửa. Lòng thầm mong ước rằng bây giờ tự dưng có một người xách một phần gà rán thơm nức mũi đến thăm tôi, nói là quà thăm ốm chẳng hạn. Tự dưng đau đầu ngủ một giấc rồi tỉnh lại thấy thêm gà rán kinh khủng, ôi gà...món ăn yêu thích của tôi.

Ông trời cũng không mấy quá đáng với tôi lắm, khi vừa mở cửa đập vào mắt tôi là bịch gà rán thơm phức muốn hớp hồn người ta, nhưng đằng sau đó là một người tôi không muốn gặp tí nào, ít nhất là lúc này. Tóc màu đen không còn vuốt keo bóng nhẫy nữa mà được để tự nhiên thật mềm mại, bộ đồ thể thao màu đen cùng với đôi giày Nike khỏe mạnh. Vũ Nhật Minh

- Anh, sao anh lại tới đây?- Tôi trấn tĩnh lại để không tru tréo lên như con thần kinh, quắc mắt hỏi Vũ Nhật Minh.

Anh ta tới đây làm cái quái gì. Sếp tổng quan tâm đến nhân viên bị ốm, hay là một người chồng cũ đến thăm vợ cũ, hoặc đại loại là tí tỉ thứ lí do gì mà có đề đầu cưới cổ tôi ra cũng không thể đoán được. Điều quan trọng hơn, hình như tôi chưa bao giờ kể, một anh chàng khiến tôi bị ấn tượng sâu đậm chính là những anh chàng sau giờ học hoặc sau giờ làm việc khoác lên mình bộ đồ thể thao khỏe khoắn, nhìn Minh mà xem, cao ráo đẹp trai, thật khiến người khác sật máu mũi mà ngất trên giàn quất mất thôi.

Một câu khẳng định lại, anh ta thực sự rất đẹp trai, à...phải là trên cả đẹp ấy chứ.

- Tôi tập thể dục ngang qua đây, nhớ tới lúc chiều cô ốm, nên mua gà đến cho cô, không phải cô thích ăn gà sao?- Giọng nói tươi tỉnh cùng cái ngềnh ngễnh đầu dễ thương vô đối của Minh lôi tôi ra khỏi cái dòng máu hám trai muôn đời muôn thừa không bao giờ ngừng chảy của tôi.

Anh ta, quan tâm tôi sao? Ôi lạy chúa, anh ta...anh ta mua đồ đến cho tôi ăn vì lo cho tôi ốm hay sao? Ôi lạy Chúa, đây chắc chắn là mơ. Mà cho dù có mơ thì tôi cũng không còn dám nghĩ đến cơ mà. Bình tĩnh bình tĩnh, tôi chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra ở đây cả...

- Cô không định mời tôi vào nhà sao?- Mặc dù miệng nói thế, nhưng Minh đang thực hiện cái hành động cúi xuống, cởi giày thể thao rồi đi đôi dép bông nhẹ, bước vào nhà mà chẳng cần phản ứng của tôi.

- Đứng đứng ở đó nhìn như tôi là người ngoài hành tinh vậy chứ, không phải cô rất thích ăn gà rán cùng với bia đó sao? Tôi còn chuẩn bị cả bia nữa này.

Gà rán cùng với bia...

Tôi thích nhất ăn gà rán và uống bia. Anh...anh còn nhớ sao? Chẳng có lí do gì để anh phải nhớ đến những sở thích của tôi cả. Trái tim cảm giác ảm lại, thật là dễ chịu. Tôi lại bắt đầu thấy mình như bay lơ lửng trên không, chân không chạm đất rồi.

Tôi tiến lại phía bàn uống nước trong phòng khách, cầm một miếng cánh gà rán thơm phức lên, cắn một miếng và ăn ngon lành. Vị ngậy ngậy, giòn tan của miếng gà trong miệng rất quen thuộc, tôi đã ăn cả trăm lần rồi, tại sao hôm nay lại ngon lạ thường thế này. Tôi biết chứ, là Minh đã mua cho tôi mà, khi đã yêu một người chúng ta sẽ thích tất cả mọi thứ liên quan đến người đó kể cả khi thứ đó có kì quặc đến mức nào.

- Cảm ơn anh nhiều.- Tôi gơ cổ bia lên, nhún vai cười tươi nhìn Minh.

- Tôi cũng đang tính nhắc cô phải cảm ơn tôi đây, tôi đã giúp cô rất nhiều, hừm...xem nào, đưa cô về nhà, rồi mua đồ ăn cho cô nữa. Tôi không biết có nên trả vào tiền công của cô không đây.- Giọng nói của Minh hóm hỉnh, giống thật đấy, giống với Minh của 9 năm trước, vui vẻ, dễ thương mặc dù có chút cộc cằn.

- Mấy thứ đó, có một chút nhỏ trong câu cảm ơn của tôi thôi, còn phần lớn lại khác...- Tôi nghe rằng cười tình quá!- Cảm ơn vì anh đã nhớ đến sở thích của tôi.

Anh còn nhớ đến sở thích của tôi, đó có thể được coi là kì tích rồi. Minh im lặng trước câu trả lời của tôi, tôi nói tiếp:

- Tiện thể xin lỗi anh nữa, vì tôi chẳng nhớ nổi một chút gì về sở thích của anh đó.

Không gian trở nên u uất lạ thường, câu nói của tôi giống như gáo nước tạt thẳng vào mặt Minh giữa trời mùa đông buốt giá vậy. Tôi có cơ sở để khẳng định thế, vì nhìn khuôn mặt lạnh băng đáng sợ của Minh lúc này mà xem, anh đang rất giận. Mặc dù tôi biết câu xin lỗi vừa rồi chẳng có nghĩa lí gì với Minh cả, đặc biệt là hoàn cảnh này.

Tôi...nói dối đấy.

Minh thích những không gian yên bình để ngủ một giấc đã đời, những đứa trẻ đáng yêu, thích ăn mình gói mặc dù rất dễ nổi mụn, thích ngắm nhìn bầu trời xanh rộng lớn hay thích những bản nhạc cổ điển không lời từ xa xưa, tất cả, những gì xoay quanh anh, tôi đều biết, rất rõ, chỉ là tôi đang muốn có cái gì đó quyết đoán hơn giữa mối quan hệ lằng nhằng của chúng tôi, cảm xúc của Minh, của Nam hay là của chính tôi, tôi cần một dấu chấm nhỏ, mặc dù nó có không trọn vẹn đi nữa.

Ừ, cứ nói tôi thế nào cũng được, tôi thật nực cười mà.

- Thế hả?- Câu nói nặng nề của Minh buồng trong không gian im ắng ngạt thở.- Có cần tôi nhắc lại cho cô nhớ không đây, thật không công bằng một tí nào hết.

Giọng nói mỉa mai, ngôn ngữ mang danh tiếng sếp tổng, nửa đùa nửa thật khiến tôi không thể nhận ra nổi cái hàm ý chứa trong câu nói đó như thế nào.

- Ha ha, hay đấy. Anh kể về sở thích của anh cho tôi nghe đi, ở công ti anh kín tiếng lắm, tôi đem rêu rao ấy cô gái xinh đẹp đang hâm mộ anh, chắc cũng kiên chắc được nhiều thứ hay ho đấy.- Tôi cười lớn, nói nửa đùa nửa thật.- Chắc chắn là đề tài nóng hổi đây.

Đáp lại câu nói đùa của tôi, Minh cười nhếch mép. Nụ cười đẹp mà sao chứa nhiều hàm ý quá vậy.

- Nếu nói về đề tài của tôi, chỉ bằng kể về chuyện chúng ta từng là vợ chồng, từng sống chung với nhau có lẽ chuyện sẽ hot hơn đây.- Minh nhìn tôi, tia đôi mắt sắc lạnh lên chiếu thẳng vào khiến tôi có phần run sợ.

Nhưng chỉ có run sợ thôi, không ảnh hưởng gì đến khuôn mặt cười cợt như muốn đập một cú của mình:

- Chuyện đó anh còn nhớ sao? Tôi tưởng anh quên rồi.

Facebook: Quỳnh Quý Quái (Quỳnh Poo) | 2014-12-28 13:10:52

- Cô...Bịch...

Minh lập tức túm lấy vai tôi, hất ngược người tôi nằm vật va chiếc ghế sofa màu đen, đau điếng, hai tay anh đì chặt hai tay tôi xuống ghế, chân khoá hai chân tôi bằng đòn khoá Judo, khiến tôi không thể thoát ra nổi. Mặt anh đối diện mặt tôi, giận dữ giống như một con báo bị thương, rất đáng sợ. Hơi thở nặng nề của anh phả vào mặt tôi, hơi thở nặng nề đã từ lâu tôi chưa cảm nhận được.

Tình huống quỷ quái gì thế này?

- Anh bị điên à? Làm cái gì thế? Bỏ tôi ra.- Mặc dù biết rõ mình không thể thoát khỏi quyền lực của Minh, nhưng tôi vẫn dùng hết sức bình sinh giãy giụa, cố chấp và bướng bỉnh?

- Cô khiến tôi phát điên cô biết không?- Minh gằn giọng, vẫn nhất mực siết chặt tôi khiến tay chân tôi tê cứng.

Tôi khiến anh ta phát điên ư? Tôi chẳng làm gì động chạm để khiến anh ta bị điên cả? Tôi đảm bảo đấy? Nếu có, thì chỉ có anh ta mới khiến tôi phát điên lên thôi.

- Lí do tôi khiến anh bị điên?- Tôi ngược đôi mắt kiên định lên, nói.

10 giây...20 giây...30 giây...60 giây...im lặng.

- Không có lí do thì anh buông tôi ra ngay, tư thế này rất lố bịch.

- Cô...tôi không cần cô phải suy nghĩ giúp tôi, thái độ xa lạ của cô, hành động cử chỉ thân mật của cô với thằng nhóc đó, tất cả khiến tôi phát điên.- Minh gần giọng. Tôi thấy trong đôi mắt nâu đẹp cuốn hút của anh là tia màu đỏ giận dữ.

Không phải sao? Tôi suy nghĩ không đúng và anh sao? Anh ghét tôi mà, lí do gì anh có thể nhớ đến quá khứ của hai chúng tôi?

- Không đúng, tôi làm gì liên quan gì đến anh chứ?- Tôi bướng bỉnh- Không thuyết phục một tí nào?

Tôi có hành động cử chỉ thân mật với Nam, nam là bạn trai của tôi hiện tại, tôi không thân mật được sao? Thật nực cười, anh ghét tôi mà, vậy tôi yêu người khác anh cũng ghét sao? Thật vô lí. Nếu đã như vậy, chỉ có thể là Minh đang...

- Vì tôi ghen.

Tôi vừa kịp bật ra cái suy nghĩ gì đó không đáng nghĩ thì Minh cũng phát ngôn một câu nói không đáng nói tí nào?

Ghen...Minh đang ghen? Tôi có nghe nhầm không đấy? Minh có hiểu ý nghĩa của từ ghen là gì hay không mà dám nói như thế. Không đúng, điều này là không đúng... Anh đang ghen, vậy là...anh yêu tôi? Không thể nào, ý nghĩ vừa bật ra trong đầu tôi đã lập tức đá phăng nó vào một góc tối tăm nhất của bộ não.

Đang tính mở giọng lên tiếng phản đối....

- Soạt...rầm

Tôi và Minh đồng loạt quay về phía cửa ra vào khi nghe thấy tiếng động, Nam đang đứng như trời trồng ở đó, phía dưới đất là một suất gà rán cùng với mấy lon bia đang rơi lả tả trên nền đất.

Tôi, Minh và Nam đồng loạt ngơ ngàng, hoảng loạn nhìn nhau....

... ..

- Nam à, không phải như cậu nghĩ đâu, tôi đảm bảo đấy.-Tôi ngồi xuống cạnh Nam, thấy ánh mắt của Nam đang nhìn chằm chằm vào đồng thức ăn và bia đang để trên bàn, ánh mắt buồn rầu.

Lần này thì thực sự tôi toi đời rồi. Thật giống như một đĩa lạng nhăng.

- Tôi xin lỗi, chỉ là có một số chuyện vớ vẩn thôi? Thật sự không có gì đâu. - Tôi nắm lấy cánh tay của Nam, lắc lắc giải thích. Cậu nhóc có vẻ rất buồn.

- Quỳnh à.- Nam quay lại, ôm ghì lấy tôi, vui mặt vào hôm cổ tôi.- Tôi thật sự rất yêu em, rất rất yêu.

Giọng nói rất nhỏ, thỏ thẻ và có phần yếu ớt. Nhưng tôi biết trong giọng nói đó chứa cả một sự chân thành mà khiến cho tôi không thể nào dám làm tổn thương đến.

- Được rồi, tôi biết mà...- Tôi vòng tay sau lưng Nam, ôm lấy cậu.

- Thế nên, hãy là gì để tôi có thể tin tưởng em nhé?

Gục đầu vào bờ vai ấm áp của Nam, ánh mắt tôi nhìn mơ hồ, cảm giác này thật là ấm áp, nhưng trên hết, chỉ tôi biết, nó không phải là tình yêu. Nhưng tôi sẽ sai khiến cảm giác này khiến nó trở thành tình yêu, dù khó đi chăng nữa.

Nam à, yên tâm nhé, cậu sẽ phải tin tưởng tôi thôi mà.

Tôi phải làm thế nào bây giờ.

28. Chương 28

Buổi sáng mùa đông, trời rất đẹp, tia nắng hiếm hoi giữa mùa đông rơi xuống sưởi ấm tất cả, khiến con người ta có cảm giác dễ chịu trong lòng. Riêng tôi, không cảm thấy dễ chịu một chút nào hết. Căn bản là cả một đêm không ngủ với hàng đống suy nghĩ chả ra đầu vào đâu, khiến sáng nay, tinh thần không có, thể xác cũng bèo nhèo như bánh bao nhúng nước, xách lệ khệ chiếc cặp xách đến công ti.

Bây giờ thì đầu óc của tôi đang mù tịt rồi, mệt mỏi. Nhất định hôm nay đi làm về sẽ phải về nhà, ngủ một giấc thật đã đời. Hình như, tôi bây giờ không còn là tôi nữa rồi, Lâm Vũ Quỳnh ngày trước đâu có bao giờ cảm thấy mọi việc phức tạp như thế này đâu chứ, sẽ không bao giờ thức đêm để suy nghĩ hay có tâm trạng nặng trĩu như thế này. Dường như thời gian trôi đi, mọi thứ sẽ thay đổi vậy.

- Kít....

Tôi giật nảy mình vì chiếc xe Limo màu đỏ chói lọi bỗng nhiên từ đâu xuất hiện, đỗ xích trước mắt tôi, mém tí nữa là nghiền tôi nát tươm rồi. Bất lịch sự, mù hay sao mà không thấy tôi lù lù một đống một bãi, à nhầm, một hòn một cục thế này hả.

- Chào buổi sáng.- Giọng nói lạnh lạnh từ trong xe vang ra đúng cái lúc tôi hít hơi sâu chuẩn bị nguyên rửa cái người xe đồ trời đánh này.

Sharie trong mái tóc vàng óng mượt đặc trưng của người lai bước ra, khuôn mặt xinh xắn mà sắc mùi chảnh khiến tôi không còn văn để diễn tả nữa.

- À, chào, lâu rồi không thấy cô trong công ti.- Tôi nuốt cục tức vào bụng mỉm cười, ít nhất, quan hệ giữa hai đứa chúng tôi không còn căng thẳng như trước nữa. Với lại, Sharie không phải người xấu đến nỗi tôi cầm dao đâm chết, chỉ chảnh một tí, tiểu thư một tí, dễ thương thì nhiều tí mà thôi, kệ người ta, người ta đẹp, người ta nổi tiếng thì người ta có quyền mà.

Những người không được bằng họ mới thấy ghen tị thôi.

- Tôi là người của công chúng, đâu phải lúc nào cũng chui trong cái công ti bé tẹo này chứ.- Sharie hất tóc đầy kiêu ngạo.

Bé tẹo, toà nhà này thuộc hàng top trong cái thành phố hiện đại này rồi đấy. Thật nực cười.

- Được rồi, tôi ghen tị với cô lắm đấy..- Tôi cười hít mắt nhìn Sharie, cô nàng trẻ con hơn tôi tưởng, nhưng rất dễ thương mà.

- Ghen tị? - Sharie trợn mắt nhìn tôi.- Đương nhiên, tôi là siêu sao có hàng đống người ghen tị mà, nhưng cô thì không cần đâu, tôi còn chưa ghen tị với cô nữa mà.

- Haha, cái này gọi là may mắn hay xui xẻo vì được mình tình ghen tị, tôi không dám nhận đâu, nhưng nói tôi lí do khiến cô phải ghen tị với tôi đi.- Tôi cười, nửa đùa nửa thật.

Gì chứ, tôi đi so sánh với Sharie, không xứng đáng tí nào. Mà cho dù có xứng đáng, thì cũng chẳng có phương diện và đặc điểm gì tương đồng giữa chúng tôi để đem ra so sánh cả. Chuyện này hài hước đấy.

- Cô là con ngốc hay là gì vậy? Đương nhiên thì cô không thể nào sánh bằng tôi rồi, nhưng chính cái không bằng đó của cô khiến tôi ghen điên lên. Anh Minh đó, tại sao lại yêu cô mà không yêu tôi cơ chứ? Thật là...hừ.- Sharie nói, tức giận nhìn tôi.

- Anh ta đâu có yêu tôi.- Tôi cười, vì điều Sharie nói quá vô lí, Minh yêu tôi à, không đời nào, nếu có, chắc là kiếp sau chẳng. Mặc dù tôi rất mong là sẽ như vậy.- Tôi chắc chắn thế, ngoài việc anh ta tự nhiên nói một từ ghen gì đó với tôi và Nam, anh ta có tẩy cả hà cơ gì phải ghen chứ.

- Cô thật sự là một con nhỏ ngu ngốc.

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](#)

- Này, đừng xúc phạm tôi.- Tôi tức giận.- Cô lúc nào cũng nói thế, tôi ngốc thì làm ảnh hưởng đến cuộc sống các người à.

Tôi tốt nghiệp đại học trường danh tiếng nước ngoài, thông thạo nhiều thứ tiếng khác nhau, làm nhân viên của một công ti tiếng tăm dù có đi cửa sau đi chẳng nữa thì tôi cũng đã cố gắng trở thành nhân viên chính thức, tôi có công việc và tôi tự kiếm ra tiền, vì thế tôi không bị ngốc.

- Không ảnh hưởng sao? Cô hiện tại đã làm ảnh hưởng đến mọi người xung quanh cô rồi đấy, càng nói cô càng cho thấy sự ngu ngốc của cô mà thôi.- Sharie tức giận hét lớn, khuôn mặt xinh đẹp trông thật đáng sợ.- Cô khiến anh Minh, Nam phải chịu những sự phiền phức do cô gây ra, họ lúc nào cũng nghĩ tới cô rồi bị tổn thương...

- Cô là cái quái gì chứ mà liên quan đến chuyện của chúng tôi.

- Tôi không là cái gì, nhưng cho dù người khác chứng kiến thì cũng sẽ trách mắng cô giống tôi thôi.

- Nhưng cô phải cho tôi biết, tôi ngu ngốc cái gì, đừng có nói những lời quá cao siêu như thế chứ.- Tôi tức giận, nói từng chữ một cách khó khăn.

- Cô ngu ngốc vì chẳng hiểu nổi mình đang muốn cái gì, cho dù có hiểu nhưng cô vẫn cứ cố chấp làm những việc khiến người khác bị tổn thương.- Sharie nhìn tôi, nói rõ từng chữ một.

Tôi nhăn nhó ôm trán mình:

- Tôi không biết cách nào để làm những việc cho đúng.

- Trái tim cô đấy, lời mách bảo từ trái tim cô. Cô còn yêu Minh không, hay cô có yêu Nam thật lòng không, cô sẽ biết hết thôi.

Giờ tan sở, tôi lẹ khệ bề đóng tài liệu nặng trĩu vào nhà kho, nhưng tôi không nghĩ nhiều như thế ngoài việc cứ nhủ mình phải đi hết cái hành lang này. Từng bước từng bước nhỏ, đầu tôi đang choáng váng, tôi thật sự cần một giấc ngủ, mà ngủ luôn không bao giờ tỉnh lại luôn cũng được.

Tinh tay ba, rồi tổn thương, yêu, trái tim,...mớ bòng bong cứ lộn lờ trong đầu của tôi một cách hỗn độn khiến tôi không thể biết mình sẽ bắt đầu đi từ đâu, suy nghĩ từ đây nữa.

- Này, Quỳnh....này....

Bịch....xoạt...bịch...rầm...

Tôi giật mình vì nghe thấy tiếng nói rất hăng hốt gọi tên mình, kịp lấy lại ý thức thì tôi thấy mình đang rơi, à, ngã cầu thang, vậy cũng tốt, tôi đang cần một cú đau hay đại loại như thế, cách giải tỏa tốt nhất khiến tôi dễ chịu hơn. Đang chuẩn bị để tiếp đất một cú đau điếng, nhưng khi tiếp đất, tôi chẳng thấy đau gì hết, nền đất này mềm quá.

Ngó xuống dưới, khuôn mặt baby lộ ra cùng với sự đau điếng.

- Này, Nam...này, không sao chứ.- Tôi hoảng hốt bật dậy, vỗ vỗ khuôn mặt nhắm nghiền mắt của Nam, không phải đau đến độ ngất đi rồi chứ? Chỉ là một quả tạ nặng hơn 40kg cùng một đồng tài liệu đè lên thôi mà.

- Này này, cậu mở mắt ra, này...- Tình trạng ngất rất có thể xảy ra. Không thể nào, tôi lại gây họa nữa rồi.

- Không sao, chỉ hơi đau mà thôi, Quỳnh đừng rồi lên thế.- Nam ôm đầu ngồi dậy, mỉm cười nhìn tôi.- Có phải Quỳnh rất lo cho tôi không?

Và ngay lập tức, cậu ngỡ ngàng vì thấy nước mắt tèm le, trên gương mặt của tôi.

- Hức hức...đương nhiên rồi, cậu khiến tôi lo lắng, cậu biết không?

Cậu là người duy nhất lo cho tôi, yêu tôi một cách thật lòng, lúc nào cũng xuất hiện bảo vệ tôi khiến tôi cảm thấy mình như là một người may mắn, nhưng tôi thì lại chẳng có gì cho cậu ngoài...lòng thương hại, đáp lại tình yêu chân thành của cậu chỉ là tình yêu giả dối mang tên thương hại, vậy mà cậu không hề hay biết và cứ thế chân thành một cách tội nghiệp.

Tôi làm sao đây, trái tim của tôi đang nói, tôi không yêu cậu, vì nó dành cho người khác mất rồi, nhưng tôi phải nói với cậu thế nào để cậu không bị tổn thương cơ chứ, tôi phải làm sao? Cậu không thể bị tổn thương được, tôi không thể khiến một con người tốt như Nam phải tổn thương vì tôi.

- Này, nín đi, Quỳnh khóc thế tôi biết làm thế nào, tôi không sao rồi mà.- Ngay lập tức Nam đưa tay lau những giọt nước mắt của tôi, nhìn cậu thật khiến người ta cảm thấy tội nghiệp.

- Hức...tôi rất lo, tôi lo lắng lắm...

Không cần phải như thế, tôi quyết định rồi, tình yêu đích thực, hay lời nói từ trái tim, mặc kệ đi. Thứ Sharie gieo vào đầu tôi chỉ là mấy thức vớ vẩn của tình yêu tầm thường, tôi không cần. Cô ta chỉ là đàn em của tôi thôi, tôi mới là người quyết định tất cả, phải không?

Tình yêu chân thật, nó quá xa xỉ, mơ hồ và không có cái tác dụng gì hết, chỉ khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn gấp vạn lần mà thôi.

Nam yêu tôi, rất chân thành, sự chân thành đó khiến người ta cảm thấy tội nghiệp, nhưng đó chỉ là một định nghĩa nếu như tôi không nói và không thể hiện ra bên ngoài.

Còn Minh, anh yêu tôi à, tôi không tin, mà cho dù có yêu thật thì cũng chẳng sao hết, chính anh là người khiến tất cả mọi việc xảy ra như thế này, anh phải chấp nhận nó.

Sharie, không phải cô ta rất yêu Minh sao, thế thì làm tất cả mọi thứ để dành lấy tình yêu từ anh Minh đi.

Còn tôi, tôi yêu Minh, nhưng không thể đến với anh, tôi đã có một tình yêu mới, mặc dù nó giả tạo. Trái tim tôi vẫn luôn hướng về Minh, tôi nói mà, tôi mãi yêu anh, phải không.

Mọi chuyện cứ thế đi, bí mật sẽ mãi ở trong tôi và sẽ vĩnh viễn biến mất nếu như tôi biến mất khỏi cuộc đời này.

Facebook: Quỳnh Quý Quái (Quỳnh Poo) | 2014-12-28 13:05:05

- Được rồi, không phải cô có điều gì muốn nói sao?- Minh đưa tách cafe nhỏ khói bay nghi ngút lên, nhấp một ngụm nhỏ theo cách của một ngài giám đốc tài giỏi, quyền lực.

- Không mất nhiều thời gian của anh đâu, thưa giám đốc.- Tôi xoay xoay li trà ô long trên đĩa phía trước mặt mình.

- từ bao giờ cô xưng hô khách sáo với tôi như thế. Không cần đâu, vì chúng ta đang gặp nói chuyện riêng phải không? - Anh cười, nụ cười đẹp, rất đẹp và thu hút.

Anh đi đâu cũng luôn nổi bật vì tất cả mọi yếu tố vượt trội. Khác tôi rất nhiều.

- Tôi rất yêu anh.- Tôi ngược đôi mắt kiên định lên nhìn anh đáp chắc nịch.- Đã từng.

Không chỉ là đã từ g, mà hiện tại nó đang tiếp diễn và kéo dài mãi mãi, ở một góc khuất nhỏ trong trái tim tôi.

Anh nhìn tôi, đầu hơi nghiêng, nụ cười mang tính chất mỉa mai bất cần vẫn đặt trên môi, đôi mắt màu nâu lạnh lẽo mẫn không hề tỏ chút gì biểu cảm, thờ ơ và lạnh nhạt. Anh luôn thế, chẳng bao giờ biểu lộ cảm xúc của mình. Đó là điều tôi buồn, vì tôi chưa bao giờ chạm đến được tâm trạng của anh.

- Đã từng sao? Rồi sao nữa.- Anh đáp ngắn gọn. Anh quá giỏi rồi, nên chp dù điều gì xảy ra, anh cũng thấy nó tầm thường mà thôi.

- Hai chữ ghen tị anh nói tối hôm đó, tôi hiểu nó có ý nghĩa gì.- Tôi nhìn anh, rất thẳng thắn.

không gian im lặng, đáng sợ...

- Thế nên muốn mời tôi ra đây thương hại tôi sao?- Anh không nhìn tôi, nhếch môi cười khẩy.

Bỗng tôi thấy lòng đắng ngắt, anh giỏi thật, lúc nào cũng có thể khiến tâm trạng của tôi thay đổi hoàn toàn.

- Tôi không thương hại anh, tôi càng không xin lỗi anh. Vì chúng ta, trở nên như thế này, không phải do chính anh sao? - Tôi uống tách trà của mình, mùi thơm nức của li trà khiến tôi cảm thấy mình dễ chịu hơn.

Tất cả mọi chuyện, do anh cả, anh không phải rất mâu thuẫn hay sao? Đột nhiên đề nghị chia tay, rồi sau đó lại tỏ ý thích tôi, thật nực cười. Giá như thì sao? Giá như quan hệ ngày trước của chúng tôi vẫn vô tư một cách êm đềm, thì lại là chuyện khác. Nhưng chỉ là giấc như thôi, trò chơi vẫn là trò chơi, không thể cứ mãi kéo dài.

- Tôi cần một sự dứt khoát trong mối quan hệ của chúng ta, cho dù có thể nào chúng ta cũng không thể quay lại được như trước đây, phải không nào.- Tôi mỉm cười giả tạo, sự im lặng của anh thật khiến nơi này trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

- Tôi chỉ muốn nói thế thôi, cảm ơn anh, vì tất cả, xin chào. Thưa Giám Đốc.

Tôi đặt tiền phần tách trà của mình bên cạnh tách trà của mình, lòng không cam tâm một tí nào. Không phải như thế, tôi đang nói dối, tôi không muốn mọi việc trở nên như thế này. Nhưng tôi, không đủ tư cách để nói ra như thế, tôi đứng bật dậy, cúi đầu, cảm thấy thời gian ngưng đọng khi nhìn vào anh, ánh mắt anh đang hướng một nơi vô định nào đó, nó khiến tôi run lên.

Chúng tôi cần phải kết thúc, chắc chắn là như thế, mặc dù cả tôi và anh, đều không can tâm, nhưng biết làm sao chứ? Định mệnh không cho tôi và anh là nhân vật chính của một câu chuyện tình yêu.

Tôi bỏ đi, không nói thêm lời nào, một sức mạnh nào đó rất mãnh liệt kìm bước chân của tôi lại, nhưng tôi dùng lí trí để tiếp tục bước đi, tôi cứ bước, từng bước chậm, và anh, cứ ngồi như thế, không đuổi theo tôi, khiến khoảng cách giữa hai chúng tôi cứ dài thêm, dài mãi, giống như tình yêu của chúng tôi vậy, không bao giờ có điểm giao nhau.

29. Chương 29

Chín giờ tối thứ bảy, ngày cuối tuần hiếm hoi, tôi từ chối lời rủ đi dạo phố của Nam để ở nhà vùi đầu cắm cổ vào mấy bộ phim kinh dị mới sản xuất, thể loại phim tôi nghiện đến mức gần như chưa bao giờ bỏ lỡ một bộ nào. Đó là một thói quen mà tôi nghĩ là chắc tôi chẳng bao giờ có thể từ bỏ nổi.

Mà cũng thật tội nghiệp cho Nam, tôi hiểu cảm giác khi không có người yêu bên cạnh vào những ngày cuối tuần sẽ như thế nào, thật cô đơn và buồn tẻ. Nhưng biết làm sao khi mấy bộ phim kinh dị với những tình tiết gay cấn sẽ hấp dẫn tôi hơn là cuộc dạo phố giữa cái tháng 12 thời tiết lạnh run như thế này, giống một cơn đánh đập hơn là một đôi tình nhân dạo phố.

Nhưng sự thật khi có phần tàn nhẫn kiên nhẫn cả chữ khốc liệt. Tôi gặp phải một sự cố nho nhỏ, à không, lớn lớn mới đúng chứ. Chẳng là thế này, tôi cắm một ít nước phích điện để khi xem phim nhớ như buồn ngủ có cà phê nóng uống cho tỉnh táo, ải dè, vì mãi mê xem thế quái nào không nghe thấy nổi tiếng hú hét âm ỉ của phích nước sôi, thành ra không kịp rút, thế là để cho nó cháy điện khiến ổ điện nổ bành một cái, cả không gian...tối thui.

Tôi cười như một con ngốc khi bác bảo vệ phang nguyên vào mặt một câu phũ phàng:

- Con gái con đùa như cháu thì chỉ có ế thôi.

Hơ, ai nói cháu ế, chỉ là vì xu thế phát triển kinh tế Việt Nam thôi.

- Bác sửa giùm cháu nhé.- Tôi chấp tay van xin.

- Hồng nặng thế này, còn nan giải lắm, bác không giỏi về vấn đề này, mai rồi hãy gọi điện bảo thợ đến sửa.

Chắc, đương nhiên, tôi chắc lười, đi chơi thôi. Nghĩ là làm, tôi khoác chiếc áo ấm cùng chiếc khăn choàng bước xuống phố. Trời lạnh thật đấy, đúng là tháng cuối mùa đông có khác, xen lẫn vào đó là chút không khí của Noel, cảm giác đường phố thật êm ả. Tôi rúc mặt mình vào chiếc khăn choàng để cảm giác bớt

lạnh lẽo, bước từng bước nhỏ trên con phố đêm cuối tuần đông vui, những nhà hàng, đồ ăn,...khiến người đi một mình như tôi trở nên thật nhỏ bé và cô đơn.

Tôi bất chợt nhớ đến, lâu lắm rồi, quá khứ cùng với nụ hôn đầu tiên của tôi, bất ngờ và đầy ngây ngô. Đồng nghĩa với đó, tôi nhớ Minh. Chúng tôi bây giờ không thể quay lại như xưa được nữa rồi, vậy anh có giống tôi, đang nhớ đến tôi như lúc này không. Điều đó không còn quan trọng nữa, bây giờ và quá khứ, không thể nào giống nhau được, chỉ có tôi, với những quá khứ mơ màng ulla đến thôi. Vì tôi là một con cóc mà.

Không được, đừng nhớ nữa, tôi khóc rồi đây này. Nhanh chóng lau vội vã những giọt nước mắt để nó không kịp chảy ra khỏi mi buông xuống đôi má, tôi rút điện thoại ra gọi cho Nam, phải rồi, hiện giờ tôi đã có một cuộc sống khác rồi, tôi có một người bạn trai tốt rồi, và tôi không thể khiến Nam bị tổn thương được.

- Tút...tút...tút...- Đầu dây bên kia vang lên những tràng kêu đáng ghét, mãi chưa thấy người nhấc máy, chắc Nam đang bận cái gì đó.

Tôi thấy sốt ruột, tôi là vậy mà, không bao giờ có thể chờ đợi ai một cách quá lâu, nhưng cái cảm giác đó nhanh chóng bay biến chỉ để lại khói khi ánh mắt tôi bỗng chốc chạm phải nơi nào đó đối diện với mặt mình.

Và tôi hiểu được thế nào gọi là sự trùng hợp vô lí mà mọi người hay nhắc rồi.

Từ quán Bar to đùng trang trí đèn điện nhấp nháy rực rỡ, Nam từ bên trong bước ra, tay cầm chiếc điện thoại, và áp vào tai của cậu. Sẽ chẳng lạ gì khi một cậu thanh niên từ quán Bar bước ra, nhưng nếu người đó không phải là Nam bạn trai của tôi, nếu người đó không từng khẳng định với tôi là chưa đặt chân vào quán Bar một lần nào, nếu người đó nói ghét ăn mặc theo mấy kiểu cách của mấy đứa du côn...và nếu người đó không nói dối:

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](#)

- Alo, Quỳnh hả, tôi xin lỗi, tôi vừa mới tắm xong, em gọi có gì không?

Tôi chết điếng người, giống như bị xét đánh trúng giữa trời quang, cả người không còn cảm giác gì nữa.

- Alo, Quỳnh à, em sao thế? Sao em không nói gì?- Một lần nữa giọng nói lại vang lên bên tai, lần này, giúp tôi lấy lại được ý thức.

- Không có gì, tôi chỉ gọi deer chúc ngủ ngon thôi.- Tôi lấy lại giọng bình thường của mình, không hiểu sao lòng đang lên một cảm giác khổ tã.

- Thế hả? Cảm ơn em nha, tôi cũng đang tính đi ngủ đây, em cũng thế nhé, ngủ ngon.

- Ngủ ngon, bai.- Tôi đáp lại bằng một câu nói cười giả tạo.

Tôi cúp máy, ánh mắt không cảm xúc nhìn về phía Nam đang ở gần đó, cậu ấy lại bước vào quán Bar. Ha ha, chắc không phải đâu, mấy thứ vừa nảy lên trong ý nghĩ của tôi thật lố bịch, tôi không tin đâu. Tôi đang hiểu nhầm rồi, phải không?

Chân tôi như có một lực nào đó nhanh chóng, rảo bước về phía quán Bar, không phải đâu, chắc chắn không phải, Nam không phải là loại người ăn chơi, trác táng lúc nửa đêm như thế này, chắc là cậu ấy có việc gì đó quan trọng nên mới vào đây một cách bất đắc dĩ, hoặc không thì là tôi nhận nhầm người, thế giới này đâu thiếu những người giống nhau chứ.

Nhưng tại sao chứ? Tại sao Nam lại nói dối tôi, tôi là bạn gái của cậu ấy cơ mà, điều đó giống như động lực để tôi bước nhanh hơn.

Đằng sau cánh cửa quán Bar là một thế giới hoàn toàn khác, tách biệt hẳn ra khỏi con phố đêm yên tĩnh, ít người. Một thế giới chỉ có tiếng nhạc sập sình như đâm vào tai, những ánh đèn nhấp nháy tổn thương đến đôi mắt, hay những con người đang nhảy nhót điên cuồng cùng tiếng hét hú ầm ỉ. Tôi không phải là chưa từng vào quán Bar, chỉ là có cho tiền cũng không thể bắt tôi thích nghi nổi với cái chốn này.

Không khó để tôi nhận ra Nam ở đâu, ngồi một bàn trong quán bar ngay gần cửa ra vào, Nam đang ở đó, và tôi đã suýt có ý định đi mổ mắt vì không tin đến cái cảnh tượng mà mình nhìn thấy. Nam đang ngồi vắt chân chữ ngũ, không khác gì một công tử ăn chơi xa đọa, hai bên là hai cô gái xinh đẹp nóng bỏng đang cứ

thể vượt ve Nam, nhưng Nam không có vẻ gì là nao tư sợ sệt như Nam mà tôi từng biết, ngược lại, cậu ta còn rất thản nhiên ngồi hút thuốc lá và uống rượu, đáng vẻ si mê khi hai cô gái ga găm bên cạnh.

Tôi biết rồi, tôi biết chuyện gì đang xảy ra rồi.

Tôi hít thở thật sâu, hai tay gồng chặt lại, sau đó mỉm cười đầy khinh miệt, nhưng sỉ nhục chính mình.

Nhanh chân tiến lại, chọn một bàn gần chỗ Nam và ngồi xuống, yên tâm, Nam không dễ phát hiện ra tôi trong cái hoàn cảnh này đâu, tôi muốn chứng khiến một chút nữa, để tôi không cảm thấy phải hối hận với hành động mình sắp làm bây giờ.

-Này, vừa nãy ai gọi mà mày phải ra tận ngoài nghe điện thoại vậy.- Một tên thanh niên ngồi cũng bàn với đó, hỏi Nam.

Cậu ta ngồi rung chân một cách vênh váo, thở ra một làn khói thuốc đầy nghệ thuật, trong ánh điện nhấp nháy, tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt cậu ta, nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ nụ cười nửa miệng đầy cợt nhả và đắc ý của cậu ta:

- À, con mới mới, khá là thú vị.

Tôi gần như không thể tin, chính miệng Nam lại gọi tôi là một con mới.

- Chắc là cũng phải ghê ghớm lắm mới khiến mày phải chạy ra ngoài mà nghe điện thoại nhỉ?- Cậu bạn của Nam hất mặt, cười nói.

- Ghê ghớm bình thường thôi, cô ta cũng giống như một con ngốc thôi. Ai đời tao chỉ giả bộ ngây thơ một tí là tin tao dễ dàng ngay. Mày không biết đâu, thật là hài hước đấy.

Tôi không tin vào tai mình vừa nghe thấy cái gì nữa, cảm giác lòng đắng ngắt...

- Thế sơ muối được gì chưa?

- Cô ta không dễ chơi, nhưng mà không sao, với tao thì không có gì là không thể hết, sắp rồi sắp rồi, tại cô ta đang có vụ rắc rối với tình cũ thôi, khi nào “ăn” cô ta xong thì đá một vố cho sướng, nghe nói cô ta là con gái của lâm Ngọc Thắng và người mẫu Ann đó, thế nago, con mới lần này tao túm hay đấy chứ, haha.

Tại tôi gần như ù đi vì câu nói hạ thấp bản thân phát ra ngay từ chính miệng của người mà tôi tin tưởng nhất. Thầm tát mình hàng trăm nghìn cái vì đã ngu ngốc yêu phải hắn. Chỉ thấy thật sự muốn giết chết tên sở khanh này ngay lập tức. Haha, trên đời này, tôi còn biết tin tưởng ai đây.

- Cô nàng đó mà nghe thấy mày nói, chắc uất mà lăn quay ra chết luôn đấy, haha.- Cả đám đó cườf ồ lên nhạo báng.

- Haha, yên tâm, giờ chắc cô ta đang sông chết với mấy bộ phim máu me rồi...

Haha, trong lòng tôi cũng cười theo, đúng thật đấy, tôi là một đứa ngu ngốc, ngu ngốc nhất trên đời. Thầm khinh bỉ mình bằng nụ cười nửa miệng không cảm xúc. Tôi dồn hết sức của mình vào đôi bàn tay, nắm chặt, rất chặt để kìm lại cái tức giận trong lòng. Liên sau đó thả lỏng tay ra, cảm ly rượu vang đỏ sừng sánh mà nhân viên vừa mới đưa tới. Nụ cười nửa miệng đầy tự tin vẫn ngự trên môi. Thôi rồi, Nam, Mai Hoàng Nam, cậu đừng phải Lâm Vũ Quỳnh này rồi, mà đã đụng chạm tới tôi, thì đừng có mắt công lường trước hậu quả.

Tôi, Lâm Vũ Quỳnh đều cáng, giặc phá chính thức quay lại.

....Róc...róc...

Vừa bước đến trước mặt thẳng nhóc chết tiệt này, chưa kịp để cậu ta phản ứng gì hay kịp quay lên nhìn tôi là ai, tôi đã nghiền lu rượu đỏ thẳng đầu cậu ta mà đổ xuống. Từng giọt rượu đỏ cứ thế chảy, thành những thức chất lỏng lem luốc dính lên bộ đồ đắt tiền.

Mọi người xung quanh đó, nhìn tôi, hoảng hốt không nói lên lời.

- Chết tiệt, bị điên...- Nam giật mình vì nhận ra từ đâu li rượu đang chảy bắn bừa trên người mình, hấn tức giận, nhưng thái độ tức giận đó lập tức tắt ngúm khi hấn ngẩng đầu lên, và chạm phải khuôn mặt cười khinh bỉ của tôi.

Hừ, thật đáng khinh bỉ, và thật là nhục nhã, tôi đã suýt bị thằng nhóc này lừa một vỏ đầu khố.

- Sao nào, nói tiếp đi chứ, anh yêu.- Tôi dùng đưa li rượu không trên tay, thái độ rất tự tin, nhấn mạnh từ anh yêu một cách khinh thường.

Nhìn bản mặt sợ sệt nhát gan của tên nhóc lúc này xem, thật khiến người khác nổi dậy ước muốn đập tan nát cái mặt đó ra để hấn khỏi dùng đi mà lừa con gái nhà người ta. Chết tiệt, chết tiệt...sao tôi lại có ham muốn giết chết hấn thế này.

Tôi tiến lại, đưa tay nắm lấy cổ áo của Nam, trong sự hoảng hốt của mọi người xung quanh, tôi dùng lực xách mạnh cậu ta lên, cậu ta dùng ánh mắt van nài cũng gương mặt baby của mình lên nhìn tôi, haha, tôi không có hám trai đến mức phải dùng tình thương hại bản thủ cho tên này. Ngày tàn của cậu đây rồi, cậu nhóc.

- Hừ, thế nào, nhìn cậu giống một con chó hoang đang cầu xin sự giúp đỡ.- Đến lúc này, tôi không thể còn ngừ điệu nào để dành cho cậu ta ngoài danh xưng của một con chó.

Quả thực cậu ta chẳng khác gì con chó cả, một con chó đại bị điên.

- Không nói gì sao? Hồi nãy tao thấy mày sửa dữ lắm cơ mà. Được thôi, đỡ mất thời gian của tao...

Liên sau đó tôi dùng lực đâm vào khuôn mặt cậu ta một cái với một lực mạnh bình sinh, khuôn mặt đẹp trai giáng một đòn chí tử của tôi, máu từ mép chảy xuống, mặt mày thâm tím. Nhưng cậu ta vẫn không hề có ý phản kháng.

- Sợ tôi đến nỗi không dám làm gì luôn, tốt, đỡ mất công.

....bốp...bịch...bịch...bốp...chát...rầm

Liên sau đó là một tràng âm thanh chói tai ghê người vang lên khiến tất cả mọi người có mặt trong quán Bar hoảng loạn, một thanh niên cao gầy đang nằm bẹp trên đất trên người với vô số vết bầm tím trông phát khiếp, máu me be bét...cậu ta đang ngược ánh mắt van lơn tội nghiệp lên nhìn tôi, một cô gái dữ tợn, mặc cho dù cậu ta có sắp chết vì đau đi nữa thì những đòn giáng đau đớn liên tiếp từ đôi chân của tôi vẫn không có ý dừng lại.

- Đồ tồi, đồ xấu xa, cậu đã khiến bao nhiêu người con gái đau khổ vì cậu rồi hả?- Tôi hét lên giận dữ, không nhưng đập liên tiếp vào cái xác co rúm dưới chân- Cậu là đồ đáng chết, đáng chết...

Tôi như một lễ điên, vô thức, ngoài việc đâm đá ra, tôi chẳng biết làm gì hơn nữa, vì tôi tức giận đã mắc lừ Nam, đã coi cậu ta là người tốt nhất trên đời, nhưng sự thật đáng giận hơn lại là tôi kìa, tôi thật đáng khinh bỉ, thật đáng nhục nhã.

- Dừng lại, này... Dừng ngay lại, cô có thể gây án mạng đó.- Một nhóm người bảo vệ bước ra, lôi tôi ra xa Nam để tôi không còn làm gì cậu ta được nữa.

- Buông tôi ra, nó là đứa đáng chết.

Cậu ta đáng chết hàng trăm lần.

- Theo tôi đến công an phường giải quyết, ai cho cô dám gây hoạ ở đây thế hả?

Sở công an, cái nơi mà không khí luôn căng thẳng như dây đàn, khô khốc và tẻ nhạt. Tôi, chính thức trở thành phạm nhân rồi đây.

- Tại sao cô có thể ra tay đánh người ột cách dã man thế chứ.- Ông bác mặc bộ đồ xanh lá nhìn tôi, mặt hầm hầm.

- Vì hán đáng chết.- Tôi cười nửa miệng không có vẻ gì là sợ sệt quayqua nhìn đáng vẻ tàn tạ bầm dập của Nam đang ngồi gần đó, là thành quả do tôi tạo ra, và hiện tại, cảm xúc của tôi rất tự hào, thoả mãn.

- Thật sự hết nói nổi với những đứa con gái như cô, mém nữa cô đã gây ra mạng người rồi ngồi bóc lịch từ đây đến suốt đời đây. May là cậu ta không sao? Cô đợi ở đây, sẽ có người đến bảo hộ cho cô, tôi cần biểg lí lịch của cô, và cô còn phải bồi thường thiệt hại nữa, thật là...

Vừa lúc đó, có người đến, nhưng không phải là trưởng phòng của tôi, mà là tổng giám đốc Vũ Nhật Minh kính yêu của cả công ti. Thật xấu hổ, nhưng trong tình cảnh tồi tệ lúc này, tôi không nghĩ được nhiều như thế, trong đầu tôi, nguyên một tảng đá đè bẹp lên đầu.

- Tôi là giám đốc của hai người bọn họ, tôi có thể biết chuyện gì xảy ra không?- Minh lúc nào cũng thế, điềm tĩnh tới mức đáng giận.

... ..

- Được rồi, mọi chuyện được sắp xếp ổn cả rồi, mọi người có thể về nhà, và nhớ lần sau đừng tái phạm nữa đây.

Tôi đứng dậy, mặt không cảm xúc, trên môi là nụ cười kinh bỉ cứng nhắc, mọi chuyện được giải quyết chỉ đơn giản và ngắn ngủn thế này thôi sao? Tôi có thể hiểu được quyền lực của ngài sếp tổng Vũ Nhật Minh rồi. Lại nữa, tôi lại mang ơn anh.

- Không ngờ chuyện tình của chúng ta lại kết thúc ở đồn công an, thú vị đấy.- Tôi tiến lại phía Nam đang ngồi co ro tại đó, mặt cúi gằm không dám nhìn tôi.

- Đừng sợ hãi toai thế chứ, tôi đã kịp giết chết cậu đâu. Loại con trai chỉ biết những thús sở Khanh như các người, sao không chết hết luôn đi. Tôi cảnh cáo, từ nay đừng để tôi nhìn thấy tôi, nếu không, tôi không đảm bảo cho cái tính mạng của cậu một lần nữa đâu.

Tôi quay lưng bỏ đi, với cái tên râu xanh lẳng nhăng này, thì không còn có gì để gọi là luyến tiếc ở đây cả, chỉ có điều, cho hán biết mùi thế nào và từ nay còn dám giở trò cửa cấm vớ vẩn thế nữa không, những con người mà mục đích tán gái chỉ để cướp đi thứ quý giá của con gái, thật dễ tiện.

- Còn nữa, tôi, ngay từ đầu đã không yêu cậu, thứ tôi dành cho cậu chỉ là sự thương hại mà thôi, thật tội nghiệp đấy

Đêm, khuya lắm rồi, mùa đông heo hút thật thê thảm , giống như lòng tôi vậy, thật sự thê thảm.

- Anh tính làm gì đây, thương hại tôi sao, hay muốn trách cứ vì sự ngu ngốc của tôi.- Tôi dùng ánh mắt vô hồn quay lại nói với Minh đang đi phía sau tôi, một cách lặng lẽ. - Tôi không cần đâu, mặc dù tôi rất đáng thương hại.

Tôi lại nở nụ cười rất lạnh, cái cuộc sống này không có màu hồng như tôi vẫn nghĩ, nó màu đen, tối tăm và u ám, thế thì tôi cũng chẳng cần phải sống theo cái kiểu tích cực làm gì, chết tiệt, biến hết đi, thứ tôi cần bây giờ, chỉ là sự sonh tồn trên cái cuộc đời này.

- Nếu muốn khóc, thì cứ khóc đi.- Minh nhìn tôi, vẫn thế, không bao giờ thay đổi ngoài sự lạnh lùng băng giá, nhưng lần này lại khác, một sự ảm áp nhỏ nhoi mơ hồ từ trong ánh mắt của anh.

- Tôi không yếu đuối đến mức đó đâu.- Tôi cười, nụ cười đắng ngắt.

Anh, cái gì cũng đúng hết. Anh đâu phải thần thánh chứ, sao anh biết được những thứ tôi nghĩ gì.

- Đâu có nghĩa cứ khóc là yếu đuối chứ. Bây giờ cô đang rất muốn khóc, cô khóc ra đi, sẽ dễ chịu hơn đây.

- Anh.- Tôi túm lấy hai cánh tay của anh, trong giây lát đã kéo anh lại, gục đầu vào ngực của anh.- Anh , anh là cái gì mà quyết định thay tôi chứ, hiwsc hức...

Đêm tĩnh mịch, tôi khóc thật, tiếng khóc vang lên trong đêm, dai dẳng và thẳm sâu. Như một đứa trẻ bị người ta bạc đãi, tôi khóc để rửa trôi tất cả mọi thứ trong lòng của mình. Đêm lạnh lắm, nhưng anh cứ

đứng đó, không an ủi động viên, hay trách móc gì tôi, chỉ đứng đó để tôi mượn bờ ngực của anh mà dựa vào.

Rồi tất cả chúng tôi, sẽ đi về đâu đây...

30. Chương 30

- Lâm Vũ Quỳnh, Nam nghỉ việc rồi, cậu biết vì sao không?

Tôi vừa mới bước vào văn phòng, chưa kịp gấp một cái thì đã bị một lũ người xông tới phanh thây, hét vào lỗ tai như thế này đây.

Nói bấn bừa ra thì tình cảnh này giống như một lũ ruồi thấy đồng phân ấy. Cũng có thể hiểu tôi đang so sánh các đồng nghiệp với ruồi và đặc biệt hơn, tôi là đồng phân. Ha ha.

- Tên chết tiệt đó nghỉ việc rồi à? Do tố đấy.- Tôi nhún vai, đáp tỉnh bơ.

- HẢ.- Lũ ruồi nhặng đang trong tư thế toác mắt, há hốc mồm, đồng loạt gào lên.

Chỉ là chia tay nhau thôi mà, có cần làm quá lên thế không? Tưởng thế nào, thằng nhóc đó vẫn chỉ là một thằng rùa rụt cổ, nhát chết mà thôi. Tôi biết chuyện này muộn quá, thật thất vọng.

- Tại sao lại như thế, bọn cậu chia tay rồi hả?

- Nam tốt bụng thế tại sao lại chia tay chứ?

- Trời ơi là trời, Lâm Vũ Quỳnh, đi chết đi, sao cậu dám đá một người tốt như Nam.

... ..Tôi choáng, đặng lòng vì nghe mấy lời chửi rủa của đồng nghiệp dành ình cùng với những lời tâng bốc cái thằng nhóc lằng nhằng đó lên chín tầng mây, cảm thấy cuộc đời này có cái gì đó điên khùng, đặc biệt hơn, tôi phải quỳ lạy vì cái tài giả tạo vô đối của Nam. Lừa biết bao nhiêu người, hừ, sao hần không chết quách đi cho rộng đất chứ.

- Hần tốt đẹp thế, vậy mấy cậu yêu hần đi, Còn tôi thì xin rút lui.- Tôi nhìn đồng nghiệp của mình, nhẩn nhó.

- Nhưng tại sao?

- Không tại sao hết, chỉ là đừng có nhắc đến tên Nam trước mặt tôi nữa thôi, tôi và hần không còn có liên quan gì hết.- Tôi vênh mặt xách cặp bước đến bàn làm việc của mình, ngồi xuống cùng với những ánh mắt tò mò dõi theo.

Đừng có tò mò vậy, mọi người không nên biết cái gì đâu, mà nếu tôi có nói Nam là một đứa lằng nhằng, sở Khanh công tử ăn chơi thì mấy người sẽ tin chắc. Cũng may, hần ta biến mất rồi, dám xuất hiện trước mặt tôi, tôi cho lên tiên. Hừ, càng nghĩ càng thấy bực bội. Thế mà tôi ngu ngốc thấy cảm thương, tội nghiệp cho hần, con người tồi tệ. may là cái tình thương đó chưa kịp bước đến cái ngưỡng yêu, nếu không chắc là bây giờ tôi đang ngồi rú trong nhà gào lên mà khóc rồi.

Chợt trong lòng cảm thấy có cái gì đó lạ lạ xuất hiện, phải rồi, cứ như lúc trước có phải hay không? Giữ trong tim là tình cảm đơn phương của tôi với Minh, điều đó là tốt nhất rồi. Chỉ có Minh, mới làm trái tim tôi đập chệch nhịp, mặc dù tôi chẳng biết nó chệch nhịp vì cái gì, những lúc anh nở nụ cười đẹp hiếm hoi trên khuôn mặt vô cảm, lúc anh thờ ơ quan tâm tôi, hay những lúc tôi gục đầu vào vai anh mà khóc. Phải rồi, như thế mới là Minh mà tôi yêu chứ.

- Xin lỗi, tôi là nhân viên phòng kế hoạch, trưởng phòng của tôi có việc bận, thế nên nhờ tôi giao cái này cho giám đốc. Tôi có thể mang vào được không? Tiện thể còn bàn một số công việc khác nữa- Tôi nở nụ cười rạng rỡ nhìn cô thư kí của giám đốc, trong lòng không ngừng chửi rủa.

Có 2 cái lí do khiến tôi không ngừng điên tiết như thế.

Thứ nhất, giấc trưa giấc chập, bụng réo ầm lên biểu tình vì từ sáng tới giờ rỗng không, thế mà trưởng phòng còn bắt tôi vác cái thân xác nặng nề này lên tận đây để đưa tài liệu cho sếp, phải bấm bụng kìm hãm cơn đói còn cao này.

Thứ hai, trong thời gian hiện giờ, tôi chưa có đủ can đảm để đối mặt với anh khi đã dám làm ướt hết áo anh bằng nước mắt như suối, đây là còn chưa kể bắt anh đứng hàng tiếng đồng hồ giữa trời đông rét buốt. trời ơi là trời, người ta là sếp mình, là nhân vật cao cấp đấy.

Khổ thân tôi không, phòng kế hoạch hơn 10 con người, tại sao lại rút trứng đầu tôi. Không cái đại nào bằng cái đại nào cả, muốn chết quách đi cho xong.

Tôi bước vào trong phòng giám đốc khi nhận được cái gật đầu của cô nàng bảo mẫu, à nhầm...cô nàng thư kí mới đúng chứ. Chà, đúng là phòng giám đốc có khác, rộng rãi, gọn gàng và yên tĩnh. Không giống với văn phòng nhí nhỏ đi đâu cũng thấy giấy vụn vứt ngổn ngang của chúng tôi. Cơ mà sao tôi thấy hơi lạnh nhỉ? Tôi tưởng phải có máy sưởi chứ.

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](http://thichtruyen.com)

Trên bàn làm việc rộng rãi nhưng tài liệu ngổn ngang, bảng thủy tinh khắc dòng chữ “Tổng giám đốc” khiến tôi nhìn vào có cảm giác rờn rợn. Minh đang ngồi vắt chân trên chiếc ghế bọc da cao cấp, một tay chống cằm, đang cầm trên tay tập giấy a4 lằng nhằng toàn chữ, tôi không nhìn thấy đôi mắt nâu mê người của anh, nhưng phong thái của anh khiến người ta bỗng dưng căng thẳng.

- Thưa giám đốc, tôi đến để đưa tài liệu của phòng kế hoạch.- Tôi hít thở một hơi thật sâu, đứng thẳng người nghiêm trang, chỉnh lại chiếc kính không độ trên mắt, tiến lại phía bàn làm việc anh đang ngồi.

Cái gì thế này? Lưng tôi sao lại toát mồ hôi hột cơ chứ, không khí ở đây lạnh cơ mà.

Minh nghe thấy giọng tôi nói, ngược đôi mắt của mình lên nhìn, thái độ vẫn không thay đổi. Tôi nhanh chóng nói luôn:

- Anh xem có chỗ nào sai sót thì đề chúng tôi sửa lại.

Sao lại xa cách thế này, đây là Vũ Nhật Minh mà, cái tên mà lúc nào gặp cũng nở nụ cười đều đặn rồi trêu chọc tôi, lúc nào cũng đánh nhau vì vô số điều vớ vẩn, tại sao lại xa cách như thế này chứ. Làm ơn đừng nhìn tôi như thế được không? Mà cũng phải, bây giờ chúng tôi đang là sếp và nhân viên mà, tôi thật ngu ngốc khi lúc nào cũng nghĩ đến quá khứ trôi qua từ bao giờ.

- Hôm qua, đứng ngoài lâu thế, cô không bị cảm đấy chứ?

- Hề...- Tôi ngó người ra khi anh cất lên câu nói chẳng có tí nào liên quan đến tập tài liệu tôi vừa đưa cho anh. Hoang đường, mặt anh có nhìn tôi đâu, đang nhìn tờ giấy mà.

Haha, cái quái gì xảy ra đây?

- Xem ra vẫn khỏe.- Anh nói, nhưng mắt vẫn chăm chú vào giấy.- Tôi còn tưởng cô buồn đến mức không đi làm nổi chứ.

- Những tên như thế không đủ tư cách để khiến tôi có tâm trạng mà chú ý đến, đêm hôm qua, tôi quên rồi.

- Vậy à, cô nói như thế, chắc cô không yêu cậu nhóc thật lòng nhỉ?

- Đúng vậy/- Tôi gật đầu cái rụp, đáp chắc nịch.- Tôi không yêu cậu ta.

- Không yêu mà vẫn thành một đôi, tôi rất tò mò đấy.- Khuôn mặt anh cúi xuống, đằng sau những lọn tóc lòa xòa ẩn hiện nụ cười nửa miệng mà có đánh chết tôi cũng không thể lí giải nổi nụ cười đó mang ý nghĩa gì. Anh quá giỏi trong việc che dấu cảm xúc.

- Đó là chuyện riêng, không nên đem nhưng thứ vớ vẩn vào bộ nhớ của giám đốc.

Nếu tôi nói tất cả là do sự lạnh lùng cao ngạo đáng ghét của anh mà ra anh có tin không? Quên nó đi, qua rồi mà, biến hết đi.

Không gian lại rơi vào im lặng, chỉ có tiếng lật trang của anh vang lên. Trời ơi, đọc có mấy tờ giấy thôi mà sao lâu thế không biết? Tôi dự đoán là tôi không thể giữ nổi hình tượng của mình để cầm cái bụng này phát ra tiếng réo được rồi.

- Khá tốt đấy, tài liệu này tôi duyệt.- Anh đọc xong, gấp nó lại, hai tay đan chéo nhau, chống cằm nhìn tôi. Tôi bắt giác run lên một cái.

- Vậy à, tốt thật, hôm nay phòng chúng tôi không phải tăng ca nữa rồi. Cảm ơn giám đốc. Tôi xin phép.

Tôi cúi đầu chào lịch thiệp, rồi mỉm cười quay lưng bước đi. Xong rồi, hoàn thành nhiệm vụ, lát nữa phải ăn một bữa no say mới được. Trong cái nơi căng thẳng thế này, có cho tiền tôi cũng không dám bước vào thêm một lần nữa.

- Hắt...xì...

Khi tôi chưa kịp bước ra khỏi cửa thì đông cứng người khi nghe thấy tiếng hắt hơi nhẹ của Minh. Anh bị ốm sao? Nhiệt độ trong phòng này mặc dù có hơi lạnh, nhưng đâu có thể làm một người khỏe mạnh như Minh ốm được? Lí do duy nhất...

- Sao thế? Cô quên gì sao?- Minh nhìn tôi khó hiểu khi thấy tôi bước vào.

Tôi móc trong túi áo vest của mình một chiếc túi sưởi nhỏ, đưa ra phía trước anh:

- Tôi thường mang cái này bên mình để giữ ấm vào những ngày lạnh như thế này, thế nên là không có bị ốm khi đứng lâu ngoài trời, anh cứ giữ lấy mà dùng nhé, phòng này hơi lạnh, cái này rất hiệu quả.

Minh đưa mắt lên nhìn tôi, sau đó nhìn cái túi sưởi ấm hình con gấu bông màu hồng, bắt giác bật cười một cái. Nụ cười, oa, nụ cười mới đẹp làm sao? Nụ cười mà rất rất lâu rồi tôi không nhìn thấy.

- Sao anh lại cười?- Tôi nhăn nhó.

- Không có gì, tôi sẽ dùng nó, cảm ơn cô nhiều.- Minh ngừng cười, lấy chiếc túi sưởi còn hơi nóng lên.

- Tôi mới là người phải cảm n đấy, vì tất cả mọi chuyện. Tôi xin phép.

Facebook: Quỳnh Quý Quái (Quỳnh Poo) | 2014-12-28 13:00:11

Cảm ơn anh vì anh sinh ra đời này, cảm ơn anh vì đã gặp tôi, cảm ơn vì đã để tôi yêu anh. Cảm ơn vì tất cả.

Văn phòng kế hoạch trước lúc tan sở 15 phút. Một nhận xét thôi, nào nề. Ừ, thì có việc gì làm đâu mà chẳng ngồi ngáp với nhau cơ chứ.

- Này, có tin vui đây cả phòng.- Trưởng phòng từ ngoài bước, lùn tịt, bụng bự, đầu hói, đi mà cảm giác giống như trái bóng đang lăn, hài hước vô cùng.- Tối may giám đốc mời cả phòng đi ăn một bữa no nê đấy.

- HẢ!!!!

trưởng phòng vừa dứt lời, cả cái phòng đang trong trạng thái vật vờ như con gà mờ bỗng nhiên bừng sáng hẳn, như thiên thần giáng trần... hét lên khùng bố.

- Cái gì cơ, đi ăn với tổng giám đốc siêu cấp đẹp trai sao?- Hình tượng của người mê trai.

- Được đi ăn cùng giám đốc, chắc chắn là có nhiều muốn ngon lắm đây.- Ví dụ điển hình cho những người ham mê ăn uống.

Ngoài hai cái hình tượng đó ra, tôi chưa tìm thấy một tính cách gì đó mới mẻ, khác hơn ở cái phòng kế hoạch này cả.

- Ừ, vì lần này phòng mình làm việc tốt, thế nên giám đốc chiêu đãi một bữa, vì thế mọi người về chuẩn bị, đúng 7h có mặt ở nhà hàng A nhé.

- Xin lỗi nhưng...- Tôi đang tính lên tiếng.

- Đừng ai vắng mặt nhé, không là tôi cắt lương đấy.

Xong tôi rồi, đang tính lên tiếng phản bác thì bị chèn họng thế này đây, không hiểu từ khi nào, một đứa nhặng nhít như tôi lại cảm thấy chán nản với mấy bữa cơm tự hợp như thế này. Tôi không thích, nhưng mà trừ lương thì có quá đáng quá không, tiền lương một tháng còn không đủ để tôi chi tiêu nữa mà. Biết thế, đóng đô luôn ở Italia cho rồi.

Đi thì đi, đằng nào cũng đỡ một bữa ăn miễn phí, không những thế còn ngon lành nữa chứ.

— — — — —
- Ô la, trúng vào trưởng phòng kia.

Bữa ăn mừng công của chúng tôi bỗng cấp dít chạy mất đầu thay vào đó là hội nhóc túm đầu lại cùng với cái thìa nhỏ đặt giữa bàn và thỉnh thoảng cả lũ lại rú lên cười như một lũ điên. Chúng tôi đang chơi cái trò quay thìa, luật chơi đơn giản lắm, cái thìa sẽ được quay tròn, và mũi thìa dừng lại, chỉ ở đâu, người đó sẽ phải trả lời một câu hỏi, trả lời một cách thật thà nhất.

- Trưởng phòng, ngài cảm thấy xấu hổ nhất là khi nào?

- Này, các cậu hỏi câu khác được không?

- Không được, trưởng phòng trả lời đi, nhớ là phải nói thật.

- Thì...lúc đứng cạnh vợ tôi.- Ai mà không biết, vợ của trưởng phòng cao gấp rưỡi trưởng phòng mà.

- Ha ha...

Cũng từ cái trò chơi nhặng nhít này mà vô số tật xấu cũng như những kí ức đau buồn cùng quá khứ bị vùi chôn của tất cả mọi người được lôi ra sáng tỏ, thế đấy. Đôi lúc thì những trò nhỏ nhăng cũng giúp được một số thứ hữu ích mặc dù chỉ có mục đích gây cười ọi người.

Cái thìa lại quay, lần này là Minh. Tôi đã hình dung được câu hỏi mà mọi người dành cho Minh rồi.

- Giám đốc, có thể nói cho chúng tôi biết mẫu người phụ nữ ngài thích không?- Đấy, quá chuẩn luôn, với một người đẹp trai rạng ngời, tiền đồ đầy rẫy, năng lực siêu phàm như Minh mà tận 30 tuổi không có một mảnh tình vắt ngang vai cũng sẽ khiến cho tất cả mọi người đặt dấu hỏi chấm to đùng.

Lúc đầu, phản ứng của Minh có hơi ngỡ ngàng một chút, nhưng liền sau đó anh lấy lại vẻ điềm đạm vốn có của mình, nhìn tất cả mọi người, cười nhẹ. Không khí bỗng trở nên căng thẳng lạ thường khi tất cả mọi người im lặng nín thở chờ đợi câu trả lời của Minh.

Và...tôi nữa, tôi cũng không ngoại lệ, cảm giác mình chuẩn bị bước vào lò lửa, rất căng thẳng. Mẫu hình người phụ nữ anh thích, anh chưa hề nói, tôi cũng không hề biết, sẽ là như thế nào. Trong tâm can, tôi chỉ mong một điều có ít nhất một cái gì đó trùng hợp với tôi. Mong đó, mong là như vậy.

- Tôi thích những cô gái có nụ cười rạng rỡ.-Anh trả lời ngắn gọn.

Chỉ cần nụ cười rạng rỡ, tiêu chuẩn của một con người như anh chỉ có thể thôi sao. Thất vọng thật đấy, tôi không phải là người sở hữu nụ cười rạng rỡ mà anh nói.

- Còn gì nữa không thưa sếp.- Chắc chắn đám nhân viên này chưa thỏa mãn câu trả lời cụt lủn của ông sếp cao quý.

- Không phải chỉ trả lời một câu hay sao.- Anh mỉm cười, đưa li rượu đỏ lên, nhấp một ngụm.

Đúng là Minh, luôn bí mật khiến người ta tức điên lên như thế. Một con người cứng nhắc đến nỗi bực mình.

- Mọi người à, khuya quá rồi, không nên về nhà sao? Mai còn đi làm đó.- Tôi nói, chợt giật mình khi các ánh mắt đồng loạt quay lại lườm nguýt tôi, tôi trở thành một kẻ phá đám bữa tiệc vui này rồi. Ha ha

- Ủ, cũng phải, khuya quá rồi, chúng ta nên về thôi.- Minh nhìn đồng hồ, sau đó nhìn mọi người, cười.

Mọi người nhìn nhau, thở dài đầy tiếc nuối, tiếc nuối cái gì nữa, chơi chưa đã hay sao? Chắc là chưa khai thác được một tí bí mật nào từ vị sếp tối cao đây mà.

- Được rồi, chúng ta còn nhiều cơ hội khác mà.- Tôi đứng lên, với chiếc áo khoác dày cộp lên.

Bộp...soạt...

Chiếc ví da màu nâu mà bà ngoại tặng từ trong túi áo khoác rơi ra, điều này sẽ chẳng là chuyện gì quá to tát nếu như từ trong chiếc ví, một bức ảnh nhỏ rơi ra và nhẹ nhàng đáp xuống mặt bàn.

Tôi choáng...

Trong bức ảnh, là một khuôn mặt đang nhắm nghiền vì ngủ say, hiển nhiên người chụp nhân lúc nạn nhân đang ngủ mà chụp trộm, điều đặc trưng khiến tấm ảnh cuốn hút chính là sống mũi cao thanh tú, đôi lông mi dài và cánh môi mỏng đẹp tuyệt.

Tôi giống như vừa bị sét đánh dọc, đứng như trời trồng, nhất thời một phản ứng nhỏ cũng không hề động dậy, chỉ đứng đó, ánh mắt hoảng loạn hướng về phía Minh đang ở đối diện, Anh cúi xuống nhìn bức ảnh, một cái nhăn mặt, sau đó quay lên nhìn tôi, chiếu thẳng đôi mắt dò xét mọi thứ. Không thể nào, không thể nào chuyện này xảy ra được.

Tại sao nó lại rơi ra đúng lúc này cơ chứ, bức ảnh mà tôi chụp lên lúc Minh đang ngủ say cách đây chín năm....

31. Chương 31

Giờ trưa tại nhà ăn...

Tôi đang ngồi ăn cùng mấy cô bạn đồng nghiệp cùng phòng, ăn món ăn khoái khẩu của mình.

- Này mấy cậu, hôm qua đi ăn với giám đốc vui quá cơ. Anh ấy thật là đẹp trai, đến cách ăn uống cũng toát lên vẻ quý tộc, nhưng mà buồn quá, chẳng đào mớ được tí thông tin nào của giám đốc cả.- Cô bạn hóm hỉnh nhất phòng tôi lên tiếng, đôi mắt sáng rực rỡ.

Quên luôn không nói, cô này đã có bạn trai rồi và chuẩn bị kết hôn, tôi đang thấy thương thay cho bạn trai của cô nàng này, không biết sau khi kết hôn về ăn ở với nhau làm sao đây.

Nhắc tới giám đốc nữa, máu từ trong người sôi sục dồn lên não, nóng bừng cả mặt. Chúng tôi đã chính thức đến với nhau trở thành người yêu cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, chuyện này giống như một giấc mơ điên rồ nhất từ trước đến giờ, thật không thể tin nổi. Nhưng nó là sự thật, nó đã xảy ra và khiến tôi mất ngủ cả đêm với những câu nói ngọt ngào và hơi thở ấm áp của Minh.

- Ở đây, giám đốc nhà mình kín tiếng thật, chỉ nói mỗi thích những cô gái có nụ cười rạng rỡ, chắc mai tôi phải trông thêm rằng khềnh cười cho duyên mới được.- Lại một cô bạn nữa mơ mộng.

- Còn phải đính một viên kim cương lên đó để có nụ cười rạng rỡ nữa, mới hút hồn được giám đốc.

Xin lỗi đi, giám đốc có người yêu rồi, tôi đây chứ ai, tôi không dễ dàng để mấy cậu cướp mất anh đâu.

- Haizza, thật khó chơi, một cô gái có nụ cười tỏa nắng.- Cô bạn hóm hỉnh nhất phòng tôi ỉu xìu chống tay lên bàn chán nản.- Hề, nói mới nhớ...

Cô nàng đó bỗng nhiên giật mình rồi làm mặt nghiêm trọng khiến mấy người ngồi cùng bàn ngạc nhiên đồng thanh:

- Gì...

- Hôm qua đó, lúc Quỳnh làm rơi ví rồi bỏ chạy, giám đốc cũng bỏ chạy theo, chắc chắn có cái gì đó mờ ám ở đây.

...Sặc, khụ...khụ...khụ...

Tôi sặc nước khi mấy ánh mắt lừ lừ trông phát khiếp cứ hướng về tôi mà bắn. Chết tôi rồi, lần này thì tôi không thể nào mà ngóc đầu sống dậy nữa rồi. Người ta nói phụ nữ có giác quan thứ sáu là không sai mà.

- Aida, sao lại tự dừng đi bìa chuyện tở với giám đốc, hôm qua tở chạy về sớm vì đau bụng, chắc giám đốc cũng đau cái gì đó thì sao?- Tôi bắt đầu bịa ra đủ thứ chuyện linh tinh trời đất, trong lòng không ngừng thầm cầu nguyện họ sẽ không phát hiện ra cái gì, biết là tôi chết luôn đấy.

- Nhưng chưa hết, nghĩ lại người trong bức hình kia cũng có mũi cao, lông mi dày như giám đốc, không lẽ...- Cô bạn cùng phòng lừ mắt nhìn tôi khiến tôi dựng đứng cả tóc gáy.

Ồi mà ơi, cứu con.

- Thôi đi bà, lúc nào cũng suy nghĩ linh tinh.- Cô bạn khác đập một cái bộp vào đầu cô nàng hám trai.- Giám đốc sao lại có thể có gì với Quỳnh được chứ. Anh ấy là giám đốc của một công ti lớn thế này, hơn nữa lại còn tài giỏi, đẹp trai và sở hữu hàng vạn thứ hoàn hảo, người yêu của giám đốc phải tầm cỡ mình tinh, hay người mẫu hoặc tiểu thư con của đại gia, nhân viên quèn như mình, thôi ngủ cho sớm đi.

- Ồ nhỉ, đúng thế, sao mà tở không nghĩ ra nhỉ?- Cô bạn hám giai mím môi nhăn mặt, rồi tặc lưỡi một cái ngồi xuống ăn nốt phần còn lại.

- Đúng thế, đúng thế, thôi nghĩ làm gì nhiều, ăn đi.- Tôi cười lóp hùa theo.

Chợt trong lòng lại có cái gì đặng đặng. Đúng thế, tôi không phải minh tinh, không phải người mẫu, càng không phải mẫu hình phụ nữ lí tưởng để một người có thể yêu, chua ngoa đánh đá và hiếu thắng. Vì thế so sánh với anh càng không thể.

Nhưng, tôi tin anh, theo một cảm tính mơ hồ nào đó, tôi tin những lời hôm qua anh nói với tôi. Trong lòng mặc dù có một chút tự ti nhưng không sao, không có gì phải lo hết, miễn tôi tin là được rồi. Và may quá, mấy cô nàng này không biết người đang đương nhiệm chức bạn gái của giám đốc là tôi.

Muốn đọc truyện hay vào ngay Thích Truyện: [thichtruyen](http://thichtruyen.com)

Phù...

- Ủa, Quỳnh, em ăn trưa sớm thế, sao không gọi anh xuống ăn cùng. Bạn gái kiểu gì thế hả?

Một cánh tay với đường áo vest may cao cấp từ đâu đặt bộp lên vai tôi cùng lúc đó là một giọng nói không đáng vang lên lúc này.

Một...hai...ba...Không chỉ có một mình bàn ăn của tôi, mà những bàn xung quanh đấy, choáng váng nhìn tôi và Minh:

- HẢ...

Tôi lập tức, nhanh như cắt, hóa thân thành Ninja thời hiện đại, kéo tay anh chạy bán sống bán chết ra ngoài, càng xa càng tốt, không là bị ném bom như chơi đấy.

- HỘC...HỘC...

Tôi gặp người dừng lại thở hồng hộc khi không còn có thể chạy nổi được nữa, biết chắc chắn là không còn có ai đuổi theo sau lưng, tôi mới quắc mắt nhìn Minh:

- Anh bị điên hay sao mà dám nói chuyện của chúng ta không khai thế chứ.- Tôi quát, theo đúng với cái bản tính đánh đá cá cày của mình.

- Thế tại sao lại không được nói, em không phải bạn gái anh sao? - Anh nhăn mặt nhìn tôi, vuốt vuốt những lọn tóc rũ rượi lên khi bị tôi kéo thực mạng.

Không phải thế, làm bạn gái anh là một vinh dự trời ban, tại sao lại không muốn. Cái này còn điên rồ hơn.

- Anh là giám đốc, một nhân vật cao cấp, chàng trai hoàn hảo trong mắt các cô gái, vì thế độc chiếm anh là một việc khiến hàng đông cô gái phai khóc, anh không thương họ à, còn nữa, em sẽ ra làm sao? Anh không nhớ ngày trước vì là vợ anh mà em bị dần mặt đến mặt mũi bầm dập hay sao?

Tôi nói một lèo không ngừng nghỉ, thế đấy, yêu một người quá nổi tiếng cũng là một điều hết sức phiền phức, vì thế, tránh tất cả mọi thứ không đáng có xảy ra, tôi chưa điên đến mức thích bị người khác ngược đãi kiểu ghen tị. Nghĩ đến đã thấy ghê ghê rồi, haizza.

- Em suy nghĩ ngốc nghếch quá vậy, dù sao thì chuyện của chúng ta mọi người cũng phải biết thôi mà. -Anh nhìn tôi thở dài.

Cái thở dài này mang cái ý nghĩa gì đây

- Dù sao thì chuyện này cũng chưa công khai vội, em sợ đắc tội với người ta lắm.- Tôi nhìn anh, buồn so.

- Chuyện yêu đương sao lại là đắc tội, em làm anh giận đấy.- anh nhăm mặ.

- Anh sao hiểu được, em không xứng đáng với anh nên không thể độc chiếm anh được.- Tôi cũng nhăn nhó không kém.

- Haaaaaa...ha...

- Sao lại cười.- Tôi quắc mắt.

- Hóa ra đây là những gì em nghĩ đấy hả?- Anh nhìn tôi, vẫn không ngừng cười.- Em bao nhiêu tuổi mà còn suy nghĩ ngốc nghếch đấy.

- Đây, sao cứ nói em ngốc thế.

- Thì em ngốc thật mà.- Anh xoa đầu tôi, rồi từ từ tiến lại ôm tôi, nhẹ nhàng.- Rất ngốc.

Mặt tôi đỏ bừng lên, tim đập thùm thụp, anh ầm thật đấy.

- Em là người đã chinh phục được anh, vì thế em không phải tự ti vì không xứng với anh, với lại ngoài em ra, anh chưa hình thành nổi trong đầu yêu một cô gái khác là như thế nào.

-- Tôi không còn có gì để nói nữa rồi, vì tôi đang chìm trong sự dịu dàng anh mang lại.

- Thế nên cứ nói những gì em suy nghĩ, nhé.

Không gian im lặng, anh ôm tôi rất chặt, tay vuốt mái tóc của tôi, anh ầm quá đi mất, cứ thế này mãi thì tốt nhỉ. Cảm giác có người an ủi chở che mình. Hu hu, tôi ộc máu mũi mất thôi, vì mình là một kẻ biếng thái...

- Anh đói.- Một lúc sau, anh lên tiếng rất nhỏ, rồi buông tôi ra, nhìn tôi ỉu xiu.

- Anh chưa ăn mà, lại còn bị em lôi ra đây nữa.- Tôi nhìn anh xót xa.

Anh là giám đốc của một công ti lớn thế này, công việc thì chất lên hàng đồng, không ăn cơm đói là đúng rồi.

- Ok, nhà ăn thẳng tiến.- Tôi cười toe toét kéo tay anh.

Nhận thấy cái thân hình cao lớn mặc dù đã bị tôi kéo mạnh mà vẫn không nhúc nhích, tôi nhăn mặt quay lại:

- Sao không đi.

- Anh không thích ăn đồ trong nhà ăn.- Anh nhìn tôi, cười nham hiểm.

Nụ cười khiến tôi rùng mình vì nó chứa hàm ý rất sâu xa.

- Thế chứ anh thích ăn cái gì.- Tôi bực mình.

Anh đáp ngay, không do dự:

- Môi em.

Hể.....anh...đồ,...BIẾN THÁI...

- Đó là bạn gái của anh Minh.

Tôi bước đến văn phòng kế hoạch làm mặt nghiêm trọng như đức vua thời hiện đại, tuyên bố một câu hùng hồn như thế đấy. Anh Minh nói đúng, tôi là bạn gái của anh, việc gì mà phải sợ bố con...à nhầm, sợ gì ai chứ, nhỉ.

Nhưng ngoài dự tính của tôi, không phải là những thái độ ngỡ ngàng, bàng hoàng xen lẫn ghen tị, mà là...

- OA....haaaaaaaa, ha...

Cả phòng nhìn tôi một lúc, lại quay nhìn nhau, cùng lúc bật cười vang lên cả phòng, những tràng cười rất to, giống như họ đang xem tôi tấu hài vậy. Sao lại cười to như thế chứ.

- Mọi người cười cái gì, tớ nói thật đấy.- Tôi làm mặt nhăn như con cún, ve vẩy đuôi giải thích.

- Có ai nói không tin cậu đâu, chính tai tớ tớ nghe thấy giám đốc gọi cậu là bạn gái cơ mà.

- Thế sao mọi người lại cười.- Tôi làm mặt ngu.

- Nếu cậu là bạn gái của giám đốc thì càng giành lại anh ấy một cách dễ dàng hơn.

- Đúng đúng, vì Lâm Vũ Quỳnh của chúng ta rất là vụng về.

Hả??? Tôi có nghe nhầm cái gì không đây, mọi người mới nói cái gì thế.

- Không những thế còn không biết nấu ăn.

- Chẳng biết tí nữ tính gì luôn.

Này, này, muốn tôi vác bom nổ toang cái văn phòng này ra hả....

32. Chương 32

- Này, cơm trưa của anh đây, ăn đi mà làm việc nữa.- Tôi giờ hộp cơm ngon lành còn đang nóng hôi hổi ra trước mặt Minh với thái độ...chẳng ra giống gì vào giống gì.

- Hơ...- Minh hết nhìn hộp cơm trên tay tôi, sau đó nhìn tôi, nụ cười trên môi anh méo xệch.- Cái này là cơm ở nhà ăn công ti mà.

- Cơm đâu mà chả là cơm, anh ý kiến là khỏi ăn luôn đấy, em đang đói cồn cào đây.- Tôi trợn mắt lơ to hỏ nhìn anh, mặt nghiêm trọng như bà la sát hiện hồn, ghê chết đi được.

- Không phải em nói sẽ nấu cơm trưa cho anh sao? Thế....

- Nín, ngay va luôn, anh trật tự ăn đi.

Hờ, có một sự thật luôn luôn đáng lòng, tôi không hề có duyên với mấy cái thứ gọi là công dung ngôn hạnh như thế này.

Sau khi bị cả phòng túm lại chửi rửa, chê bai vì một đứa con gái gần 30 tuổi đầu đến nỗi nấu ăn cũng không biết, mặc dù tôi phản đối nghiêm trọng, tôi biết nấu ăn đấy chứ, trứng luộc, rau luộc, mì tôm và xúc xích,...như thế còn chưa đủ hay sao mà còn dám trạ đạp lên tầm lòng tự trọng vốn dĩ đã cao ngút ngàn của tôi. Và thế là tôi bước sang giai đoạn đấu tranh tư tưởng, không thể nào mà nhục nhã chịu trận trước mấy cái mồm mép của mấy bà bác lảm chuyện này, không thể được, bạn gái của tổng giám đốc Vũ Nhật Minh, tôi phải là người có đẳng cấp cao.

Vì bị tổn thương quá sâu sắc, cho nên tôi mạnh miệng tuyên bố một câu hùng hồn với Minh: Từ nay em sẽ làm bento cho anh". Câu tuyên bố hùng hồn cùng với khuôn mặt và hành động cũng hùng hồn không kém, khi suy nghĩ lại, tôi muốn tét vào cái mông của mình mấy phát cho chừa tội nói ngu, hơ, nhầm...tét vào miệng chứ, mông tôi có biết nói đâu, ẹc.

Cuộc cách mạng được khởi xướng rất chi là nghiêm túc và chưa đầy một tiếng nó đã sụp đổ hoàn toàn với một đồng thành quả...nồi niêu xoong chảo rơi lèng xèng mỗi nơ một cái, rau thịt cá trứng nát như đen kịt trông phát tởm, đặc biệt là cái mùi khét nồng nặc kinh dị nữa chứ, bãi chiến trường này thật sự rất là...oanh liệt.

Để bây giờ, trước mặt Minh, một hộp cơm mua dưới căng tin, thật không còn cái lỗ nào mà chui xuống để bớt xấu hổ đi nữa.

Tôi, Lâm Vũ Quỳnh, xin giơ tay đầu hàng.

Muốn khóc quá, muốn khóc quá mà nước mắt không thấy toàn thấy chảy nước mũi không thể này, sụt sụt sụt. Ôi đôi bàn tay này... Sao vậy chứ, tôi có tài vẽ tranh, tài bắn cung...những thứ đó cũng được thực hiện bằng tay đó thôi, vậy tại sao lại dễ dàng hơn cái nấu ăn thế này. Hai da, thất vọng, tao thật quá thất vọng về mày Lâm Vũ Quỳnh, đã thế còn can tội ngu dâm xỉ xốn vênh mặt cơ, giờ xem này...xấu hổ chết đi được.

- Nấu ăn khó thế cơ à? - Minh nhìn tôi nhún vai cười tươi rói. - Công nhận đối với em thì nó khó thật.

Thường thì trong những trường hợp bạn gái mình không biết nấu nướng, thì bạn trai phải tỏ ra đau lòng mới đúng chứ, sao nhìn mặt tên này cứ căng căng căng căng thế quái nào ế, giống chế nhạo tôi quá. Mà vậy cũng tốt, tôi thấy đỡ á ngại hơn.

- Em bó tay, bó luôn cả chân, mấy kiểu thế này, đầu hàng.- Tôi thở dài mếu máo, gục mặt xuống bàn một cách rũ rượi giống một con ma nữ hiện ra giữa ban ngày ban mặt.

- Anh biết mà, Lâm Vũ Quỳnh không thể nấu ăn được đâu.- Anh gấp vài cọng rau muống xào trong hộp cơm của căng tin, đưa thẳng vào mồm, nhai ngon lành.- Đầu bếp công ti này không tệ.

Ý gì đây.

- Này, dám chế nhạo em, muốn đánh chết à.- Tôi bặm môi trợn mắt, đưa tay nắm đấm ra, lăm lăm về phía anh hung tợn quát.

- Anh không có chế nhạo em, là tự em nghĩ đấy, anh chỉ nói đúng sự thật thôi, mà còn nữa...trước tiên học cái công dụng ngôn hạnh đó thì em phải kiềm chế lại mình đi, con gái lớn rồi còn trẻ trung gì đâu mà động tí là đánh người.- Anh nhún vai đầy bình thản.

Cái...cái...cái...gì??? Tôi thật sự muốn giết người vào tù ngồi bóc lịch. Tôi xấu hổ còn chưa đủ hay sao mà anh còn chu mỏ vào thêm mắm dấm muối cho nồng độ xấu hổ của tôi tăng thêm nữa chứ, muốn tôi ức chế mà đứt dây thần kinh đây mà, Đồ đàn ông tồi, không biết an ủi bạn gái mình lấy một chút, ta rửa cho giống nòi nhà các người tuyệt chủng hết đê, sống là gì cho chặt đấy.

Mặc dù...ở thì...chắc, anh nói cái gì cũng đúng.

Mặt tôi lúc này dài tuột ra giống cái máy bơm, ảo não bơ phờ...

- Nhưng mà em không có duyên với mấy thứ đó thì làm gì được chứ?- Tôi quay nhìn anh, nước mắt rùng rùng từ đầu như suối.- Xin lỗi vì đã hứa nhăng nhít với anh, hu hu....

Quả thực tôi đang thương cảm sâu sắc với anh, một người hoàn hảo từng milimet mà lại có cô bạn gái lãng xẹt từ đầu đến đít thế này. Quá tội nghiệp, quá tội nghiệp.

- Em nghĩ xin lỗi là xong sao? Em có biết là anh đã mong đợi cơm của em nấu lắm không? Ôi trời ơi...cô bạn gái của tôi...- Anh ôm đầu kêu than.

- Thất vọng thế cơ à?- Tôi hỏi với vẻ mặt ngây thơ.- Em chỉ không biết nấu ăn, may vá, quét nhà, rửa bát, giặt giũ, thêu thùa...thôi mà.

Có vậy thôi ý mà TT, có ít vậy thôi ý mà?

Không những thất vọng, trên cả thất vọng.

- Ờ ha...ít quá. Nhưng cái thứ ít này đã hội tụ lại đủ để trở thành một người bạn gái, một người vợ tuyệt vời rồi em có biết không?- Anh nhìn tôi, nhăn mặt giăng giãi.- Không hiểu em nghĩ cái gì đây nữa.

- Ê này, từ nãy tới giờ anh toàn nhạo báng em thôi đấy. Em đã xin lỗi cách chân thành như thế mà anh còn dám chê bai em hả? Bạn gái của anh chỉ có thể thôi. Nếu không thích thì chia tay đi.

Tôi gất gỏng, vùng vằng đứng dậy bỏ đi một mạch, để lại anh đang ngồi như tượng, không nói lên câu nào.

Hừ, Lâm Vũ Quỳnh, mày thật kém cỏi, làm bạn gái của một người hoàn hảo? Vượt quá mức so với khả năng cố gắng của tôi rồi. Cái gì cũng thế, không hề xứng, thật đáng trách. Tôi gục đầu vào chiếc gương treo không nhà vệ sinh nữ, bấm môi thở dài. Lại nữa rồi, mối quan hệ của chúng tôi, thật lằng nhằng đến nỗi khiến người ta phát phiền.

Chiu...bùm....xềng...bùm....bốp...cheng....

- Lâm Vũ Quỳnh, con tắt ngay game đi, ồn ào quá.- Tiếng mẹ phàn nàn.

Nhưng mà không có nghĩa lí gì với một đứa trong đầu ngập tràn hình ảnh game chém giết như tôi đâu.

Bùm...thằng này, dám chơi anh....chết...bùm...

- Lâm Vũ Quỳnh....

Choang...bình...bốp.....

- LÂM VŨ QUỲNH....

Á à, ngon, đợi đấy, anh cho biết tay....

Phụp

- Hơ, sao mẹ lại rút của con ra, con đang chơi đó. Hừ.- Tôi bực dọc nhìn mẹ nhăn nhó. Đang đến chỗ gay cấn nhất mà lại...

- Con gái con đứa, lúc nào cũng chỉ có game thôi? Con có biết đang làm phiền bố mẹ xem ca nhạc không?- Mẹ tôi chỗ ngạnh nhìn tôi.

Chín năm rồi, vẫn không thay đổi tí nào cái tật ghê ghớm như bà la sát.

- Mấy cái bài nhạc noel nghe đi đi nghe lại mẹ không thấy chán à? Với lại bố mẹ có đầy nhà đĩa thôi, sao cứ phải về đây rồi nói con làm phiền được chứ?

- Con này, mày mới nói cái gì? Nhà này cũng là nhà của bố mẹ đổ mồ hôi ra mà mua ày ở đây con ạ. Ăn nói bỗ bã....

- Thôi thôi, hai mẹ con chấm dứt ngay trò cãi vã đi, tôi đau đầu lắm rồi.- Ông bố đáng kính của tôi từ đâu chui ra xen ngang cuộc đối đầu gay cấn hết như trong game của mẹ con tôi. Xin đính chính, trường hợp này mẹ là kẻ phản diện, còn tôi là nhân vật chính.

- Tại mẹ gây sự trước chứ. Cậu người lớn bắt nạt trẻ con.- Tôi phụng phịu.

- Nói lại lần nữa xem nào?- Mẹ tôi quát mắt nhìn tôi đầy quyền lực.- Mà mày cũng không có còn trẻ con nữa đâu, sắp ba mươi tuổi rồi đấy, không chín chắn một tí nào, thật là @#%&*&*((%#)&....

Vâng, và sau đó một tràng thuyết giáo đầy đủ mọi thứ trên gờ dưới bể không sót một khía cạnh nào, tất tần tật đều được mẹ tôi khai quật gom lại thành một bài ca con cá nghe vài trăm lần tới nỗi thuộc lòng luôn.

- Mẹ nói không nói nữa.- Đến lúc cái tai tôi gần như nhàu nhĩ ra thì bó ra tay nghĩa hiệp ngăn lại. Ôi, bố của con, con yêu bố nhất ý.

- Con gái lớn rồi, bà có nói cũng không giải quyết được gì đâu, để tự nhiên đi.- Ông bố tâm lí của tôi lên tiếng, rất chi là đáng yêu nhé, sau đó quay sang tôi nói:- Ủa mà đêm 24 giáng sinh, con không đi chơi cùng Minh hả?

Nói đến đây, tâm trạng của tôi bỗng dưng bị đè bẹp dí bởi cái thứ gì đó nặng trĩu. Đi chơi, có tâm trạng gì mà đi chơi cơ chứ?

- Không, con không đi, không muốn đi.
- Hai đứa gặp chuyện trục trặc gì hả?
- Bố mẹ nhìn mà không biết à? Tụi con chia tay rồi.

HẢ????

- Anh không có nhớ là tụi mình chia tay bao giờ.

Sân thượng của khu cư, gió thổi rít từng đợt lạnh buốt đến nỗi muốn đóng băng người khác. Tôi và Minh đang ngồi cạnh nhau, nhìn cảnh vật của đêm giáng sinh phía dưới. Tiếng nhạc giáng sinh vui nhộn từ đâu vang nhỏ lại, cả con phố sáng lấp lánh những ánh đèn lung linh rực rỡ, các đoạn đường đều chật ních người qua lại. Không khí Noel thật thiêng liêng dễ chịu biết bao? Cho con người ta cảm giác rộn ràng.

Nhưng riêng tôi thì không có một tí nào tự nhiên để rộn ràng cả?

- Noel vui thế này, sao nhìn mặt em nghiêm trọng thế, vẫn còn giận anh chuyện lần trước à? ANh xin lỗi.- ANh đưa tay về phía sau, rồi xoa xoa đầu tôi. Cảm giác giống như một đứa con nít cần được ăn kẹo. Quá đen.

- Anh xin lỗi gì? Em xin lỗi mới đúng.

- Lí do.

- Vì không xứng với anh.- Tôi trả lời, câu nói buông nhẹ trong gió.

Haaaaa....haa...haa....

- Anh cười như muốn bậy lên mặt người ta thế? Những lời sến sẩm đó khó khăn lắm em mới nói được.- Tôi quắc mắt nhìn anh tức giận.

- Em đúng là ngốc chết mất, quá ngốc, haha...trẻ con đến thế là cùng...- Anh tuôn ra một tràng toàn những lời tôi chẳng muốn nghe tí nào?

Nông cạn, ngốc nghếch, không biết suy nghĩ chính chắn, trẻ con...chẳng lẽ cả đời này tôi phải gắn bó với mấy từ đó hay sao? Không đời nào, không chấp nhận được.

- Em nghe mấy từ đó nhiều quá rồi, chán quá, ai cũng nói giống anh, đều bảo em chẳng chín chắn mặc dù đã gần 30, buồn thật đấy.- Tôi ôm đầu thở dài náo nức.

- Thế thì em có muốn thoát khỏi cái đó không?- Minh lập tức nói khi tôi vừa mới dứt lời, giọng điệu vẫn luôn bình thản nhưng tôi cảm thấy có cái gì khác khác.

- Bằng cách nào?- Tôi quay lại nhìn anh, mặt ỉu xiu, có trời mới giúp tôi thoát khỏi cái kiếp sống nông cạn này.

Tôi thấy anh lúi húi móc từ trong túi áo ra cái hộp nhỏ nhỏ. Cái gì đây?

- Cái gì đây?- Tôi hỏi.

- Cầu hôn.- Anh đáp ngắn gọn

Tôi nhất thời không còn cảm giác gì nữa rồi. Cầu hôn...Tim tôi bỗng đập thục một nhịp.

- Anh không bận tâm bất cứ cái gì cả, em không biết nấu ăn, anh có thể nấu cho em ăn, e

m không biết làm việc nhà cũng không sao hết, anh sẽ làm giúp em.- Anh lấy từ trong chiếc hộp đó a một chiếc nhẫn lấp lánh trong ánh đèn, thật là đẹp.

Anh khéo léo đeo chiếc nhẫn vào tay của tôi, trong đêm, tôi không nhìn rõ khuôn mặt của anh, nhưng tôi cảm nhận được rất rõ đôi mắt ấm áp anh dành ỉnh, cảm giác giống như mình đang là một nhân vật chính trong một bộ phim tình cảm ngọt ngào ấy.

Chuyện này có cái gì đó rất...hoang đường...

- Hơ, em...anh...- Tôi không thể nào nói lên lời, tôi nói gì đây, nói gì đây. Máu nóng dồn lên não, tình huống tác động, tôi xấu hổ quá rồi. Là cầu hôn, cầu hôn đây...

Tôi bây giờ đang bay lơ lửng trên chín tầng mây, đến cảm nhận còn không nổi?

- Em ngang bướng ương ngạnh, hay cố chấp gì anh cũng chấp nhận hết....- Anh tiến lại ôm tôi nhẹ nhàng, ghé sát vào tai của tôi: - Chỉ có điều anh không muốn em hung dữ khi ở trên giường đâu đấy.

Tôi: (O_O)!

Khuôn mặt tôi bỗng chốc đỏ lừ. Như vừa ăn phải ớt tiêu.

Đồ đồ đồ....đồ biến thái, anh...anh....

- Làm vợ anh nhé !

.. ㄨ° THE END °ㄨ ..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mon-no-ngot-ngao>